TUĞÇE AKSAL

SON OYUN

müptela

Uraz

İnsanları yönetme sanatının temelinde iki ilke yatar:

Baskı altında tutmak,

Aldatmak.

İkisine de sahip bir adamın gölgesinde, kilit noktalarını fark edemeyecek kadar körleşmiş birinin bundan kaçışı yoktur. Sırlarla eski bir dost gibi tanıştırılır. Oysaki bu eski dostlar, gerçekten beslenen bir kalkandır. Kendini sakladığı, başka kimsenin duymasına izin vermediği sürece onu koruyacak, tanınmanızı zorlaştıracak bir kafa karışıklığı...

Peki, gün gelip gardı düştüğü ve kalkanı aralandığı zaman ne olacaktı? Sırlar ortaya döküldüğünde her şey eskisi gibi kalabilecek miydi?

Parmak uçlarımın arasında duran sigaraya gözlerim takıldı. Şu andaki hâlimi temsil eden bir aracıydı sanki. Uçmaya hazır küçük gri küllerin arasındaki ateş, yüreğimdekinin yanında hiçbir şeydi.

Geçmişin kıvılcımı geleceğe sıçrar ve bir ateş yanar. Anka Kuşu misali küllerinden doğan, o ateşi tutar.

Çemberin Efendisi.

Sanırım bazı sırların açığa vurulmadan kalması daha iyiydi. Çünkü bazı sırların öldürme gücü vardı.

Ve ben kendine hâkim olma konusunda zayıftım.

Çok zayıf.

O ateşi tutmak yerine söndürmek istiyordum. Sonsuza kadar...

Uzun zaman önce duyduğum bir söz, zihnimin kuytularında harekete geçti: Üç kişi sır saklayabilirdi ama eğer ikisi ölüyse. Benim hikâyemde sırrı bilen üç kişi vardı. Biri ben, altı yaşımdayken ölmüştü. Diğer ölüyse, kalan son nefeslerinin tadını çıkarmakla meşguldü. Şimdilik.

"Bir dal daha ister misin abi?"

Sigarasına ortak olduğum gencin hangi ara yanıma geldiğini bilmiyordum. Gözlerimi bitmek üzere olan sigaradan arkadaşlarıyla yaktıkları ateşin yansımasıyla yüzü aydınlanan gence çevirdim.

"Şeklinden anladığım kadarıyla bir dal kesmez seni."

Kim bilir gözlerini yıkık hâlimde dolaştırırken neler düşünüyordu. Kafam ağzına kadar dolu bir kazan gibiydi. Bir de bunu düşünerek taşmasına izin veremezdim. Bu genç için hayırlı olmazdı.

"Al hadi," diyerek yırtık, buruşmuş paketinden bir dal sigarayı bana doğru uzattı. Çok uzun zamandır damağımı ziyaret etmeyen tat, cezbediciydi. Doğru söylüyordu.

Kafamdakilere bir dal yetmezdi. Uzanır gibi oldum. Beni engelleyen şeyse, zihnimde canlanan okyanus ve nereden geldiğini anlamadığım hanımeli kokusuydu. Gözlerimi kapattım. Ayşin'i son gördüğüm ânı, saatler öncesini hatırlamaya çalıştım. Sarı saçlarındaki dalgaların arasına koyduğu hanımeli çiçeklerini, gri parlak elbisesinin altındaki solgun tenini, yüzüne tek yakışan makyajın -gülümseyişinin- ondan uzak oluşunu...

Ona bir özür borçluydum. Aslında ona bir hayat borçluydum. O olmasaydı belki de babamın kalkanını hiçbir zaman fark etmeyecektim.

İğrenen bir gülümseyişin yüzüme yerleşmesine engel olamadım.

Baba. Bir kelime nasıl bu kadar mide bulandırıcı olabilirdi? Damarlarımda dolaşan kanı kurutabilecek olsam, bir saniye düşünmezdim. Annemden de bir parça taşıdığımı bilmesem, şu an, şu dakika keserdim gırtlağımı. Son nefes bedenimden ayrılana kadar kanımın akışını zevkle izlerdim.

"Abi, iyi misin?"

Hipnozun etkisindeki bir adamın kulağına şaklatılan parmak misali gözlerim açıldı. Daha nerede olduğumu idrak edemezken kolumdaki çekingen elin sahibini tek hareketimle yere yatırdım. Dövüşten kalan birkaç sızı kemiklerime saplandı. Arkamda bir hareketlilik hissettim. Büyük ihtimal çocuğun arkadaşları ayaklanmıştı ve yine çok büyük bir olasılıkla hiçbirinde bizi ayıracak cesaret yoktu. Dehşete kapılmış gencin gözlerini yansıyan ışıkta daha net görebilmek için başını kendime doğru çektim.

Mavi.

Okyanus mavisi.

Belki de beni griden daha çok etkileyen renk buydu. Gri gizem doluydu, mavi ise sırlar ortadan kalktıktan sonra gerçekleşen şeydi: Huzur. Mavi ile sarıp sarmalandığımda hissettiğim buydu. Yaşadıklarımın hiçbiri umurumda olmuyordu. Yeniden doğduğumu hissediyordum. Daha güçlü ayağa kalkacağım! Anka Kuşu gibi.

Çocuğu iterek yere bıraktım. Korkudan geriye doğru sürünerek hızla benden uzaklaştı. Arkadaşları anlık boşluktan yararlanarak koşarak yanına gitti. Gencin toparlanmasına yardım ederlerken birkaçının bana doğru baktığını fark ettim. Bu karanlıkta yüzlerini net göremiyordum ama nasıl olduklarını tahmin edebilirdim.

Aklımı kaçırmışım gibi.

Toparlanmaya ihtiyacım vardı ve beni toparlayabilecek tek şey okyanustu. Çocukları geride bırakıp arabaya doğru ilerledim.

Bir Anka'nın ateşini okyanus söndüremezse, küllerini boşa harcamasına gerek yoktu.

"İki gecem var ikisi de uykusuz:
Ya sensizim uyuyamam. Ya sen varsın uyku haram."
Mevlana

Ayşin

Huzursuz, yarı uyur yarı uyanık bir haldeydim. Yatakta dönüp dururken saniyeleri, dakikaları, hatta saatleri sayıyordum. Telefonumdaki saate her baktığımda farklı bir rakam görmek sinir bozucuydu. Sanki akrep ve yelkovan benimle alay etmek için hareket ediyorlardı.

1.24

3.08

5.43

Uraz neden aramıyordu? Baloya gelmişti ama benimle konuşmamıştı. Benimle konuşmak için değilse, saçma bulduğu bir kalabalığın içine neden girmişti ki?

Telefonu komodinin en uç köşesine koydum ve sırtımı ona doğru döndüm. Lanet olasıca saate bakmamak için kendimi fazlasıyla zorluyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Beynimi uyumaya zorladım ama her dalışım sıkıntının boy göstermesiyle yüzeye çıktı. O iki kafadar bir anda ortadan kaybolmuşlardı. Benim dışımda yüzlerce kişinin gördüğünü bilmesem, ablamın onların nerede olduklarını

sorduğunu duymasam halüsinasyon gördüğüme yemin edebilirdim. Hoş, Uraz'ın smokinli hâlini düşünürsek, bu zor bir ihtimal değildi. Bir kıyafet bir insana ne kadar yakışabilirse, Uraz onun nirvanasını yaşatmıştı. Ablam dâhil tüm kızlar bunun farkındaydı. Erken gitmesi bir bakıma iyi olmuştu. En azından kimseyle konuştuğunu görmemiştim ya da birileriyle yakınlaştığını... Allahım! Neler düşünüyorum ben! Sıkıntıyla iç çekerken sırtüstü uzandım. Parmaklarımla karnımın üzerinde ritim tutmaya başladım. Uraz'ın hayalinden kendimi sıyırıp asıl konuya dönmeliydim. Bu o kadar zordu ki...

Odaklan Ayşin. Bir anda sırra kadem basmalarının ardında bir şey olmalı. Odaklan. Kesin bir işler karıştırıyorlardı. Patron'la alakası olabilir miydi? Derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Sanki odanın havası, tüm oksijen vakumlanmış gibi ağırlaşmıştı. Yüreğim görünmez bir elin avuçlarındaydı ve gittikçe daha çok sıkışıyordu. Ya başına bir şey gelmişse...

Yattığım yerden doğruldum. Gece ayazını umursamadan camı açtım ve başımı dışarı doğru uzattım. Yüzüme tokat gibi çarpan soğuğun yanında tenime değen kuş tüyü misali kar taneleri biraz olsun kendime gelmemi sağladı. Birkaç nefesin hissettirdiği sızı, nasıl bu kadar rahatlatıcı olabilirdi? Gözlerimi sokak lambalarıyla loşlaşmış mahallemizde dolaştırdım. Yolların üzerindeki ince kar tabakası bu gece beni gülümseten tek şeydi. Yeni yılın ilk sabahına karla uyanmak çocukluk hayalimdi. Şimdi ise en çok istediğim şey, Uraz'dan haber alabilmekti.

Camı kapattığım gibi kendimi yatağa bıraktım. Bacaklarımı kendime doğru çekerken başımı dizlerime yasladım. Gözüm tekrar telefona ilişti. Merakın cezbedici çağrısı, beni Cankut'u aramaya zorluyordu. Ya telefonu hâlâ kapalıysa...

Sıkıntılı bir ses dudaklarımdan çıkarken göğsüm titredi. Başımı dizlerimin arasına gömdüm. En azından iyi olduğunu bilsem kendimi tekrar uyumaya zorlayabilirdim. Neden aramıyorsun Uraz? Neden! Saatlerdir çalmasını beklediğim telefonun bir anda titremesiyle irkildim. Elim göğsümde yanıp sönen ışığı izlerken, parmak uçlarıma değen ritmin hangi duygudan dolayı olduğunu kestiremiyordum. Şükür, mutluluk, heyecan, hüzün, öfke, korku... Telefon çalmaya devam etti. Bense sadece ekranın yanıp sönen ışığında beliren ismi izledim. Kafamın içinde topladığım tüm cümleler, titreşimin darbeleriyle darmadağın olmuştu. Ağzımdan çıkacak ilk kelimeyi kestirememenin verdiği telaş yüzünden bir türlü telefonu elime alamıyordum. Kızacak mıydım? Yoksa sevincimi ayan beyan ortaya mı serecektim? Belki de hiçbir şey söyleyemeyecek, sadece Uraz'ın sesini dinleyecektim. Bilmiyordum. Bildiğim şey, ne yapacaksam çabuk yapmam gerektiğiydi. Derin bir nefes alırken telefon titremeyi kesti. Aldığım tüm oksijen beni kaç saniye canlı tutacağını hesaplamaya çalışır gibi ciğerimde kaldı. İçten içe tekrar aramasını beklerken nefesimi tutuyordum. Telefonun tekrar çalmaya başlamasıyla sesli bir şekilde soluğumu dışarı verdim. Bu sefer telefonu elime alıp açmam bir saniyemi almadı. Kalbim gümbür gümbür çarparken "Alo," diyen sesim tam bir profesyoneldi.

"Uyandırdım mı?" Buna ne cevap vermem gerekiyordu emin değildim. Evet desem kapatır mıydı? Hayır desem nedenini sorgular mıydı?

"Pek sayılmaz. Su içmeye kalkmıştım."

"Su içmeye her kalktığında camı mı açarsın?"

Hafifçe kaşlarım çatılırken su ve camın arasındaki bağlantıyı düşündüm. "Sen nereden bili..." derken aklıma dolan saniyeler öncesi, apar topar yataktan

kalkmama neden oldu. Perdeyi birkaç düğmesini korniş-ten çıkaracak kadar güçlü bir şekilde çektim. Camı açıp tekrar başımı dışarı uzatırken "Neredesin?" diye sordum. O an bahçe kapısında dikilen, hâlâ smokini üzerinde olan Uraz'ı fark ettim. Sadece smokini... Sokak lambasının loş ışığı yüzüne vursa da bu uzaklıktan ne halde olduğunu göremiyordum ama donduğuna emindim.

"Burada ne arıyorsun? Montun nerede?"

"Aşağı in."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken telefonu kulağımdan çekip saate baktım. "Uraz saatin kaç olduğunun farkı..."

"Benim yukarı gelmemi istemiyorsan, aşağı in Yer Fıstığı."

Kalbim, mideme kaymış orada atmaya devam eder gibi bulanmasına neden oluyordu. Bu soğukta bile vücuduma ter bastıran heyecan, elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırtmıştı.

"Uraz babamlar..."

"Kapıyı aç geliyorum."

Bahçe kapısının demirini aralarken, "Dur! Dur! Dur!" diye bağırdım. Sesimin yankısının evdeki etkisine bakmak için birkaç saniye içeriyi dinledim. Neyse ki ev halkı gecenin yorgunluğunu hâlâ üzerlerinden atamamışlardı. Tekrar Uraz'a dönüp "Bekle, geliyorum," diye fısıldadım. Başını tamam anlamında salladı. Telefonu cebine koyana kadar kapattığını fark etmemiştim. Sanki az önce tam aksini yapmamışım gibi camı dikkatlice kapattım. Perdeyi olabildiğince sessiz bir şekilde çektim. Üzerimdeki Tweetyli pijamaları çıkarıp çıkarmamak arasında gidip gelirken, giysi dolabının önünde dikildim. Zaman kaybettiğimi fark edince pes edip telefonumu cebime tıkıştırdım. Neredeyse çıt çıkarmadan odadan ayrıldım. Ayakkabılarımı giyerken montumu, atkı ve beremi eli-

me aldım. Hâlâ içerisini dinliyordum. Şu anda ablam ya da babam uyansa ne açıklama yapardım emin değildim. Yine de tüm yakalanma ihtimallerine karşı, gitmek istiyordum.

Kapının kilidini bir hırsız inceliğinde açtım. Yaşadığım adrenalin, terden sırılsıklam olmama neden oldu. Anahtarları montumun cebine tıkıştırırken evden çıktım. Kapıyı o kadar hafif çektim ki, kapanıp kapanmadığını anlamak için birkaç kere dürtmem gerekti. Kalbim biraz daha bu ritimde atmaya devam ederse yorgun düşecekti. Asansörü çağırırken iki kapı arasında tetikte bekledim. Babamlar neyse de karşı komşuya yakalandığımı düşünmek bile istemiyordum. Asansöre binmemle rahat bir nefes aldım. Üzerimi giyerken bir yandan da aynadaki yansımamı izledim. Yapmasını beceremediğim makyajı, çıkarmasında da bir o kadar yetenekliydim. Ellerimle gözaltlarımdaki siyah kalemleri silmeye çalıştım. Yayılan izleri tükürüğümle temizledim. Dudağımın iç kısmında kalan ruju dişledim. Aşağı inişim yıllarımı almış gibi neredeyse her şeyi halletmiştim. Uraz'ın nerede olduğunu, neden buraya geldiğini, ne için geldiğini düşünürken apartmandan çıktım. Bahçe kapısının önünde dikildiğini görünce ister istemez duraksadım. O ise benim aksime, bana doğru yürümeye başladı. Havanın soğuğundan mı yoksa Uraz'ın kararlı duruşundan mı titriyordum emin değildim. Her adımında yüzü biraz daha netleşiyordu. Fakat gördüğüm manzara hoşuma gidecek cinsten değildi. Yüzüm sitemkâr bir şekilde kasıldı.

"Uraz sen dövüşe..."

Cümlemi tamamlayamadım. Sesimi kesen temas, saniyeler içinde duygularımı birbirine doladı. Kirpiklerim şaşkınlığın gölgesindeki garip bir huzurla birbirine sarıldı. Gözümün önünde canlanan karanlıkta milyonlarca

yıldız yanıp sönüyordu. Yanağımda hissettiğim soğukluğun tam zıttı dudaklarımdaydı ve ben karşılık verip vermediğimi bile anlayamayacak kadar uyuşmuştum. Emin olduğum tek şey, Kurt Uraz'ın beni öptüğüydü. Ayakta durmamı sağlayan ise, onun güçlü kollarıydı. Benimse, bedenim ürkek bir yavru kuşun kanat çırpışı gibi titriyordu. Uraz'ın göğsünde duran elimin parmak uçlarına çarpan ritmi kıskanıyordum. Çünkü benim kalbimin dengesi şaşmıştı. Atmayı unuttuğu an Uraz'ın nefesiyle can buluyordu. Dudakları yavaşça benden uzaklaştı. Fakat nefesi hâlâ yüzüme çarpacak kadar yakınımdaydı. Beni izlediğini hissediyordum. Yanaklarımın kızardığına adım kadar emindim. Yanağımdan boynuma doğru hareket eden parmakları yüzünden, sadece yanaklarımın kızarmış olmasına dua etmem gerekiyordu. Alev alev yanıyordum. Buna rağmen zangır zangır titriyordum. Vücut dengem bile altüst olmuştu. Rahatsız edici bir sessizlik aramızda dolaşmaya başladı. İç sesim gözlerimi açmam gerektiğini ya da bir şeyler söylememi emrediyordu. Yaşadığımı belli edecek en ufak bir şey...

"Sigara içmişsin."

Saniyelik sessizlik; ufak, eğleniyormuşçasına atılan kahkaha ile bölündü. Kirpiklerim yavaşça aralandı. Uraz'ın bana yakınlığını es geçersek, ilk kez bu mesafeden yanağını delip geçen gamzeyi görüyordum. Gözlerinde ise daha önce şahit olmadığım bir duyguyu... Mutluluk.

"Ciddi misin?"

Dudaklarım çok az, şaşkınlığımı ve saçmalığımı belli edecek kadar az bir şekilde aralandı. Uraz bana bu kadar yakınken ve böylesine güzel gülüyorken durumu toparlayacak cümlelere odaklanmak o kadar zordu ki...

"En iyisi baştan alalım."

Oyunbaz bir şekilde gözlerini kısan adam, beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Sanki tek vücut olmamızı istiyordu. Dudaklarının sıcaklığı benimkilerle buluştu. YİNE! Bu sefer gözlerim kapanmak yerine hafifçe aralık kalmayı tercih etti. Uraz'ınkiler gibi... Ürperdim. Bedenim benden ayrı hareket ediyordu. Kalbim bana ait değildi. Ruhumsa... Uraz tekrar aramıza mesafe koyarken elini göğsünün üzerinde duran elimin üzerine yerleştirdi ve sıktı.

"Evet, bir kalbim var ve yalnız kendim için atmıyor."

Uraz

Yeryüzünden mi çıkmıştı? Yoksa gökyüzünden mi inmişti? Bilmiyordum ama bu dünyaya ait olmadığına emindim. Dengesizliğim her zaman dengem olmuştu. Fakat benim bile dengemi altüst edecek bir güzelliğe sahipti ve çevresindeki her şeyin daha iyi görünmesini sağlıyordu. Bunun için dokunmasına bile gerek yoktu. O okyanus rengi gözleriyle bakması yeterliydi. Şu üzerindeki saçma çocuksu pijamasına rağmen.

Kafasının içinde dolanan soruların farkındaydım. Açıklama yapmaktan nefret ediyordum. Kendimi, içimdekileri yani hislerimi anlatmaktan daha çok... Keşke o da konuşmama gerek kalmadan sadece bakışlarımdan cevapları alabilseydi. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Gelişimi, öpüşümü ve şu anda neden el ele arabada oturduğumuzu açıklayacak bir şeyler...

Başımı öne eğdim. Yaralı, hâlâ dövüşün sızısını taşıyan ellerimin arasındaki pembe beyaz teni izledim. Kelimenin tam anlamıyla kusursuzdu. Tek avucuma sığdırabileceğim kadar küçük, kaşmir yumuşaklığındaki parmakların benim kurumuş kan izleriyle kaplı ellerimin arasına yakıştığı söylenemezdi ama böyleyken, ben... Tamamlandığımı hissediyordum.

Gözlerimi kapattım. Parmaklarımın değdiği yumuşaklığa odaklanmaya çalıştım. Yer Fıstığı'nın beni izlediğini biliyordum. Kulağımın dibinde alıp verdiği nefesle, burnuma dolan hanımeli kokusuyla... Tanıdık bir his zihnimde canlanırken gözlerimi açtım. Sanırım konuya nasıl gireceğimi artık biliyordum.

"Sana birkaç ay önce Yunan mitolojisinden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Başımı yavaşça Ayşin'e doğru kaydırdım. Aydınlanmaya çalışan günün ilk ışıkları sayesinde daha çok parlayan gözleri, gözlerime kaydı. "Hani insanların dört kollu, dört bacaklı, bir vücutta iki başlı yaratıldığı..."

"Hatırlıyorum."

Zar zor toparladığım kelimeleri bir nefeste kesmişti. Buna cesaret edebildiğine göre merakı her zamankinden baskın geliyordu. Devamını nasıl getirmem gerektiğini düşünürken "Ben," dedim. Daha sonra vazgeçip "Sen," diye devam ettim. "Yani biz?"

Hem sinirlenmeme hem de savunmaya geçmeme neden olan şey, küçük ağzından çıkan tamamlayıcı kelimeydi. Bana destek olmaya çalıştığının farkındaydım ama beklentisinin yarattığı baskı köstekten öteye gidemiyordu. Hiddetle iç çekerken "Bak ben bu konularda iyi değilim," dedim. Şu anda beni parmağında döndüren sıkıntının o parmağını alıp, münasip bir yerine sokmak istiyordum. "Araya girmezsen eğer..." Ayşin'in güneş gibi parlayan gözlerinin önünden bir bulut geçtiğine yemin edebilirdim. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı ve saniye geçmeden kapandı. Ne söyleyecekti bilmiyordum ama duymaktan nefret ettiğim iki kelimeyi tam tamına sekiz saniye sonra yan yana getirdi.

"Özür dilerim."

"Kahretsin! Özür dileme!"

Boştaki elimle sertçe direksiyona vurdum. Başımı sol tarafa doğru çevirdim. Dilimin ucuna gelen kelimeleri engelleyebilmek için elimi ağzıma bastırdım. Lapa lapa yağan karın üzerimdeki gerilimi azaltmasını umarak bekledim. İzlemenin hiçbir işe yaramadığını anlayınca medeti soğuğunda aradım. Biraz olsun içimdeki harın yangına dönmeden sönmesini diledim. Tam camı aralıyordum ki, Ayşin'in üşüme ihtimali elimi kolumu bağladı. Allahım! Tek bir dal sigara için kalan böbreğimi de verebilirdim. Bir anda avucumun içindeki sıcaklık azaldı. Önce boş kalan elime, daha sonra önüne dönmüş Yer Fıstığı'na baktım. O an göğsümün ortasında bir yere dolan his, ne gerilim, ne öfke ne de sıkıntının yansımasıydı. O an sadece eksik hissettim. Ve yalnız...

Aniden Ayşin'e doğru döndüm ve tekrar elini tuttum. Bunu beklemediği şaşkın, sorgulayan bakışlarından anlaşılıyordu.

"Bak ben bunu tuttuğum an güçlüyüm Ayşin."

Kaşları çatılınca elini fazla sıktığımı fark ettim ama gevşetmeye niyetim yoktu.

"Herkese, her şeye kafa tutabilecek güç bende var ama bu," deyip, kendi elini gözüne doğru soktum. "Bir tek bu el, ellerimin arasındayken yenilmez oluyorum." Ayşin'in yüz hatları yavaşça gevşedi. "Tamamlandığımı hissediyorum," diye devam etmemle tadı hâlâ damağımda dolanan dudakları aralandı. "Sen yanımdayken yaşadığımı hissediyorum. Aldığım nefesin bir değeri olduğunu düşünüyorum."

"Uraz..."

İşaret parmağımı belli belirsiz dudaklarının üzerine değdirdim. Sadece lafa karışmasını istemiyordum. Fakat bu temasım, parmağımın ucuna alıp verdiği nefesle birleşince, hâlihazırda bekleyen kurdu harekete geçirdi.

Ayşin'i kendime çektiğim gibi, dakikalardır ayrı kalan dudaklarımızı birleştirdim. Aldığım karşılık göğsümün ortasında duran kurdu ulutuyordu. Neredeyse hiç öpülmemiş dudakların verdiği hazzı tarif etmem imkânsızdı. Ağzımda dolanan tat, bağımlılık konusunda sigarayı bile sollardı. Bu uyuşturucuydu. Aldığın an sana yeni bir yaşam bahşeden, huzurlu hissettiren, sadece sana ait olması gereken... Zorla ayırdığım dudakların alıp verdiği nefesler öyle hızlıydı ki konuşmak için bir süre beklemem gerekti. Bu sırada da gözleri hâlâ kapalı olan kızı izledim. İlk kez ona ait olan detayları fark ediyordum. Pembe beyaz tenine yayılan kırmızılığı, kapalı kapakların ardında titreyen gözlerini, sıkıca kenetlediği uzun kirpiklerini, sol gözüne bir parmak uzaklığındaki benini, burnu ve dudağı arasında ne zaman olduğunu bilmediğim yara izini...

Alnıma alnını dayadım. Yayılan hanımeli kokusunu içime hapsetmeye çalışırken "Bana bir borcun var Yer Fıstığı. Hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordum nefes nefese. Gözleri yavaşça aralandı ve ben huzur bulduğum mavilikleri daha rahat görmek için biraz geriye çekildim. Yine de burunlarımızın uçları birbirine değecek mesafedeydim.

"Benden gitme olur mu? Can bu bedenden gitsin ama sen gitme..."

"Bütün düşlerimiz gerçek olabilir,
eğer onları ikna edecek cesaretimiz varsa."
Walt Disney

Ayşin

Gerçekle düş arasındaki ağır savaşta, güçlü taraf her zaman kalpten geçendi. Bu nedenle kırılmaya mahkûmdu. Peki, ya Araf'ta kalınırsa?

Gerçek olamayacak kadar güzel, düşün yanından geçmeyecek bir sabaha uyanmıştım. "Benden gitme olur mu? Can bu bedenden gitsin ama sen gitme." Uraz'ın dudaklarından dökülen kelimelerin bende balyoz etkisi yaratmasına alışıktım ama dudaklarına...

Kalbim kanat çırpan kuş misali kıpır kıpırdı ve onun rüzgârı ruhumu savuruyordu. Başım dönüyordu, midem bulanıyordu ama ben bu hissin bitmemesi için birkaç saat önceki anları tekrar tekrar kafamda canlandırıyordum. Parmak uçlarım dudaklarımda dolaşıyor, zihnimde Uraz canlanıyor ve mutluluk nefesimi bir kalemde kesiyordu. Bu düşse sonsuz bir uykuya dalabilirdim. Gerçekse bir an önce Uraz'ın yanında olmalıydım.

"Ayşin."

Ablam, rüyanın en tatlı yerinde çalan alarm gibi bana seslendi. Bense sanki yasaklı bir rüya görmüşüm gibi gözlerimi açtım. Yatakta toparlanışım ve ayağa kalkışım ölümüne yarışırdı. Ablam kapıyı açana kadar ne yapacağını bilmez halde yatağın önünde hazır olda durdum.

"Ayşin hâlâ uyuyor..."

Beni ayakta görmeyi beklemeyen ablamın yüzündeki ifade, içimde kaçma isteği uyandırıyordu.

"Ha... Uyanmışsın."

Belki sadece şaşırmıştı belki de uyanıp içeri gitmememi sorguluyordu ama birkaç saat öncesi yakalanmışlık hissini peşime takmıştı. Bundan kurtulmanın en iyi yolu göz göze gelmemekti. Garip bir *'Hı hı'* sesiyle dağıttığım yatağı toplamaya başladım.

"Hiç ses çıkarmayınca hâlâ uyuduğunu düşündük. Kahvaltı hazır."

Göz ucuyla telefonumdaki saate baktım. Dünden sonra, Uraz bu kadar erken uyanmış olamazdı değil mi?

"Ayşin."

Yanıma gelişini fark etmediğim ablam yorganımın ucundan tuttu. Göz ucuyla baktığımda beni izlediğini fark ettim. Bozuntuya vermeden "Efendim," dedim. Yatağımı toplamama yardım ederken, "Uraz'la konuştun mu?" diye sordu. O an, kısa süreli bir felç geçirdiğime yemin edebilirdim. Elimde yastık, eğilmiş bir şekilde kalakaldım. Aklım yastığı yatağa koy diyor, kalbim Uraz'ın adını ağzına aldığı için ablamın suratına geçirmemi emrediyordu. Neyse ki, diğer insanlarda devreye giren mantığım her zamanki gibi iş başındaydı. Yastığı yatağa koyarken "Evet," dedim, "Neden sordun ki?" Aptal biri bile sesimdeki kinayeyi anlayabilirdi. "Hiç," diyen ablamın 'ç' sesindeki vurgunun bana misilleme olduğunu anlamam gibi.

"Hadi işini bitir de kahvaltıya gel."

Ardına bakmadan odadan çıktı. İçerisini buz gibi bir hava kapladı. Bizi görmüş olabilir miydi? Evden çıkarken uyuduğuna emindim. Ya sonra uyandıysa... Beni odamda göremezse dışarıya bakmak aklına gelir miydi? O zaman... Bizi öpüşürken görmüş olabilirdi. Dehşetle iç çektim. Bu kötü bir ihtimaldi. Hoş, beni göremeyince babamı uyandırması ya da bizi gördüyse bile ben eve gelene kadar uyanık beklemesi gerekmez miydi? Belki de sadece Uraz'ın gece nerede olduğunu, nasıl olduğunu merak ediyordu. Allahım! Bu daha kötüydü. İlk ihtimalin gerçek olması için dua ettiğimi fark ettiğim an, kıskançlığın esaretine 'Merhaba,' dediğimi de anlamış oldum. Resmen sevgilimi ablamdan kıskanıyordum. Sevgilim... Uraz'a en çok yakışan, bir o kadar da en uzak olan kelime nasıl bir anda hayatımıza girmişti?

"Bırak bu an, böyle güzel kalsın Yer Fıstığı." Dün gece bu âna gebe olan, ama öğrenince güzelliğini bozacak ne yaşanmış olabilirdi? Ortadan kaybolduğunda belli ki dövüşe gitmişti. Yüzünün gözünün hâlinden o anlaşılıyordu. Kafasına fazla darbe falan mı almıştı bu çocuk? Kendi düşüncemin gerçek olma ihtimaliyle gözlerim büyüdü. Belki de uyuyup uyandıktan sonra Uraz hiçbir şey hatırlamayacaktı. Sevgili olduğumuzu geçtim, belki beni öptüğünü bile...

Telefonu elime alıp Uraz'ı aramayı düşündüm. Tam isminin üzerine geldiğimde duraksadım. Ne diyecektim ki? *"Alo Sevgili Kurt. Günaydın. Bugün hangi sıfattan kalktın acaba?"* Saçmaladığımı fark edince telefonu fırlattım. En iyisi kahvaltıdan sonra yanına gitmek ve gerçekle yüzleşmekti. Ne kadar acı olursa olsun.

"Günaydın."

Kahvaltı masasında oturan ikiliye göz gezdirdikten sonra yerime oturdum.

"Günaydın kızım. Nasıl uyudun bakalım?" Babam neden bunu sormuştu ki?

"İyi baba, her zamanki gibi..."

Tabağıma bir parça peynir aldım. O sırada izlendiğimi hissedince masayı kolaçan ettim. Çayından yudum alan babam gözlerini okuduğu gazetesinden ayırmamıştı. Fakat ablamınkilerin odağı tam olarak benim üzerimdeydi. Bir şeyleri çözmeye çalışır hâli sinirime dokunuyordu. Sanki hiç sorunum yokmuş gibi... Korumaya geçen tek kaşım havalandı. "Ne var?" der gibi başımı sallarken salataya uzandım.

"Güzel. O zaman dün gecenin yorgunluğunu atmışsındır." Neden herkes dün geceyi sorguluyordu ki?

"Eh işte," deyip gözlerimi ablamdan ayırdım. Zeytin tabağına uzanırken, "Siz nasıl uyudunuz?" diye sordum. Gazetesini okumayı bırakan babam "Her zamanki gibi," dedi. "Bir ara evde ses duydum gibi geldi." Katladığı gazeteyi yanındaki boş sandalyeye koydu. Şu anda masadaki ilginin tek adresi kesinlikle benim olduğum yönü gösteriyordu. Tepkilerimi kontrol altında tutabilmek için tabağımı doldurmayı bırakıp yemeğe karar verdim. Peynir ve domatesi ağzıma tıkarken "Ne sesi?" diye sordum. "Ben hiçbir şey duymadım. Sen duydun mu abla?" Her şey olağanmış gibi göstermek hiç bu kadar zor olmamıştı. Damağını şaklatarak bana katılan ablamın gözleri tam aksini söylüyordu. Ya da ben osuruktan nem kapar bir hâl almıştım. Ortam çok sıcak olmuştu. Kızardığımı hissediyordum. Dikkat çekmemesi için başımı tabağıma doğru eğdim.

"O kadar yüksek sesli müziğe alışık değilsin baba. Herhalde onun etkisidir." Duyduklarıma inanamıyordum. Ablam, Merve Şendoğan, beni kurtarmıştı. Hoş,

bana yardım ettiğinden haberi bile olmayabilirdi ama olsun. Yine ablalığını konuşturmuştu.

"Doğru söylüyorsun kızım. Bu tarz geceler için yaşlandım."

Başımı babama çevirdim. Dudağının kenarındaki tebessüm, nadir göreceğimiz bir andı. Özlem kokan bir burukluğu gizlemişti gamzelerine. Bir insan gençliğini özler miydi? Yaşadıklarını? Sanırım bunu babamın yaşına gelmeden anlayamazdım.

"Aa aşk olsun baba." Ablama destek çıkarcasına "Ne yaşlanması yakışıklı? Sen bizi bile gömersin," dedim ağzımdaki lokmayı çiğnerken. O an kırdığım pot, lokmamı büyüttü, büyüttü, büyüttü. Üzerime toplanan bakışlar yüzünden yutamayacağım bir hâle soktu. Babam, kızgın ve korku dolu ifadesiyle masaya tıklattı.

"Allah korusun Ayşin."

"Ne saçmalıyorsun sen? Bu masada, bu tarz konuların açılmayacağını kaç kez söyleyeceğim."

Yine olmuştu. Ablam, tıpkı annemin sesiyle, sitemiyle, duruşuyla karşımdaydı. Ürperdim. Özlemin ağır basan yanı böğrümdeydi. Aldığım nefesin değeri ise bana haramdı.

"Kahvaltını et ve saçmalayacaksan lütfen konuşma."

Ablam çay koymak bahanesiyle masadan kalktı. Babam, anneme ait olan boş sandalyeye dalıp gitmişti. Hepsi benim suçumdu. Gözlerim acımaya, görüşüm bulanıklaşmaya başlayınca masadan kalkmak istedim. Zaten bir lokma daha yiyecek hâlim yoktu. Fakat gidersem işler daha kötü bir hâl alırdı. Buraya, sessizlikle donatılmış masaya mahkûmdum.

"Bugün annenizi ziyarete gidelim."

Babamın ağzından çıkan kelimeler, tutmaya çalıştığım bir damla yaşı firar ettirdi. "Yeni yılını kutlarız. Hem

sizi görmek ona iyi gelir." Gözyaşlarımla savaşmaya başladım. Akmaması için o kadar sıkıyordum ki kendimi, bedenimin titrediğini hissediyordum. "Çok iyi olur baba. İşten güçten bir türlü yanına gidemedik," diyen ablamın sesindeki tını, bir darbeyi daha vurdu vicdanıma. Gittikçe daha çok gömüldüğümü hissediyordum geçmişe...

"Ayşin?"

Titrek bir iç çektim. Babam ne hissettiğimi anlamış gibi uzanıp masada duran elime dokundu. İstemesem de ona bakmak zorunda olduğumu biliyordum. Fakat bakarsam gözyaşlarım kazanırdı. Şu anda en son istediğim şey, aldığım nefesin pişmanlığını somut hâle dönüştürmekti. Yine de dayanamayıp kaçamak bir bakış attım. O bile gözlerindeki umudu görmeme yetti. İlk günkü gibi...

"Gelmek ister misin?"

Bu soru, çok uzun zamandır bana yöneltilmemişti. Annemin ölümünden kendimi suçladığım için, bugüne kadar mezarına gitmemiştim ve babam bu konudaki hassasiyetimi ve kararlılığımı çok iyi biliyordu. Şu anda bana bu soruyu yönelttiğine göre bende bir şeylerin değiştiğini düşünüyor olmalıydı. Oysaki değişen hiçbir şey yoktu. Ben hâlâ aynı kişiydim. Annesinin nefesiyle yaşayan zavallı bir katil...

"Hayır."

Kısa, kararlı ve tartışmaya açık olmayan bir cümleydi. Babam ağır hareketlerle elini çekti. Ne kadar yanlış bulursa bulsun, kararıma her zaman olduğu gibi destek veriyordu. "Daha ne kadar gerçekten kaçacaksın?" Beni anlamayan tek kişi ise ablamdı. Anlamasını da beklemiyordum. Ona göre annesini elinden alan kişiydim. Asıl ölmesi gereken kişi...

"Gitmediğinde yaşadığını mı düşünüyorsun?"

"Merve!"

Babamın uyarmasını bile umursamayan ablam bana karşı sert mizacını sürdürdü. Bakışları beni delip geçiyordu. "Annemiz öldü Ayşin." Yumruklarımı sıktım. Ağlamak istemiyordum. Ağlamamak için kirpiklerimi seri bir şekilde kırpıyordum. Yine de gördüklerimin bir silüet olmasına engel olamıyordum.

"Bunu artık kabullensen iyi olur."

"Merve tamam."

"Ne tamam baba ya!"

Ablam sandalyesini yere sürterek ayağa kaldı. Sanki o sandalye yerine benim kafamı yere sürtmek istiyormuş gibi ses çıkarmıştı. Kaşla göz arasında mutfaktan çıktı. Babam kahvaltıma devam etmemi söyleyerek peşinden ilerledi. Salonda konuşuyorlardı. Hoş, özel bir çaba sarf etmeyen ablamı her yerden duyabilirdim.

"Kaç sene oldu? Anlayış göstererek bir yere varılmadığını gördük."

"Hazır değil demek ki kızım. Üzerine gitme kardeşinin."

"Neye hazır olmayı bekliyor ki baba?"

Gardım düşmüş, pes etmiştim. Kendimi en az on sene yaşlanmış gibi hissediyordum. Birkaç damla yaş yanaklarımdan nazlı nazlı süzülürken silme gereği duymadım. Ablam ve babamın sözde kendi aralarında yaptıkları konuşma, beni ölmekten beter ediyordu. Bu konuşmaları tekrar tekrar yaşayacağıma bir kere öleyim daha iyiydi.

"Geleceğim."

Cümlemi kendim bile zor duymuştum. Bir karar verdiysem kendimden emin olmam gerekiyordu. Boğazımı boğukluktan temizledikten sonra "Size diyorum!" diye bağırdım. İçerideki konuşmalar yavaşça kesildi.

"Geleceğim!"

Vazgeçmemden korktukları için olsa gerek kahvaltı masasını bile toplamadan kendimizi sokağa attık. Suskunluğun gölgesinde, ne yapacağımın boşluğu ve özlemin serinliğinde yola koyulduk. Mezarlığa giden yol öylesine ıssız geldi ki, kendimi bu dünya üzerinde yapayalnız hissettim. Arabanın içini yoğun bir sessizlik kapladı. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik. Boğulduğumu hissediyordum. Havanın soğukluğuna aldırış etmeden camı araladım.

"Ayşin, klima çalışıyor canım."

Evden çıktığımızdan beri ilk kez benimle konuşan ablama cevap verme gereği duymadım. Başımı dışarı uzatmamla yüzüme kar taneleri çarpmaya başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Zihnimde canlanan görüntü, minik bir tebessümü dudağımın kenarına yerleştirdi. Şu an sana o kadar ihtiyacım var ki Uraz...

"Kızım üşüyeceksin. Kapat camı artık."

Babamı kırmamak adına içeri girdim. Camı kapatırken gözlerimi önümde oturan ablamdan ayırmadım. Aramızda koltuk olmasına rağmen bu bakışları hissetti. Duruşunu dikleştirirken başını hafifçe bana doğru çevirdi. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

"İşte geldik."

Ve babamın cümlesiyle kapandı. Başımı dışarı çevirdim. Kasvetli havasını bahçe duvarlarından bile hissedebiliyordum. Otoparka gidene kadar gözlerimi boylu boyunca uzanmış mezar taşlarından ayırmadım. Onlardan birinin anneme ait olduğu bilmek milyonlarca iğneyi ruhuma batırıyordu. Ürperdim. Boğazımda bir baskı oluştu. Sanki o mezar taşlarının sahipleri boğazımı kavramış, tüm güçleriyle sıkıyordu. Yutkunmayı geçtim nefes almam bile zorlaştı. Nefes almaya çalıştıkça kulaklarım uğulduyordu. Kafamın içinde tanımadığım onca

ses, beni suçluyordu. Buraya gelmeye hakkım olmadığını söylüyorlardı. Hakkı olan nefesi alacaklarını...

"Kızım."

Araba ne zaman durdu, kapım ne ara açıldı, babam hangi ara yanıma gelip elimi tuttu bilmiyordum. Havanın soğuğunu bile hissetmeyecek kadar uyuşmuştum. Yüreğim sıkışıyordu. Telaş ve korku dolu bakışlarla beni izleyen ikili arasında gözlerim volta atmaya başladı.

"Ben... Ben yapamayacağım."

Sesim can havliyle yalvaran bir kurbanınki gibi çıkmıştı. Sesim ve bedenim zangır zangır titriyordu. "Ne olur, benden bunu istemeyin." Babam telaşla beni kollarının arasına aldı. Saçlarımı öptüğünü, sırtımı sıvazladığını hissediyordum. Beni rahatlatmaya çalışıyordu ama burada durduğum sürece bunların hiçbir işe yaramayacaktı.

"Ben gitmek istiyorum."

Babamın kolları arasından çıktım. İnmek için hamle yaparken babam durdurdu. "Beraber gideriz," dediğinde başımı itiraz edercesine salladım. "Siz kalın. Ben biraz yalnız kalmak istiyorum." Babamı hafifçe iterek arabadan indim. Çantamı sıkı sıkıya kavradım. Titreyen bacaklarımın izin verdiği çabuklukla yürümeye başladım. Arkamdan seslendiklerini duyuyordum. Durmadım. Aksine adımlarımı hızlandırdım.

Neredeyse koşmak üzereydim.

Nefes nefeseydim.

Nerede soluklanacağımı biliyordum.

Uraz

Bir geceye ne çok şey sığdırmıştım.

Yılbaşı balosundaki sıkıntı, Yer Fıstığı'nı gördüğümde hissettiğim özlem, yurt müdürü ile karşılaştığımda iğrendiğim tiksinme, öğrendiğim gerçekler yüzünden yaşadığım şok, dövüş sırasında damarlarımda dolaşan adrenalin, babam denen adamla yüzleşirken kustuğum nefret, ardından gelen korkutucu huzur.

Şu an ise tam anlamıyla boşluktaydım.

Ne hissettiğimi, neyin baskın geldiğini sorgularken buluyordum kendimi. İrin gibi iliklerime işlemiş nefret mi, içimdeki tüm mutsuzluğu bir süreliğine de olsa çekip alan dudaklar mı, yoksa bundan sonra ne yaşanacağını bilmemenin verdiği tedirginlik mi?

Zilin çalmasıyla düşüncelerim kendi köşelerine çekildi. Sıkıntıyla iç çekerken, dün gecenin bedelini ödeyen vücudum zorla da olsa yataktan kalktı. Her yerim sızlıyordu. Özellikle de gram uyku girmeyen gözlerim.

Zil, bir kez daha çaldı. Ardından tıklatılan kapı, gelen kişinin acelesi olduğunu gösteriyordu. Belki de sadece sabırsızdı. Cankut gibi. Kesin anahtarını unutmuştu.

Yine, yeni, yeniden.

Onun hızına inat adımlarımı yavaşlattım. Zil üçüncü kez çaldı. Melodisi bitmeden kapıyı açtım. Beklediğim kişi karşımda değildi. Karşımda duran kişi, asıl istediğimdi ama görmeyi umduğum şekilde değil...

Ayşin, yıkık dökük bir kadının suretiyle kapının eşiğine dayanmıştı. Teninde yaşamdan eser diyeceğim bir renk yoktu. Fakat okyanus gözleri ağlamanın verdiği kızarıklıkla daha da belirginleşmişti. Ayakta zor duruyormuş gibi gözüken hâli, sorgular bir şekilde kaşlarımı çattı. Ne olduğunu soramadan bana doğru geldi. Kollarımın arasına girdi. Başını göğsüme yaslarken titrek bir nefes aldı. Kollarını belimi doladı, bir elini özellikle sırtıma, tam kalbimin olduğu noktaya koydu.

"Ne olur, hiçbir şey sorma."

Bunun, hele de onu bu halde görmüşken imkânsız olduğunu bilmesi gerekirdi. Başını daha da bastırdı. Sanki içime girebilmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Sadece sarıl olur mu?" Söylediğini, belki de ilk kez itiraz etmeden yaptım. Ufak bedenini tek kolumla bile sarmalayabilecekken ikisini de ona bahşettim. Zor bir nefes aldı. Burun çekişlerin ardından hissettiğim ıslaklık, gözyaşlarını serbest bıraktığını gösteriyordu. Bir insan neredeyse hiç ses çıkarmadan nasıl ağlayabilirdi?

Bir süre ayakta dikildik. Birini sakinleştirmek konusunda başarılı olduğum söylenemezdi. Fakat şu an savunmasızdı ve bana sığınmıştı. Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Sırtını okşarken burnumu, parmak uçlarımın değdiği saçların arasına gömdüm. Hanımeli kokularının arasına...

Ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Onu bu hâle getiren her neyse, öldürmek istiyordum.

"Kokunun üzerimde sakinleştirici bir etkisi var, biliyor musun?"

Ağlamaklı sesine rağmen gülümsedim. İlk kez duyduğum cümle, garip bir gururu damarlarımda dolaştırdı. "Genelde bunun tam tersini söylerler," dediğimde hızla benden ayrıldı. Yüzünde öfke kırıntıları gördüğüme emindim. Belki de biraz kıskançlık... Fakat bir anda ne olduğunu kestiremiyordum. Benim yüzümden ağlamış olamazdı değil mi?

"Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Hazırlıksız yakalandığım soruya tereddütle "E-vet," diye cevap verdim. Buğulu olmasına rağmen çok güzel bakan gözlerini hafifçe kıstı. "Her anını mı?" Bu nasıl bir soruydu. Bu halde olmasının dün geceyle bir bağlantısı mı vardı? Oysa eve girerken gayet mutlu gözüküyordu. Bana karşılık verdiği için pişman mı olmuştu? O zaman şu anda neden kapımdaydı ve ne için dün geceyi sorguluyordu? Yoksa yaşananları mı öğrenmişti? Cankut ağzını açmadığı sürece nereden öğrenecekti ki? Öğrense bile bu denli kendini yıpratacak detay neydi?

"Hatırlamıyorsun."

Tüm ciddiyetimle kendimi sorgularken ona yanlış bir mesaj vermiş olmalıydım. Kaşlarının çatıklığına rağmen gözlerini esir eden hayal kırıklığı, sıkışıp kalmış jetonun düşmesini sağladı. Başka bir zaman olsa onunla dakikalarca uğraşacağım konu, şu anda elimi kolumu bağlıyordu. Canını sıkan şey sadece bu olamazdı. Hatta belki de karşımda dikilmesine neden olan şeyle yakından uzaktan alakası yoktu. Öğrenmenin tek bir yolu vardı ama öncelikle ona istediği cevabı vermeliydim.

Aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattım. Elimi ince beline yerleştirip kendime doğru yavaşça çektim. Dudaklarının arasından kaçan nefesin tahrik edici yanına odaklanmadan diğer elimi yanağına yerleştirdim ve benden beklenmeyecek naziklikle dudaklarını öptüm.

Rahatlamış nefesi, dudaklarımın arasından geçti. Tuzlu tadı damağımda dolaştırırken hafifçe gülümsedim. Aldığım karşılık içimi rahatlattı. Pişman değildi. O zaman neyi vardı?

Çok yavaş, onu incitmeyecek bir şekilde dudaklarımızı ayırdım. Gerçekten kendimi zorluyordum. Hem de çok. Ama aralanmış kirpiklerinin ardından beni selamlayan okyanus için değerdi. Hele de ışıl ışıl görüntüsü tekrar tahtına kurulduysa...

"Öpüşmeyi sevmeyen biri için, son birkaç saatte sınırları zorladık sanki."

Muzip bir şekilde gülümseyerek bana sarıldı. Biraz olsun keyfinin yerine gelmesi beni de gülümsetti. "Konu sensen, sınır tanımam Yer Fıstığı," dememle kollarını daha sıkı bana doladı. Sanki kalplerimiz aynı ritimle çarpıyordu.

"Konu sensen, her şey tamam Kurt."

"Kapı açıık."

Cankut melodik cümlesiyle görüş alanıma girdi. Elindeki poşetleri kontrol ederken başını kaldırdı. Benimle göz göze geldi. Daha sonra bakışları Ayşin'in üzerinde dolaştı. Saniyeler içinde gözleri yuvalarını zorlayacak pozisyona geldi. Dudakları aralandı. Tam küfür edeceğini düşünüp müdahale edecekken gerisin geri döndü. "Arkanı dön ve çık," diye melodik sözlerine devam etti. "İstenmiyorum bence artık." Ayşin daha kimin geldiğini göremeden gözden kayboldu.

"Sarı!"

Ayşin'den ayrılıp evden çıktım. Asansöre doğru yürüdüğünü görünce bir kere daha seslendim. Daha sonra holde olduğumuzu hatırlayarak peşinden koştum. Elindeki poşetlerin hışırtısıyla hızlı hızlı yürüyen Cankut asansörün önüne gelince durdu. Benim olduğum tarafa

bakmıyor, asansör çağırma tuşuna işkence yapıyordu. Neye bu kadar bozulmuştu ki?

"Nereye gidiyorsun lan?"

Bir anda hareket etmeyi kesti. Sert bir şekilde başını bana çevirdi. Gözlerini kısmış, arkamdaki bir noktaya bakıyordu. Yoksa kızdığı kişi ben değildim de Ayşin miydi? Kıskançlık filizleri tam baş gösterecekken "Doğru söylüyorsun," diyen Sarı tamamen bana doğru döndü. "Ben nereye gidiyorum. O sarışın yelloz gitsin." Dumur olmanın eşiğine kadar gelmiştim. Ben ne düşünüyordum, o ne söylüyordu? Yüzünde tam anlamıyla çirkef bir kızın kavgaya giderkenki ifadesi belirdi. Gülsem mi ağlasam mı bilemezken, "Ne diyorsun oğlum, nereye gidiyorsun?" diye sordum. O ise fazlasıyla ciddi gözüküyordu. "Haddini bildirmeye!" Tam yanımdan geçerken kolunu yakalayıp durdurdum.

"Kimin lan?"

"Bırak beni!"

"Sarı?"

"Sarı deme bana," deyip kolunu cebelleştiği elimden kurtardı ve göğsünün üzerinde bağladı. "O içerideki aşüfteye de sen sarı diye!" Bir öğretmen edasıyla tek ayağını seri bir şekilde yere vurmaya başladı. Gören de karşımda duran karım, içerideki metresim sanırdı. "Kim o?" Başını evin olduğu tarafa çevirdi. Bir anda hareketleri kısıtlandı. Kollarının bağı ağır çekimde çözüldü. Gözleri fal taşına döndü. Dudakları, saniyeler önceki açıklığa kavuşunca cevap vermeme gerek kalmadığını anladım.

"Hassik..."

Elimle ağzına bastırdım. Konu Cankut'sa küfür geliyorum demezdi. Bu nedenle her zaman tetikte olmak gerekiyordu. Elimin altında taramalı tüfek misali bir şeyler söylemeye başladı. Fakat öyle bastırıyordum ki dışarıya

sadece homurdanıyormuş gibi sesler çıkıyordu. Eli kolu durmuyor, poşetler hışırdıyordu. Bu yüzden homurtularını bile anlamakta zorlanıyordum. Hararetli konuşması, nihayet bakışlarımı fark ettiği an kesildi. Nefes nefeseydi.

"Küfür etmezsen elimi çekeceğim."

Başını bir kez tamam anlamında salladı. Şaşkınlıktan büyüklüğünü koruyan gözlerine emin olana kadar baktım. Elimi yavaşça çekerken "Ayşin!" diye bağırdı. "Ayşin o. Baya Yer Fıstığı olan Ayşin. Sarışın kız, bizim kız. Bizim kız, senin kız. Senin kız, Ayşin..."

Tekrar elimi ağzına bastırdım. Homurtuları devam ederken "Sarı," dedim sabır dilercesine. Sinirlenmeye başladığımı anlamış olacak ki, konuşmayı tekrar kesti. Burnundan derin bir nefes aldı. Daha sonra gözlerimin içine bakarak başını sakin olacağını belli edercesine salladı. Temkinli bir şekilde elimi çektim. Ayşin'e doğru baktı.

"Ay inanır mısın üzerime gül kokladığını sandım. Resmen kocamı sarışın bir yel..." Şaka, kaka olmadan önce omzunu tutup var gücümle sıktım. Acıyla yüzünü buruşturan Cankut "Şaka yapıyorum şaka," dedi can havliyle. Eve doğru itekledikten sonra bıraktım. Elindeki poşetleri bileğine kaydıran Sarı, sıktığım omzunu ovaladı.

"Vicdansız adam."

"Sen hâlâ konuşuyor musun?"

Peşine birkaç adım attım. O ise koşar adım yürümeye başladı.

"Ben geldimmm."

Az önceki atraksiyonu o yaşatmamış gibi içeri girdi. Ayakkabılarımı çıkarırken gözlerimi bir saniye bile olsun Ayşin'in üzerinden ayırmadım. Bize bakmıyordu. Resmen bakışları üzerimizde köşe kapmaca oynuyordu. Yanakları al al olmuştu. Sanki tüm kılcal damarları ya-

naklarında toplanmıştı. Sırf bu yüzden bile Cankut'u biraz olsun affedebilirdim. Çok az.

"Nasılsın yenge, aman Yer Fıstığı? Öf Ayşin!"

Gözleri anlık da olsa tepki veren Yer Fıstığı "İyiyim," dedi tereddütle. "Sen nasılsın?"

Elindeki poşetleri mutfağa götüren Sarı muzip bir bakışla "Burnunun uzamasını istemeyiz değil mi?" deyip göz kırptı.

Ayşin gülümsemeye çalıştı. İstemediği o kadar belliydi ki... "Konuşalım mı?" Bakışlarını bana çevirdi. Hem konuşmak için can atan hem de diline hükmetmeye çalışan bir hâli vardı. Cankut'un varlığından dolayı konuşmak istememe ihtimali aklıma geldi. Elini tuttuğum gibi yatak odasına doğru çekiştirdim. İtiraz etmedi. Odaya girene kadar elimi sıkı sıkı tuttu. Çekingen bir şekilde odaya girdi. Gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Sanki ilk kez bu odaya giriyordu. Kapıyı kapatırken "Otursana," dedim. Yatağın neredeyse ucuna oturdu. Bense tamamen yayılır vaziyette yanına geçtim. "Anlat bakalım." Sırtımı yatak başlığına yasladım. Bakışlarını bana çevirdi. Çok şeyler gizliyordu o okyanusların ardında...

"Aslında anlatılacak bir şey yok," dedikten sonra derin, içini rahatlatmak istediği bir nefes aldı. "Yani, yeni bir şey yok." Gözlerini kaçırdı. Her gerilim anında yaptığı gibi tırnaklarıyla oynamaya başladı. Kısa bir an aklım geçmişe, bana yalan söylediği anlara gitti. Yine aynısını yapmayacağının hiçbir garantisi yoktu ama kalbim ona inanmak istiyordu. Odanın içine sağır edici bir sessizlik hâkim oldu. Bir şey söylememi mi istiyordu? Bilmediğim konuyla ilgili ne söyleyebilirdim ki?

Parmaklarına daha fazla işkence etmemesi için uzanıp elini tuttum. Bakışları anında bana döndü. Gözleri

sulanmıştı. Konuşursa ağlayacak gibi duran hâli, içimde bir yerlere dokunuyordu. Yine de ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Bana öyle anlamlı bakıyordu ki. Ama lanet olsun bu sefer hiçbir bok anlamıyordum.

"Annem." Bakışlarını tekrar benden çekti ve kenetli duran ellerimize çevirdi. Tek bir kelime, neden bu derece yıkıldığını anlatmaya yetmişti.

"Ben annem öldüğünden beri, onu ziyaret etmedim biliyor musun?"

Gözlerini bana çevirmesiyle bir damla yaş nazlı nazlı yanağından süzüldü. Silme gereği duymadan tekrar başını öne eğdi. Elini daha sıkı tutmaya başladım. "Çünkü buna hakkım olmadığını düşünüyorum." Sözcükler boğazında düğümleniyor gibiydi. Sanki araya girsem, devam etmeye cesareti kalmayacaktı.

"Orada olmayı hak ettiğim gün..."

Sesi her kelimede biraz daha boğuklaştı. Ağlamaya başlamak üzere olduğunu anladığım gibi onu kendime çektim. Kollarımın arasına almamla gözyaşlarını serbest bıraktı. Onu sarıp sarmaladığım kolumu sıkıca tuttu. Canının acısını anlamak için bu tutuş bile yeterliydi.

"Benim yüzümden." Hıçkırıkları arasında söylediği tek cümle buydu. Yaşadığı pişmanlığı iliklerime kadar hissettim. "Keşke..." Zar zor nefes alırken "Keşke ben ölseydim," dedi. Sözleri bir ok gibi fırladı ve birkaç ay önceki anıma saplandı. Onu hastane yatağında, ölmekten beter halde gördüğüm âna...

Pişmanlığa yakın bir duygu, o günkü gibi yüreğime saplandı. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Ben de kendimi suçlamıştım. Ölmek istemiştim. Bu yüzden ona kızamazdım.

"Annem... Affet beni ne olur."

Odanın kapısı yavaşça aralandı. Cankut tedirgin bir şekilde içeri bakarken gözleriyle ne olduğunu sorguladı. Her şeyin kontrol altında olduğunu belli edercesine gözlerimi kapatıp açtım. Başımı da hafifçe kıpırdatarak dışarı çıkmasını emrettim. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Araladığı kapıyı aynı sessizlikte kapattı.

"Gidemem. Annemin o toprağın altında yattığını bile bile, hâlâ nefes alırken oraya gidemem."

Bir anda zihnimde canlanan anı, bu sefer beni çocukluğuma götürdü. Gözlerimin önünde beliren kadının cansız hâli kim bilir neredeydi. Hadi yetimhaneye ilk girdiğim zaman küçücük bir çocuktum, aklım ermiyordu. Peki, neden bu zamana kadar sormak aklıma gelmedi?

Hiddetli bir ses boğazımdan dudaklarıma döküldü.

Patron.

"En azından senin annenin gidebileceğin bir mezarı var."

Yaşadığım duygu karmaşasını anında bastırdım. Duruşumu değiştirdim ve Ayşin'in yüzünü görebileceğim şekilde onu kendimden uzaklaştırdım. Kıpkırmızı olan teni sırılsıklamdı. Ellerimi iki yanağına yerleştirdim. Sanki avuçlarım için yaratılmışlardı. Islak kirpikleri sadece beni görecek kadar aralandı.

"Ya olmasaydı?"

"Hiç unutulmayacak yüz, anne yüzüdür."
Hz. Muhammed (S.A.V)

Ayşin

"Bırak taşıdığın bir nefes olsun. İnan bana diğerinin yükü çok daha ağır."

Bencillik öyle karartmıştı ki ruhumu, karşımdakinin anne konusunda konuşacağım en son kişi olduğunu bile unutturmuştu. Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmiştim.

"Yani Yer Fıstığı," diyerek yüzüme yapıştığını düşündüğüm bir tutam saçı kulağımın arkasında doğru itti. "Toprak altında bile olsa, annen orada diye şükretmelisin."

Zar zor aralık tuttuğum gözlerimi sımsıkı yumdum. Kirpiklerimde birikmiş son birkaç damla yaş da bu hareketimle Uraz'ın parmaklarına doğru süzüldü. Hâlâ avuç içlerindeki sıcaklığı hissediyor olmak hâlihazırda beni tüketen utanca hiç yardımcı olmuyordu. Sanki tokat yemişim gibi canım acıyordu. Oysaki yanağımdan kulağımın arkasına doğru hareket eden parmakları, ondan beklenmeyecek bir şefkatle doluydu. Ürperdim.

"İyi misin?"

Aksini hissetsem de başımı iyi olduğumu belli edercesine salladım. Bu onu tatmin etmemiş olacak ki "Bana

bak o zaman," dedi. Bakamazdım ki... "İyi olup olmadığını bir de ben göreyim." Ne dersem diyeyim ikna olmayacağını bildiğim için gözlerimi araladım. Görüşümdeki bulanıklık bile utancımın geçmesini sağlamıyordu.

"Hım..."

Düşünceli bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Çok mu kötü gözüküyordum? "Sanırım sana neyin iyi geleceğini biliyorum." Ayağa kalkarken elleri yanaklarımdan uzaklaştı ve ben kendimi garip bir şekilde terk edilmiş gibi hissettim. "Sen elini yüzünü yıka, ben de şu gereksizin kahvaltı için neler aldığına bir bakayım." Tek eliyle saçlarımı okşadı. Uzanıp kokumu içine çekerek alnımı öptü. Bu an yaşadığım çoğu andan daha huzurluydu. "İstediğin sürece yanındayım." Çenemi hafifçe tutup yukarı, yüzümü rahatça görebileceği bir noktaya kaldırdı. "İstemediğinde de arkanda olanın ben olduğumu sakın unutma." Oyunbaz bir şekilde göz kırptı. Dudaklarının kenarında anlık bir gülümseme belirdi. Büyük ihtimal ona bakmıyor olsaydım kaçıracağım bir tebessüm...

Uraz'ın odadan çıkmasıyla kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. Çok yorgundum ve hangisi daha ağır gelmişti bilmiyordum. Yaşadığın bir hayatı unutmaya çalışmak mı yoksa hiç hatırlamadığın bir hayatı yaşamaya çalışmak mı? Sanki benim yaşadıklarım, Uraz'ın yaşayamadıkları, geçmişin tüm yükü omuzlarımın üzerindeydi. Ya da en iyi ihtimalle hayat beni bir saat içinde on yıl yaşlandırmıştı. Oysaki sabah, sadece sevdiği çocukla sevgili olup olmadığının merakını gidermek isteyen ufak bir kız çocuğuydum.

Burnuma teğet geçen kokuyla başımı Uraz'ın yastıklarına doğru çevirdim. Kokusunu daha çok duyabilmek için yastıklardan birini alıp sıkıca sarıldım. Uraz'a

sarılıyormuş gibi... Bir an için yaşadığım tüm duyguları bir kenara bıraktım. Sadece Uraz'a ait olan kokuyu ciğerlerime hapsetmek istedim. Her aldığım nefes beni biraz daha hafifletti. Kuş olup uçmaktan korkar oldum. Öylesine huzurluydum ki... Bu kokunun sahibinin bana ait olduğuna artık emindim. Emin olmadığım şeyse, ona nasıl yardım edebileceğimdi.

Ona ne iyi gelirdi?

Nereden başlamam gerekiyordu?

Sıkıntımı sesli bir şekilde iç çekerek dile getirdim. Yataktan doğruldum. Yastığı yerine bırakırken gözüm dakikalardır fark etmediğim telefona takıldı. Cep telefonunu burada, komodinin üzerinde bırakmıştı. Belki de sadece unutmuştu. Yine de bu, benim için büyük bir şanstı. Geçmişini bilemesem de şu anda ne yaşadığını öğrenebilmem için bulunmaz bir fırsat...

Komodine doğru kayarken kapının ardındaki sesleri dinlemeye çalıştım. Yakalanma ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. Yaşadığım adrenalin bir heyecan dalgası gibi yüreğime yayıldı. Titreyen elimle telefona doğru uzandım. Fakat saniyeler içinde elimden kayıp zeminde tok bir ses çıkarmasına neden oldum.

"Hay aksi!"

Yere düşen telefonu tekrar elime aldım. Kısa bir hasar tespitinden sonra gönül rahatlığıyla telefonu kurcalamaya başlayabilirdim. Tam açma tuşuna bastığım an gördüğüm ekran beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Telefonuna şifre koymuştu. Büyük ihtimal geçen günkü düşünceli davranışım onun pek hoşuna gitmemişti.

Kahretsin! Şimdi işin yoksa şifreyi bulmaya çalışırken zaman kaybet...

Sıkıntılı bir şekilde nefesimi dışarı üflerken arka plan resmi dikkatimi çekti. Bu bir ipucu olabilir miydi?

Bir hevesle tuşladığım ezbere bildiğim tarih, beni tam anlamıyla bir hüsrana uğratmıştı. Uraz için, Beşiktaş'tan daha önemli ne olabilirdi ki? Düşün Ayşin. Çalıştır şu saksıyı. Teknik direktörünün doğum yılını koyacak değil ya... Doğum yılı... Tabii ya. Egoda sınır tanımayan birinin şifresi de yine kendiyle alakalı olmalıydı.

Olmadığını görmek ikinci hüsranımdı.

Belli ki telefonunu ondan başka kimsenin açmasını istemiyordu. Bu merakımı kamçılarken Uraz'ın basit bir adam olduğu aklıma geldi. Karmaşadan hoşlanmayan, fazla düzenli biri için şifre çok basit olabilirdi. Mesela...

Yan yana sıralanmış bir dizi sıfırı, daha sonra da birleri denerken telefonun bir dakikalık kilitlenmesine neden oldum. Yaşadığım panikle telefonunu komodine fırlattım. Çıkardığı sesle kapının aralanması bir oldu.

"Ayşin kahval... Ne oldu?"

Ses tonu bu sorunun cevabını bilmem gerekiyormuşçasına kuşkuluydu. Uraz'ı gördüğüm an öyle hızlı ayağa kalkmıştım ki, bir şeylerin ters gittiğini düşünmesi çok normaldi. Komodinin önüne geçip sevdiğim çocuğun kuşkucu bakışlarını kendi üzerime topladım. En azından bunu bir dakika boyunca yaparsam telefonunu hatırlamaz, eline almak istemezdi. Yani sanırım...

"Bir şey mi saklıyorsun sen?"

Dünyanın en saçma şeyini duymuşum gibi bir yüz ifadesine bürünürken "Ben mi?" diye sordum kendimi göstererek. "Senin odandayız Uraz. Ne saklayabilirim?"

Gözlerini kısarak üzerime doğru yürüdü. Neden bilmiyorum ama donakalmıştım. Üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum. Hafif aralık gözlerinin beni taradığını görebilecek kadar yakınımda durdu. Gözleri kısa bir an, arkamdaki bir noktaya kaydıktan sonra tekrar bana çevrildi. Bir anda ifadesi yumuşadı.

"Telefonum..."

Bunu çok sakin söylemişti ama gözleri en ufak bir mimiğimi kaçırmak istemiyormuşçasına beni tarıyordu. Sanki telefonun icadından haberim yokmuş gibi "Telefonun mu?" diye sordum. Kaşları imalı bir şekilde havalanırken "Hı hı," dedi başını sallayıp. Sanki yüz ifadesi 'Yakalandın!' diye bağırıyordu ve vücudumdaki tüm kan yanaklarıma toplanmaya başlamıştı.

"Burada unutmuşum."

Bana değdi değecek şekilde, telefonunu almak üzere uzandı. Kalbim delicesine çarparken kırmızı alarm sesleri beynimde yankılanıyordu. Bir dakika kaç saniyeydi? O kadar saniye geçmiş miydi?

Ya geçmediyse...

Daha ilk günden telefonunu kurcalayan kız arkadaş gibi görünecektim. Of Ayşin of! Neden böyle işleri eline yüzüne bulaştırmada dünya markasısın. Neden! Arkamdaki seslerden Uraz'ın telefonunu aldığını anladım. Bir şey yapmalıydım. Bir dakikayı riske atmayacak, beni kurtaracak bir hamle...

Ama ne?

"Uraz."

Zaman kazanmak için seslenmiştim. Fakat kısık, bir o kadar da şehvet dolu bir duygu sesime işlemişti ve ben bunu nasıl başardığımı bile bilmiyordum. Benim kadar adının telaffuz şekline şaşırmış olan Uraz başını bana doğru çevirdi. Nefesi tenime çarpmaya başladı. Tepeden tırnağa ürperdim. İçimdeki bir his çıkardığım sesin ve şu anda hissettiğim gıdıklanma duygusunun bir rastlantı olmadığını söylüyordu. Belki de evren bana zaman kazandırmak için bu yolla yardımcı olmaya çalışıyordu ama bu yol bizi nereye sürüklerdi? Şu anda bunu tartışacak zaman yoktu.

İçgüdülerimin yapmamı söylediği şekilde, ellerimi hızla yanaklarına yerleştirdim ve başından onu kendime, dudaklarıma doğru çektim. Saniyeler içinde birleşen dudaklarımız, parmaklarımın altındaki yüzün kasılmasına neden oldu. Kızdığını düşündüm. Tam duracakken bana doğru sokuldu ve kontrolü eline aldı. Belime yerleştirdiği eli, bir süre sonra tek vücut olmamızı sağladı. Dokunduğu yerler karıncalanıyor gibiydi. Zaman kazanmak için başlattığım hareket, sanki tüm zaman kavramının yok olmasına neden olmuştu. İçimde hem durmamı hem devam etmemi isteyen iki güç vardı ve ölümüne savaşıyorlardı.

Uraz durmadığı sürece, ben durduramadığım zaman...

Biri bizi durdurmalıydı.

"Nerede kaldınız lan? Çaylar buz... Esteuzübillaaah!"

Cankut'un sesini duyduğum an Uraz'ı göğsünden itekledim ama maalesef geç kalmıştım. Bizi öpüşürken gören Sarı gerisin geri dönerken anlayamadığım bir şeyler gevelemeye başladı. Ardından seslendim. Hatta peşinden koridora doğru koştum ama o çoktan mutfağa girmişti. Yaşadığım utanç tarifsizdi. Gerçek anlamda alev alev yandığımı hissederken Uraz'a döndüm. Dudağının kenarını başparmağıyla silerken bıyık altından gülüyordu. Yakalanmamız hoşuna mı gitmişti onun?

"Uraz!"

Sitemli seslenişimle bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki gülümseme daha belirgin bir hâl aldı. "Az önceki seslenişini tercih etsem de efendim Yer Fıstığı." Allahım zaten bedenime ateşler saldın, beni kül etmeye çalışmak neden?

"Yakalandığımızın farkında mısın?"

Bana doğru yürürken "Farkındayım," dedi. "Ama sana ne olduğunu anlamadım. Çok mu utandın?" diye

sordu. Duyduklarıma inanamıyordum. Ne bekliyordu? Bundan zevk almamı falan mı? Tam cevap verecekken önümde durdu ve hâlâ elinde olduğunu yeni fark ettiğim telefonu gözüme doğru soktu.

"Sevgilini öperken birine yakalanmak, gizlice telefonunu karıştırdığın sevgiline yakalanmaktan daha az utandırmalı bence."

O kadar çok sevgili kelimesini kullanmıştı ki, yakalanmış olmama, durumun ciddiyetine, Uraz'ın gerçekten kızıp kızmadığına odaklanamıyordum. Ağlamam gereken yerde gülmek, göbek atmak, hatta bir kere daha Uraz'ı öpmek istiyordum. Telefonunu aramızdan çekip cebine soktu. "Arkamdan iş çevrilmesinden hoşlanmam Yer Fıstığı ve sen bunu çok iyi biliyorsun." Kızmıştı. Hatta karşısında duran başka biri olsa canını yakacak kadar çok kızmıştı ve bu içimde yeşeren tüm mutluluğun üzerine bir bidon zehir dökmek üzereydi.

"Şimdi kahvaltı edelim."

Cevap vermemi beklemeden yürümeye başladı. Elle tutulur bir cevap veremeyeceğimin o da farkındaydı. Of! Resmen korktuğum başıma gelmişti. Bir günde iki kez utanç dolu an yaşamıştım. İkisi de birbirinden beterdi. Bir dakika. Ya ilk yakalanmam ikinciyi doğurduysa? Sonuçta onu öperken telefonunu kurcaladığımı biliyordu. Kapı açıktı. Oyalandığımız takdirde Cankut'un bize bakmaya geleceğini tahmin etmesi gerekirdi. Yakalanacağımızı bile bile onu öpmeme izin mi vermişti yani?

Saçmaladığımı fark ettiğim an mutfağa doğru ilerledim. Çayları tazeleyen Cankut, kapının eşiğinde belirmemle bana baktı. "Oo tavşan," diye başlayan cümlesi acı dolu bir nidaya dönüştü. Görünüşte istifini bozmadan tabağına bir şeyler koymakla uğraşan Uraz'ın belli

ki ayakları rahat durmamıştı. Buna minnettar bir şekilde masadaki yerimi aldım.

"Ne vuruyorsun lan!"

Çaydanlığı ocağa seke seke koyarken "İlkinde sarıldığınızı gördüm. İkincisinde öpüştüğünüzü... Üçüncüsünü bu yürek kaldırmaz bilesiniz," diye devam etti. Yanaklarıma pompalanan kan, ima edilen şeyle daha da güçlendi. Ortam ısınmıştı. Hatta Uraz'ı ve beni o şekilde saniyelik bile hayal etmek, cehennem kazanının bizim mutfak olduğunu düşündürüyordu.

"Kes sesini!"

Uraz'ın otoriter tonu sayesinde, zevzekliği bırakan Cankut yerine oturdu. Böyle şeylerin bahsi bile hoşuna gitmemişti. Oysa ben az önce neler düşünmüştüm. Utancıma bir yenisini daha eklerken aç olmadığını hissettim. Yine de ortamı bozmamak için tabağıma bir şeyler koydum.

Bir süre sessizce herkes önündekilerle ilgilendi. Ara ara Cankut'la Uraz'ın bakıştığını fark etsem de neyi ima ettiklerini anlayacak kadar uzun yakalayamıyordum. Nedense burnuma güzel kokular gelmiyordu. Bu ikisi yine başlarını belaya sokacak bir işler karıştırmış olmalıydı ve bunu çözmek yine bana kalıyordu.

"Ee..." diyerek kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı sürdüm. "Dün gece sen nereye kayboldun Cankut?" Ağzındaki lokması boğazına kaçmış gibi birkaç kez öksüren Sarı "Balodan sonra mı?" diye sordu. Uyduracağı şey için zaman kazanmaya çalıştığını fark etmeyecek ve ona bu şansı tanıyacak kadar salak mı sanıyordu beni? Bıçağımın ucuna aldığım balı ekmeğe sürerken "Sen de Uraz'la dövüşe mi gittin?" diye sordum sakince. Masada bir hareketlenme oldu. Attığım zarfı havada kaparken "Hani söylememiştin," dedi. Uraz'ın bakışları neyi ima ederse

etsin artık çok geç olduğunu "Aha!" diye bağırarak belli ettim. Bıçağı onlara doğrultarak "Şimdi dün gece neler olduğunu dökülün bakalım," dedim.

"Allah'ın geri zekâlısı!"

"Ne lan? Elbet olanları anlatacaktın."

"Zamanı geldiğinde..."

"Zamanı gelmiş demek ki. Allah Allah."

"Sayende mankafa."

Uraz ve Cankut'un kendi içlerindeki laf dalaşını bölmedim ama konuyu değiştirmelerine de izin vermeyecektim. "Kaşının gözünün hâli ortada. Hani bir daha dövüş yoktu?" Uraz dikkatini tabağına vererek "Olması gerekiyordu. Oldu," dedi. Bunu öyle ruhsuz söylemişti ki, altından çıkacak şeyleri daha da merak etmeye başladım.

"Bir daha olacak mı?"

Ekmeğinden bir parça kopardı. "Aynı adamla mı?" Lokmasını ağzına atarken bana baktı. "Fark eder mi?" diye sorduğumda "Eder," deyip tekrar önündekilerle ilgilenmeye başladı. Her zaman kısa ve öz cevaplar verirdi ama şu anda sanki karşımda hiç tanımadığım biri oturuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Patron'a bulaşmaman gerektiğini konuşmuştuk."

Duyduğu isimle elinde tuttuğu çatalı sıktı. Bu saniyelik bir hareketti ama eklem yerlerindeki beyazlığı gözler önüne serecek kadar güçlüydü. "O bana bulaştı," derken zeytinlerinden birinin çekirdeğini çıkarıp tabağına fırlattı. Az daha zorlasa bir zeytinin tabağı parçaladığına şahit olabilirdik. Cankut'a baktım. Sessiz kalmayı tercih ettiğini düşünceli bir ifadeyle tabağındakilere işkence yapması gösteriyordu ama bu konuda ben nasıl sessiz kalacaktım ki?

Masadan çatal bıçak sesleri hariç çıt çıkmıyordu. Mutfağı gürültülü bir sessizlik kapladı. Sanki sonsuza dek

sürecekmiş gibi gelen geliyordu. Ne diyeceğimi, konuya nasıl tekrar gireceğimi bilmiyordum. Az önceki cesaretli kız nereye kaybolmuştu, bir türlü bulamıyordum. Sadece bekliyordum, umuyordum, izliyordum.

"Çay isteyen?"

Cankut bardağını doldurmak için ayağa kalktı. Sandalyesini sesli bir şekilde yere sürtmese büyük ihtimal daldığım düşüncelerden kurtulamayacaktım. Uraz bardağını ileri doğru itti. Konuşmuyordu. Neye bu kadar kızmıştı? Bana mı? Peki, hangi yaptığıma?

"Ayşin?"

Elinde çaydanlıkla başımda bekleyen Sarı'yı fark etmemiştim. Gözlerimi kısa bir an Uraz'dan ayırıp "Olur. Teşekkür ederim," dedim. Gülümsemeye çalıştım ama kimi kandırıyordum ki. Cankut bardağımı doldururken "Ee sen neredeyse hiçbir şey yememişsin," dedi. "Omleti beğenmedin mi?" Konunun gittikçe dağıldığını hissediyordum ve elimden gelen hiçbir şey yoktu.

"Yok her şey harika. Sadece ben pek aç hissetmiyorum. Evden çıkmadan önce bir şeyler atıştırmıştım."

Anladığını belli edercesine başını salladı. Çaydanlığı yerine koyarken bardağının boş olduğunu gördüm. "Kendine çay koymayı unuttun." Hafifçe gülümseyen Sarı "Benim annemi bir yere götürmem gerekiyordu. Tamamen aklımdan çıkmış," dedi. Bizi yalnız bırakmaya çalıştığını anlayacak kadar onu tanıyordum. Sadece önemli bir konu olduğunda ailesini bahane eden yalanlara başvuruyordu. Demek ki düşündüğümden daha ciddi bir konuyla karşı karşıyaydım. "Birkaç saate dönerim. Dışarıdan bir şey isterseniz ararsınız." Bu da her şeyin iyi olup olmadığını görmeye geleceğinin mesajıydı. Gerçekten neler döndüğünü deli gibi merak ediyordum. Cankut, Uraz'a baktı. Karşılık alamayınca

bana bakıp "Sonra görüşürüz Ayşin," dedi ve oyalanmadan evden çıktı.

Şu anda mutfakta tabak çanak sesi bile yankılanmıyordu. Uraz, dolu olan çay bardağını hafifçe döndürüyor ve içindeki sıvının ara ara çay tabağına dökülüşünü izliyordu. Sanırım bir şey söylemem gerekiyordu. Belki de sormam...

"Uraz dün gece ne oldu?"

Bardağı hareket ettirmeyi kesti ama bakışları hâlâ onun üzerindeydi. Oturduğum yerden kalkıp Cankut'un yerine geçerek sevdiğim adama biraz daha yaklaştım. Bardağı tamamen kavramış eline belli belirsiz dokundum. O bile ne kadar gergin olduğumu anlamama yetti.

"Bak detayları anlatmak istememeni anlayabilirim. Üzerine de gitmem. Ama bunun için konunun ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Kelimelerimi doğru seçmeye çalıştığım için tane tane konuşuyordum. Bakışlarını bardaktan bana doğru çevirdi. O an, o bakışlarda daha önce tanıklık etmediğim bir duyguyla selamlaştım.

Haddimi aştığım gerçeği.

"Zaman değerlidir; ama gerçek, zamandan daha değerlidir."
Albert Einstein

Uraz

Ben her şey olabilirdim; acımasız, asi, öfkesine yenik düşen, kavga etmekten çekinmeyen, hatta çoğu zaman hoşlanan, kaba, duygusuz, çoğu zaman bencil... Ama olmadığım bir şey vardı: Yalancı. Bu yaşıma kadar dürüst bir adam olmuştum. Her zaman gerçeği savunmuştum. En azından vicdanım rahat koymuştum başımı yastığıma. Hiçbir gerçek beni korkutacak kadar güçlü olmamıştı. Ölüm bile...

Ama bu gerçekten ölesiye korkuyordum.

Ne söyleyecektim ki?

Az kalsın ölümüne neden olacak olan adamın kanını damarlarımda taşıdığımı mı? Ve senin de o adamdan dolaylı yoldan bile olsa bir parça taşıdığını mı? Buna rağmen beni sevmeye devam etmeni mi?

Zordu.

Çaresiz değildi ama zordu. Fakat ben daha bu konuyu hazmedememişken, Yer Fıstığı'ndan bunu beklemem imkânsızdı. Ya bu gerçek onu korkutursa... Ya öğrendiği gibi çekip giderse...

Şu kahrolası hayatımda bir kez yakaladığım şansı, kendi ellerimle nasıl serbest bırakacaktım? Yaşamaya değer sadece o vardı. Ondan da vazgeçersem...

"Uraz."

Kafamın içinde dönen korkulardan sıyrılıp, ürkekçe karşımda oturan kıza baktım. Gönül alıcı ses tonundan anladığım kadarıyla hata yaptığını düşünüyordu. Hatayı o değil; hayatına girerek, gerçekleri bilirken onu öperek ben yapmıştım ve bundan zerre kadar pişman değildim. Fakat şu an öyle çaresizdim ki karşısında."Hazır değilsen..."

Değildim. Böyle bir konuşmaya hiçbir zaman da hazır olmayacaktım. Fakat zaman değerliydi. Ertelemek sadece ânı kurtarıyordu ve gerçek hepsinden değerliydi.
"Patron benim babam."

Donakaldı. Bu sessizliğin altından böyle bir şey çıkmasını beklemiyor, ne demesi gerektiğini bilmiyor gibiydi. Sanki bütün cümleler nefesimle birlikte boğazıma düğümlendi. Zar zor "Sen haklıydın," dedim aylar önceki kavgalarımızın altını çizerek ve nefret ettiğim o iki kelimeyi yan yana getirdim.

"Özür dilerim."

Kitlenmiş gibiydi. Dudaklarının ara ara açılıp kapanması da olmasa nefes aldığından bile şüphe edecek durumdaydım. Hayat, sanki vücudundan akıp gitmişti. Bakışlarına sakladıklarını çekip çıkaramıyordum. Belki de sadece yanlış anlamaktan korkuyordum. Bir kelime... Tek bir kelime içindi bekleyişim. Ya tamamdı ya devamdı. Sadece bir kelime bunu belli edecekti işte ama siktiğimin kelimesi öpmeye doyamadığım dudaklardan bir türlü dökülmüyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Bana bakıyor ama sanki görmüyordu. Zihninde canlanan tüm anları tahmin edebiliyordum. "Ayşin." Uçurumun kenarından atlarcasına büyük bir cesaretle elimi yanağına koydum. Artık beni görüyordu. "Ne düşünüyorsan, ne söylemek istiyorsan, ne yapacaksan sonuna kadar haklısın." Elimi iteklememesinden güç alarak yavaşça yanağını okşadım.

"Yeter ki susma Yer Fıstığı."

Mavi gözlerini buğulu bir örtü kaplamaya başladı. Ağlarsa gardım düşerdi. Tek bir damla yaş bile ölümden beterdi. Zaman hiç bu kadar yavaş akmıyordu. Sanki yelkovan akrebi kovalamaktan yorulmuştu. Oysaki benim soluklanmasına bile tahammülüm yoktu. Bir anda elimdeki baskı arttı. Ayşin başını avucuma yaslarken bir eliyle parmaklarımı kavradı. Gözlerimin içine anlamlı bir şekilde bakmayı sürdürdü.

"Bana her şeyi en baştan anlatır mısın?"

"Gözler kördür.
İnsan ancak yüreğiyle baktığı zaman gerçekleri görebilir."
Küçük Prens

Ayşin

Başucumda her zaman bir kitap olurdu. Uykuya dalmadan önce dokunduğum bir hayat...

Özlem duyduklarım, imrendiklerim ve hayal bile edemediklerim...

Hepsi saklanırdı satırların arasına ve ben onları bulmak için gecemi gündüzüme katardım. Çünkü kendi hayatımın sıradanlığından uzaklaştığım tek yer kitaplardı. Kendi sorunlarımın basitliğini gördüğüm, acılarımı umursamadığım... Gerçek olma ihtimalleri çok düşük olduğu için belki de beni kendilerine çekiyorlardı.

Ama yaşanmamış olmaları, hiç yaşanmayacakları anlamına gelmiyordu. Bunu bugün çok iyi anlamıştım.

Uraz hayatıma girdiğinden beri, bir kitabın sayfalarını yaşadığımı şu anda anlıyordum. Bir kitap karakteriydim ve kaderin benim için kurgulayıp kaleme döktüğü anları sayfa sayfa yaşıyordum. Kendi hâlinde genç bir kızın hayatına gizemli bir adam girer ve olaylar başlar...

"Ayşin."

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Uraz'dan beklenemeyecek bir hareketti. Peki, ya benden beklediği şu anda neydi?

İlk kez kalbimi birinin avuçlarına bırakmak için can atıyordum ve bu kişi ölmemi arzulayan, bunun için gözünü bile kırpmadan hareket eden bir adamın oğluydu. Tahmin ettiğim şey, kesinleşmişti. Peki, bu beni engellemeli miydi? Uraz'ın bu hikâyedeki suçu neydi ki? Oğlunun ölüm fermanını imzalayacak kadar şeref yoksunu bir babanın kanını taşımak mı? Sonuçta insanlar ailesini seçemezdi. Ama mutlaka onlardan bir parça taşırlardı. Ya Uraz'da aslında babasına benziyorsa...

"Saçmalama."

Uraz'ın kenetlenmiş parmaklarındaki bakışları bana çevrildi. Kaşlarının çatıklığı ve ne olduğunu sorgulayan bakışları az önce düşündüğüm kelimeyi sesli bir şekilde dile getirdiğimi vurguluyordu ve garip bir şekilde buna devam etmek istiyordum. "Aranızdaki tek ortak nokta, damarlarında onun kanını taşıyor olman." Bu söylediğime gerçekten inanıyor muydum? "Sen o adamın oğlu değilsin. O adam hiç değilsin."

İnanıyordum.

Mucize eseri dudaklarım en sonunda kıpırdamayı kesti. Uraz nutku tutulmuş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Yüzündeki gerginlikten eser kalmamıştı. Gözlerindeki pırıltı minnettarlığın eseriydi. Uzanıp kenetlenmiş ellerini sarabilecekmiş gibi tuttum. Çok soğuktu. Ölüm gibi...

Bundan sonra neler olabileceğini kestiremiyordum. Tek bildiğim, Uraz'ın intikamını almadan bu işin peşini bırakmayacağıydı. Haklıydı da. Annesi gözlerinin önünde ölmüştü. Hayat pınarı bambaşka bir yöne akmıştı. Başına gelen olaylar, ölüme davetiye çıkaran cinstendi.

Tüm bunların suçlusu o adamdı. Çok tehlikeliydi ve maalesef aralarındaki kan bağı, onu durdurmuyordu. Uraz'ı durdurmayacağı gibi...

"Lütfen geçmişin peşini bırak."

Boşa kürek çektiğimi bile bile, çaresizce yalvardım. Avuçlarımın arasındaki elleri kaskatı kesildi. "Bunu nasıl söylersin!" diye bağıran gözleri hiddetle parlıyordu. Kendimi savunacağım kelimeler silsilesi dilimin ucuna dolaşıyordu. "O adam," diyen Uraz'ın ses tonu hiçbirinin dökülmesine izin vermedi. "Oğlu olduğumu bile bile beni piyonu yaptı. Pis işlerine karıştırdı. Canıma kastetti. Yetmedi senin nefesini kesmeye çalıştı," diyerek kenetlenmiş ellerimizi ayırdı. "Ama en önemlisi daha küçücükken annesiz kalmama neden oldu." Her kelimesi yüzüme tokat gibi çarpıyordu. Konuşmama fırsat bile vermemişti. Sanki bütün cümleler nefesimle birlikte boğazıma düğümlendi. "Ve sen bana, bunların hesabını sormadan, mezarı bile olmayan annemin hangi hiç uğruna öldüğünü öğrenmeden yaşamaya devam etmemi mi söylüyorsun? O adam annemin yerine de nefes alırken hem de. Öyle mi?"Her kelimede ses tonu bir doz daha arttı. En son kelimesinde adeta gürledi. Sesi daha önce duymadığım biçimde öfke doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksinmenin sesiydi. Bir süredir dağlanmış gibi yanan gözlerim sulanmaya başladı. Hücum eden yaşların, siperlerinden ayrılmaması için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Beni biraz olsun anlayacağını düşünmüştüm Yer Fıstığı."

Hiddetle ayağa kalktı. Nereye gittiğini soramadım. Yanımdan bir hışımla geçerken ardından seslenemedim. Tam mutfaktan çıkacakken durdu. Bana bakmadı ama başını hafifçe omzunun üzerinden geriye doğru çevir-

di. "Keşke beni biraz olsun tanısaydın." Cevap vermemi beklemeden mutfaktan çıktı. Bir süre sonra çarpan kapı sesiyle kirpiklerimin kenarında biriken yaşlar yanaklarımdan süzüldü.

Seni tanıyorum Uraz.

Seni tanıdığım için bunu istedim.

Kaybetmeyi kaldıramayacak kadar çok sevdiğim için...

Uraz

İçi boşalmış bir kovan gibiydim. Sanki tüm barutumu az önce Ayşin'in üzerine sıkmıştım ve hâlâ sıcaktım. Çok sıcak!

Aramızdaki tüm yaşanmışlıkları küle çevirmemek adına kendimi dışarı atmıştım. Soğuktan medet umacak kadar zavallı bir haldeydim. Fakat vücudumu dağlayan soğuğun bile geçiremeyeceği kadar harlı bir ateşle yanıyordum. Benden istediği şeyi düşündükçe kan beynime sıçrıyordu. Nasıl böyle bir şeye cüret ederdi? Her şeyi, kendimi bildim bileli yaşadığım her şeyi en ufak detayına kadar anlatmıştım ve o bana geçmişimin üzerine bir sünger çekmemi söylemişti. Geçmişi olmayan bir insanın, geleceğinden nasıl bir medet umuyordu ki?

"Kurt?"

Burnumun dibine girene kadar Sarı'nın geldiğini fark etmemiştim. "Ne arıyorsun lan baldırı çıplak bir halde dışarıda?" Kuşkuyla beni tarayan gözlerine gerekli mesajı verecek öfkeyi sundum.

"Sigaran var mı?"

Kaşlarını çatarak "Sana yok," dedi. Burnumdan soluyan bir halde "Sarı," dedim. "İnan bana şu anda benimle laf dalaşına bile girmek istemezsin." Elimi uzattım. Dü-

şünmek için birkaç saniyemi boşa harcadı. Parmaklarımı vermesini işaret ederek hareket ettirdim. O sigarayı vermeden kurtulamayacağını fark ettiği anda bıkkın bir şekilde nefesini dışarı verdi. Montunun fermuarını açıp iç cebinden sigara paketini çıkardı. İçinden bir dal sigara çekiyordu ki paketi elinden kaptım. O tek dal elinde kalırken "Lan! Bir tane dedin," diye çemkirdi. "Ver paketi."

"Sayı belirtmedim."

Alıştığım tütünden farklı bir markaya ait sigarayı dudaklarının arasına kıstırdım. "Dua et tek bir dal yetsin." Uzun süredir çakmak taşımadığımı hatırlayınca tekrar elimi uzattım. Yarı öfkeli yarı gıcık olmuş bir şekilde bana bakan Sarı, konuyu uzatmadan cebinden çıkardığı çakmağı avucumun içine sertçe bıraktı. Onu sinirlendirmek garip bir şekilde sigaranın yerini tutmuş, kısa da olsa keyiflenmemi sağlamıştı.

"Ayşin'le ne oldu?"

Ciğerime doldurduğum öfkeli soluğu, sigaramın dumanıyla birlikte bıraktım. Keyiflenmek bana haramdı zaten. "Hiçbir şey olmadı." Sanki dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi gözlerini devirdi. "Belli." İmasını anlamıştım ama kulağımın üzerine yatmayı tercih edip sigaramdan bir nefes daha aldım. Ardından bir nefes daha. "Art arda içildiğine göre bu sigara... Durum ciddi."

Bir nefesi daha hiçliğin içinde dalgalanan fikirlerimi boğması için çektim. Beynimin uyuşmasını istiyordum. Kısa bir süreliğine de olsa hiçbir şey düşünmemeyi. Tabii başımda dikilen Cankut'la bu iş ne kadar mümkün olabilirse...

"Anlattın mı?"

Başımı bir kez evet anlamında salladım. Gözlerimin içine devamını getirmemi yalvarırcasına baktı. Devam edecek ne vardı ki? "O da bana unutmamı söyledi." Tepki vermedi

ama beyninin arka fonda deli gibi çalıştığını gözlerinde görebiliyordum. Büyük ihtimal o da Ayşin'in neden böyle bir şey söylediğini sorguluyordu.

"Nedenini söyledi mi?"

Başımı hayır anlamında sallayınca tek kaşı sorgular bir şekilde havalandı. "Söylemesine izin verdin mi?" Sorusu karşısında duraksayınca istediğini elde etmenin verdiği haz yüzüne yayıldı. "Aha! Yine gemileri yakmadan önce içinde kim var diye bakmadın değil mi?" Yaramı öyle deşmişti ki, nedeni nasılı umurumda olmamıştı. Tek düşündüğüm akıttığım kanda boğmak istediğimdi ve bu uğurda bana yara bandı olacak herhangi bir şeye bile tahammülüm yoktu.

"Aferin sana."

Yaramazlık yapan bir çocuğu azarlayan anne edasıyla "Dinlemeyi öğren artık," dedi. Külü uzayıp giden izmariti, bembeyaz karın üzerine bıraktım. Ucunda kalan son ateş önce parladı, sonra saniyeler içinde söndü. Keşke her şey bu kadar kolay bitebilseydi.

"Duymak istediğim sürece..."

Karşımda sinirden saçını başını yolarken "Kurt!" diye hırladı. "Tahammül sınırlarımı zorluyorsun. İnşallah Ayşin de en az benim kadar sabırlıdır." Ağzından çıkan son cümleyle bakışlarımı Sarı'ya çevirdim. Gözlerinden çıkan kıvılcımlar dakikalardır üzerime sıçrıyordu ama ilk kez canımı acıtmıştı. Sabır, sevgiden beslenirdi. Peki, Yer Fıstığı beni her hareketime anlayış gösterecek kadar seviyor muydu?

"Ben eve çıkıyorum. Sen de geleceksen lütfen içinde biriken her neyse kapının önünde bırak."

Cankut cevap vermemi beklemeden yürümeye başladı. Öfkesi adımlarına yansımış gibi, gürültülü sesler çıkarıyordu. Panik, pençelerini ruhuma geçirirken zihnim-

de tek bir soru yankılandı: Ayşin'in sevgisi bana ne kadar dayanırdı?

Sıkıntılı bir iç çekişin ardından yürümeye başladım. Cankut çoktan asansörle yolu yarılamıştı. Diğer asansörü beklerken, Yer Fıstığı'nın ne halde olacağını düşündüm. Tanıdığım Yer Fıstığı hüznünü dudaklarına mühürlemiş şekilde sessizleşirdi. Peki ya karşımdaki sabrı kalmamış bir kızsa...

Bu yaşıma kadar zorluklardan doğan aşkların güçlü olduğuna inanırdım. Zaten kitaplarda yaşanan aşkların da gerçek olamayacak kadar güzel olmalarının nedeni bu değil miydi?

Fakat gerçek hayatta yaşanan aşklar farklıydı. Bunu az önce tecrübe etmiştim. Her zorluk belki kişiyi güçlendiriyordu ama ilişkisinin de gerilediğine şahit olması kaçınılmazdı. Şu anda hissettiğim tam olarak buydu: Söylediklerimin arkasında duracak kadar güçlüydüm ama buna fırsatım olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Başa sarmış gibiydik.

Uraz, tanıdığım ilk günkü adamın hiddetiyle bana bakmış, konuşmuş hatta çekip gitmişti. İçinde katıksız bir nefret olan, en ufak bir sevgi belirtisini yüreğine işlememiş bir adam olarak ve ben sadece ardında kalan olmuştum.

Peki, ne zamana kadar bu böyle devam edecekti?

Ya da devam edecek miydi?

Duyduğum anahtar sesi, zihnimin içinde dalgalanan fikirlerimin durulmasına neden oldu. Ellerimden damlayan suyu peçeteye silerken kapıya doğru ilerledim. Umarım sakinlemiştir diye düşünmekten kendimi alamıyor-

dum. Çünkü düzgün ve sağlıklı iletişim kurabilmemizin tek yolu Uraz'ın mantıklı yanının ağır basmasından geçiyordu.

"Selam."

Cankut'un içeri girmesiyle yaşadığım ufak çaplı hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştım. "Hoş geldin." Gerisin geri dönüp mutfağa doğru ilerledim. Cankut peşimden gelirken "Ne yapıyorsun?" diye sordu ve mutfağa girer girmez düşünceli bir ses çıkardı. "Kafa boşaltma çalışmaları diyorsun." Belli ki eve girmeden önce Uraz'la karşılaşmıştı. Hafif bir omuz silkerken elimdeki nemli peçeteleri çöpe attım. "Sadece sofrayı topladım." Cankut'un imalı bakışlarının ardından "Tamam biraz da mutfağı temizlemiş olabilirim," diye ekledim buruk bir gülümsemeyle.

"Demek bizim asabi baldırı çıplak o kadar zamandır dışarıda."

Dışarıda ara arada olsa kar yağıyordu ve havanın soğukluğunu evin içinden bile tahmin etmek zor değildi. Gözlerim kendiliğinden portmantoya ilişti. Çıkarken montunu almadığını görmek içimdeki iki duyguyu kıran kırana bir dövüşe soktu. Bu havada, dışarıda durmayı göze alacak kadar benden kaçtığına mı kızmalıydım yoksa hastalanırsa kendimi hiç affetmeyecek olmama mı odaklanmalıydım?

"Sen iyi misin?"

İyi olduğumu belli edercesine başımı salladım. "Emin misin?" diye sordu tek kaşını kaldırıp, "Bak ben yeterince tokum."

"Neden iyi olmadığımı düşünüyorsun ki?" Sandalyelerden birine oturup bacaklarımı kendime doğru çektim. "Bunu asıl sorman gereken kişi, büyük ihtimalle şu anda zatürre olmanın eşiğinde bir yerlerde bekliyor."

"O zaten doğuştan üşütük."

Cankut'un cevabıyla ufak bir kahkaha attım. Resmen ağlanacak hâlime gülüyordum. "Bak buna katılabilirim işte," diyerek kollarımı bacaklarıma doladım. O an içimin boşalan makarasıyla gülümseyişim yavaşça soldu.

"İyi olmasını istiyorum."

Gözüm gri mutfak dolaplarının birindeki ufak kahverengi lekeye takıldı. Belki de bu, sadece konuşurken daha güçlü olabilmek için çaresizce odaklandığım bir noktaydı. "Onu anlıyorum. Yaşadıkları kolay değil. Hiç değil... Ben sadece annemin ölümünü kaldıramazken ondan her şeyi bir çırpıda silip atmasını bekleyemem."

Ruhumdaki duman dağılmıyordu. Gittikçe ağırlaşmaya, beni boğmaya başlamıştı. Bunalmış bir iç çektim. Gözlerim acınası bir şekilde yanmaya başladı. Bu hissi geçirmek için gözlerimi sıkıca yumdum.

"Ama dedim ya... İyi olmasını istiyorum ve maalesef ki o, geçmişiyle yüzleşmeye devam ederse hiçbir zaman iyi olamayacak. Her anlamda."

Aramızda kısa, merak uyandırıcı bir sessizlik oluştu. Cankut'un sözümü kesmek istemediği için sessiz kaldığını umarak gözlerimi açmadım. Açamazdım da zaten. Gözlerimden akmak için ısrar eden yaşlar beni fazlasıyla zorluyordu ve şu an istediğim en son şey; ağlayan, zavallı, güçsüz bir kızdı. "Ben gücüm yettiği sürece, onun her anında yanına olurum ama o," deyip yavaşça yutkundum. Dilimin ucuna gelen sözcükleri söylersem, gerçek olacakmış gibi hissediyordum.

"O ne?"

Konuşmaya devam etmemi destekleyen soruyla, biriken kelimelerin hepsi hayatıma saçıldı. Belki de geleceğime... "Geçmişin sisine karıştıkça beni yanında ister mi, işte bundan emin değilim." Başımı kucağımda oluş-

turduğum ufak boşluğa gömdüm. Hafifçe araladığım gözlerimin buğusu, birazdan yakalanacağım sağanağın göstergesiydi. "Korkuyorum Cankut," derken ki sesimin titrekliği ise beni ele vermek üzereydi.

"Onu da kaybetmekten çok korkuyorum."

Göz pınarlarımda biriken yaşlardan biri kucağıma düştü. Devamı gelecekti ve ben en azından hıçkırıklarım beni susturmadan önce, içimdeki buhranı biraz olsun rahatlatmak istiyordum.

"Ben her şeye dayanırım ama, bu saatten sonra... Onsuzluğa katlanabileceğimi sanmıyorum."

Uraz

Pişmanlıklar, en zayıf olduğun ânı kollar.

En beklenmedik anda çıkageldiklerinde ise yıllanmış bir düğüm boğazına oturur ve sen nasıl çözeceğini bilemezsin.

Şu an olduğu gibi...

Sanki bütün cümleler nefesimle birlikte boğazıma düğümlenmişti. Ayşin'in mutsuz ses tonu yüzünden göğsüm o kadar sıkıştı ki, ağrımaya başladı. Söyledikleri bir hançer gibi yüreğimi çizdikten sonra sustu.

Sustuğu yerde bir şeyler paramparça oldu sanki.

Kanatırcasına dişlediğim dudaklarımın arasında biriken sözcükler birer küfre dönüştü. İçimde zapt edilmez bir suçluluk hissi doğdu. Onu dinlemediğim, onu anlamadığım için oluşan bu his, tufan oldu. Yıktı geçti geçmişimi...

Cankut başını bana doğru çevirdi. Gözlerindeki düşmansı öfkeye rağmen, hâlâ orada bir yerde yakın arkadaşım olduğunu hissettiriyordu. Bir şeyler yapmam gerektiğini çığlık çığlığa bağıran bir dost gibi.

Yer Fıstığı'nın acısı sese dönüştü. Ses sanki deli bir yağmur gibiydi.

Ağlıyordu.

Ayaklarım bilinçsizce beni Ayşin'in yanına götürdü. Sarıp sarmaladığı, sandalyenin üzerinde daha da ufalttığı bedenini sıkıca sardım. Kanayan, acıtan, korkutan tüm yaralarını sarabilecekmişim gibi...

Birkaç saniye içinde hıçkırıkları titrek birer nefese döndü. Dik durmaya çalışmayı bıraktı ve bana doğru yaslandı. Başını göğsüme bastırdı. Kolları kendini sarmayı bırakmış, çoktan benim bedenime dolanmıştı. Yüzünü tam olarak göremesem de rahatladığını, en azından biraz daha rahat nefes aldığını hissediyordum.

Bu bile bana yeterdi.

Şimdilik.

Burnumu hanımeli kokan saçlarının arasına gömdüm. Kirpiklerim garip bir huzurla birbirine kavuştu. Asıl ben bu koku olmadan, değil hayata kendime nasıl katlanacaktım? Bir süre sessizliğin aramıza girmesine izin verdim. Sadece Yer Fıstığı'nın sıcaklığının ve kokusunun benim olmasının tadını çıkardım.

"Uraz."

Az önceki ağlamasının tesiriyle sesi boğuklaşmıştı. "Efendim," diyerek başımı, yüzünü görebilecek şekilde eğdim. Anlamlı ve dokunaklı bir hüzünle sarmalanmış yüz hatlarını izlerken bile içimde garip bir huzurun oluştuğunu hissettim. Bu hayat, belki de ilk kez bana bir şans vermişti. O da şu anda kollarımın arasındaydı. Onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Bir şeyler söylemek istiyormuş ama cesareti yokmuş gibi dudakları aralanıp kapanıyordu. Az önce söylediklerinin pişmanlığı geçmeden, yenilerini taşıyabilecek gücüm yoktu. Gereken her şeyi söylemişti. Duymam gereken her şeyi duymuştum. Daha fazlasına ikimizin de ihtiyacı yoktu. Dudaklarını benden beklenmeyecek

naziklikle öptüm. Tuzlu tadından uzaklaşmak istemesem de yavaşça dudaklarını benimkilerden ayırdım. Ne zamandır tuttuğunu bilmediğim nefesi sertçe yüzüme çarptı. Ağlamaktan kızarmış yüzüne eklenen pembelik, tüm geçmişimi silecek güçteydi.

"Miladım."

Ayşin

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerim bir şalter edasıyla açıldı. Heyecanın getirdiği bu tak sesi, bir merhabaydı mutluluğa.

"Miladım."

İçimden çocuksu bir coşku koptu. Sanki tüm ruhumu Uraz'ın sesi sarmıştı. Odam hâlâ karanlık sayılırdı ama kalbimin tam ortasına güneş doğmuş gibiydi. Havanın yatağımdan bile hissettiğim soğukluğuna rağmen sıcacıktım. Çok sıcak...

Bugün geri kalan hayatımın ilk günüydü ve ben ona layık bir şekilde yaşayacaktım. Sonuçta nasıl başlarsan öyle giderdi, değil mi?

Dizginleyemediğim heyecanımla yataktan kalktım. Pencerenin önüne gidip camın buğusunu üzerimdeki pijamanın koluyla aldıktan sonra dışarıya baktım. Uyanamayan güneş bir türlü yüzünü göstermezken, toprağı beyaz pamuklara terk etmişti. Gece boyunca yağan kar yüzünden etraf kör edici bir beyazlığa bürünmüştü. Sanki geçmişin tüm pisliği temizlenmiş, yeni gün tertemiz bir şekilde önümüze serilmişti. Ona layık olma isteği içimde yeşerdi. Büyük ihtimal azar işiteceğim duruma rağmen banyoya gittim. Saatin erken olduğunu düşünürsek sıcak suyun fazlasıyla tadını çıkarabilirdim.

Küveti doldururken ablamın maaşını saçtığı banyo köpüklerinden bal özlüsünü suyuna kattım. Anında köpüren sıvıdan yükselen koku parasının hakkını verdiğini gösteriyordu. Üzerimdekileri çıkartırken gözlerim aynadaki yansımama takıldı. Dün yaşadığım duygu karmaşasından ağır basan hüzün, yüzüme ufak dokunuşlarda bulunmuştu. Şişmiş gözlerimi yakından incelerken, bu durumun günümü berbat etmesine izin vermeyecektim. Kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirdim. Küvetin yeteri kadar dolduğuna emin olduktan sonra suyu kapattım. Apar topar mutfağa gittim ve çaydanlığın içini kontrol ettim. Şansım yaver gitmiş olmalıydı ki, babam yatmadan önce çaydanlığı boşaltmayı unutmuştu. Bir kupaya soğumuş çaydan doldurup tekrar banyoya döndüm. Üzerimdekileri el çabukluğuyla çıkardım. Küvetin içine uzanmadan önce sadece benim duyacağım yükseklikte dün gece dinlediğim şarkıya devam ettim.

"Fırtınam, felaketim hasretim,
Yetmiyor sevişmeler yetmiyor.
Şiddetin ne hoş, ne güzel şefkatin,
Sevdikçe sevesim geliyor.
Ölene kadar peşindeyim, bırakmam."

Kupaya daldırdığım iki pamuğu gözlerime bastırdım ve sıcak suyun içinde rahat bir pozisyonla uzandım. Şarkının etkisi yüzünden, Uraz'ı, ilk günden bugüne kadar yaşadıklarımızı düşünürken bile yüzümde oluşan tebessüme engel olamıyordum. Ne çok şey yaşamış, ne badireler atlatmıştık. Birlikte ölümden dönmüştük. Birlikte hayata tutunmuştuk. Bir olmuştuk ve artık birbirimizindik.

"Ayşin?"

Babam kapının ardındaydı ama sanki düşüncelerimi basmış gibi paniklememe neden oldu. Hızla ayağa kalkınca gözüme koyduğum pamuklar köpüklü suyun

üzerine düştü. Müziği kapatmak için telefona uzanırken "Efendim baba!" diye seslendim. O an elimin kayganlığından telefon önce lavaboya düştü. Ufak bir çığlık attım. Üzerindeki kayganlıkla kayarken yakaladım ve bir anda küvetin dibine gömülüşünü izledim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!"

Çömelip çaresizce köpüklerin arasında telefonu aradım. Bulduğum an kaybettim. Tuttuğum an kayıp tekrar düşürdüm. Küfür etmemek için kendimi zor tutuyordum. "Kızım!" Nihayet telefonu yavaşça sudan çıkardım. Kapanan ekranı ve her yanından akan suları gördükçe kalbimin sıkıştığını hissettim. Hayatıma dair ne varsa telefonumdaydı. Hesaplar, kişiler, fotoğraflar, kitaplar... Hepsi ellerimden kayıp gitmişti. Hem de gerçek anlamda. Birkaç kez... Ve ben ne yapacağımı, geçmişimi nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Uraz.

Kahretsin! Uraz'ın numarası ezberimde değildi. Nasıl ulaşacaktım? Okula gelecek miydi? Ya gelmezse... Tüm gün ondan haber alamayacaktım. O da benden...

Allahım! Neden aşkımızı bu kadar zorlaştırıyorsun ki?

"Ayşin. İyi misin kızım?"

Kapının kolunu zorlayan babamı sakinleştirmem gerekiyordu. Peki, beni kim sakinleştirecekti?

"İyiyim baba ama telefonumu suya düşürdüm."

Dokunsalar ağlayacak gibiydim. Babam sessizliğe bürünmüştü. Küvetten çıktım. Kaya kaya havluların yanına gittim. Telefonumu rastgele bir havluya sararken kapı tıklatıldı.

"Kızım. Telefonunu verir misin?"

Babama nedenini sorma gereği duymadan kapıyı araladım ve telefonu uzattım. "Canını sıkma," diyerek elindeki bir kâse pirincin içine telefonumu gömdü. "Her şeyin bir çaresi vardır." Güven veren bir şekilde

gülümserken "Hadi duşunu al," diye ekledi. Kapıyı kapatıp sırtımı dayadım. Banyoya, küvete, sakarlığıma sövdüm. Tat çıkaracak modum kalmadığı için küvetin içindeki suyu boşalttım. Hızlıca duş aldım. Bornozuma sarıldığım gibi banyodan çıktım. Mutfaktan gelen seslere doğru ilerledim. Babamı görmeyi beklerken karşıma çıkan ablam duraksamama neden oldu.

"Günaydın."

Çayı demlerken göz ucuyla bana baktı. "Ufak bir kaza olmuş." Sana göre ufak tabii... "İçindekileri yedeklemiş miydin bari?" Telefon o işlemi kendi kendine yapmıyor muydu? Başımı hayır anlamında salladım. Buzdolabına doğru ilerleyen ablam "Sıkma canını. Birkaç gün pirinçte dursun. Tekrar çalışır," dedi. "Bu sürede birini aramak istersen telefonumu kullanabilirsin." Bütün yüzümü bir rahatlama ifadesi kapladı. Tabii ya... Uraz'ın numarası ablamda vardı. Oradan haber verebilirdim.

"Aslında birini aramam gerekiyor."

Tek kaşını kaldırıp bardak rafında duran küçük saate baktı. Daha sonra bana dönüp "Bu saatte?" dedi kuşku dolu bir tonda. "Kimi?" Uraz'ı dersem ne tepki verirdi? Nedenini merak edeceğine adım kadar emindim. Peki, ne söyleyecektim? Sevgili olduğumuz fikrine daha ben alışamamışken ablam kabullenir miydi?

"Ayşin?"

Düşüncelerden arınırken "Sınıftan birini ya. Önemli bir şey yok. Okulda görürüm zaten," diyerek konuşmayı çevirdim ve daha fazla soruyla yüzleşmemek için mutfaktan ayrıldım. Umarım Uraz bugün okula gelirdi. Yoksa bugün hiç de hayal ettiğim gibi devam etmeyecekti.

Okula gelir gelmez gözlerim Uraz'ın arabasını aradı. Tam da tahmin ettiğim gibi yoktu. Boşa kürek çektiğimi bile bile koşar adım okulu taradım. En son durağım olan sınıf, bütün umut kapılarımı yüzüme çarptı. Saati kontrol ettiğimde dersin başlamasına az zaman kaldığını fark ettim. Eğer okula devam etmeye karar verdiyse, şu âna kadar gelmesi gerekiyordu. Onca yaşadığımız şeyden sonra hâlâ inadına devam mı edecekti? Hoş Cankut da ortalıkta yoktu. Dün gece birlikte kaldıklarını düşünürsek uyanamamış olma ihtimalleri yüksekti. Belki de yoldalardı. Ah be salak Ayşin! Telefonu düşürecek bugünü mü buldun?

"Günaydın."

Duyduğum ses, düşüncelerimi yer değiştirdi. Arkama dönmeme bile gerek kalmamıştı. "Biraz konuşabilir miyiz Ayşin?" Önümde duran çocuk değil de yaptıkları tüylerimin öfkeden diken diken olmasına neden oldu. İki gün önce söylediklerimi hatırlamıyor muydu bu çocuk?

"Çok gerekli mi?"

Yanından geçip sırama doğru ilerledim. Terslememi umursamayacak kadar gurursuz bir şekilde "Lütfen," dedi. "Sadece dinle. Sonra istersen sesimi hiç duymazsın." Söylediklerini zihnimde tartarken ıslak köpek gibi bakması hiç yardımcı olmuyordu. Geçmişin hatırına belki onu dinleyebilirdim. Son kez...

"Çabuk ol."

"Oturalım mı?"

Çantamı sırama koyarken "Böyle iyi," dedim tekdüze bir sesle. "Dinliyorum." Aramıza engel koyma içgüdüsüyle kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Lütfen çok uzatma." Emirhan, başını tamam anlamında sallarken nereden güç alacağını bilmez haldeydi.

"Ee... Babamın işleri bir anda kötüleşmişti. Biliyorsun."

"Bütün okul biliyor," diyerek zar zor topladığı cümlelerini böldüm. Kısa bir an duraksadı. Gözlerimin içine bakarken bir şeyler düşünüyor gibiydi. İyi hissettirmeyen şeyler... "Alışmadığım bir hayatı, alışmaya fırsatım olmayacak sürede yaşamaya başladım. Berbat günlerdi." Elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu. Gözlerimin içine tam anlamıyla bakmıyor olması yalan söyleme ihtimalini düşündürüyordu. Belki de sadece utanıyordu. Utanmalıydı da... Yine de diğer seçenek yüzünden tetikte olmakta fayda vardı.

"Sonra bir adam babama iş teklifinde bulundu. Her zaman yaptığı işten farklı bir şey yapmayacaktı ama parası eskisinden çok daha iyiydi. Bizi eski, alıştığımız düzene geri döndürecekti. Okuluma, arkadaşlarıma, en çok da sana kavuşturacaktım." Tıslamaya benzer bir ses dudaklarımın arasından kaçtı ve Emirhan bu tepkimi fark etmedi. Sanki o günleri tekrar yaşıyordu. "Yine de babam teklifi enine boyuna çok düşündü. Daha sonra bizim baskımıza dayanamayıp kabul etti." Derin bir nefes almak için duraksadı. "Zaten her şey ondan sonra başladı. Adam iş bahanesiyle evimize çok girer çıkar oldu. Ailenin her ferdiyle ilgileniyordu. En çok da benimle..." Daldığı yerde hafifçe kaşları çatıldı. "Oğluna benzediğimi söylemişti." Bakışları bana doğru kaydı. Yüzündeki ifade daha da sertleşti. "Düşünüyorum da Uraz'la benim tek ortak noktamız sanırım sensin." Satır arası cümlelere ihtiyacımız yoktu. Ciddiyetimi korumaya çalışırken "Konuyu dağıtma!" diye uyardım. Yüz hatları hâlâ gergindi. "Gittiğim okulu öğrenince afalladı, sessizleşti. Bir an sanki ortamdan koptu. Tüm bu duygu karmaşasının içine gizlediği yalanı o gün anlayamadım. İnan bana, adamın inanılmaz bir rol kabiliyeti var."

"Konuyu dağıtma dedim Emirhan!"

"Dağıtmıyorum Ayşin. Konudan çok söylediklerime odaklanırsan bunu anlayacaksın."

Başımı iki yana öfkeyle sallarken devam etmesini söyledim. Bunalmış bir nefes aldıktan sonra "Oğluyla aynı okulda okuduğumuzu söyledi," dedi. "Sonra geçmişte yaşadıklarını anlattı. Karısının aldattığını, oğlunu alıp kaçtığını, oğlunun izini kaybettiğini, yıllarca aradığını, bulduğunda ise her şeyin çok geç olduğunu..."

"Bir dakika bir dakika. Sen de bunlara inandın mı?"

"İnanmamamı gerektirecek bir şey yok..."

Cümlesini öfkeli bir kahkahayla böldüm. "O adam Uraz'ın annesini öldürdü. Hem de gözleri önünde." Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmak istiyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz ettim. "Her yanından kötülük akan bir adamı nasıl anlamazsın?"

"Sen anlamış mıydın?"

"Neyden bahsediyorsun?"

Kızgın gözleri benimkilerle buluştu. "Her yanından kötülük akan kişi, sence sadece o adam mı?" Sesi daha önce duymadığım biçimde öfke doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksinmenin sesiydi.

"Sonuçta babasının oğlu değil mi?"

Gözlerim hiddetle kısıldı. "Konumuz senin yaptıkların ve evet kötü bir insanı tanıyamamışım. Seni!" Merhametsiz bir tonda konuşmuştum. "Ayşin." Tam bana doğru gelmeye çalışırken elimi kaldırıp onu durdurdum. "Sadece olanları anlat Emirhan. Başka bir şansın olmayabilir."

Olduğu yerde kaldı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra "Onca zamandan sonra karşısına çıkacak cesareti bulana kadar benden yardım istedi. Uzaktan da olsa oğlunu korumak istediğini söyledi. Sadece Uraz'ı takip edecektim ve babasına haber verecektim. Sorun

olacağını düşünmedim," dedi. Sen iflah olmazsın der gibi başımı salladım. "Sonra oğlunun doğum gününün yaklaştığını söyledi. Beşiktaş'a ne kadar sevdalı olduğunu anlattı. Ona hediye vermek istediğini, bunu onun için yapıp yapamayacağımı sordu. Gerçekten çaresiz duruyordu. Kabul ettim ama gidip Uraz'a biletleri olduğu gibi veremezdim. Ya da birlikte gitmeyi teklif edemezdim. Ben de bir taşla iki kuş vurmayı planladım. Sonuçta senin de takımını ne kadar sevdiğini biliyordum. Güzel bir jest olur diye düşündüm."

"Çok düşüncelisin."

Kinayeli bir şekilde söylediğim cümleyle, "Bunun bir tuzak olduğunu nereden bilebilirdim," dedi. Sesini yükseltmesi ve gergin duruşu, sınıftaki birkaç gözü üzerimize çevirdi. "Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaksın değil mi? Çünkü ben, senin gözünde para uğruna âşık olduğu kızı bile satabilen biriyim. Nedeni nasılı umurunda bile değil!" İçimde barındırdığım öfkeye, bir de utanç eklemeye mi çalışıyordu. "Bağırma bana." Beni umursamayıp sesini yükseltmeye ve üzerime yürümeye devam etti.

"Sen soğuk hastane yatağında ölümden kaçarken, ben nezarethanenin soğuk duvarları arasında polislere kendimi anlatmaya çalışıyordum. Hadi seni hiç düşünmedim diyelim. Kendimi bu duruma sokacak kadar gözümün döndüğüne nasıl inanıyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi korumak adına birkaç adım geriledim. "Doğru diyorsun. Senin ne kadar narsist bir adam olduğunu unutmuşum." Dişlerini sıkacak kadar öfkeli olduğunu boynunda beliren yeşil damarla fark ettim.

"Ayşin."

Sanki sabrının son damlalarını benim için yüreğine akıtıyordu. "Gerçekten bunları mı düşünüyorsun?" Uraz

kapının eşiğinde belirdi. Gözlerindeki intikam ateşinin selamıyla korku dalgası rayından çıkmış bir tren gibi bana çarptı. Endişe tohumları da bunun etkisiyle yüreğime saçıldı.

Gergindi. Gerginliği benzersizdi. Yavaş yavaş ve dikkatle beni süzen, korkumdan büyük bir haz alırmışçasına beni seyreden parlak kahverengi gözleri adeta içimi yakıyordu. Bize doğru yürümeye başladı. Her adımıyla yüreğimdeki tohumlar vücuduma yayılmaya, her bir hücreme itinayla işlemeye başladı. Konuştuğumuz konu, dün yaşananları bir kalemde silerdi. Kapattığımız geçmiş kitabının tozlu sayfaları tekrar açılırdı. Bir şey yapmam gerekiyordu. Ama ne?

"Uraz."

Koşar adım Uraz'ın yolunu kestim. Sıktığı çenesi ve öfkeden kırışmış yüzü bu yakınlıktan daha da korkutucuydu. "Uraz, lütfen sakin ol." Bana bakmıyor, arkamdaki çocuğa odaklanmış bir şekilde duruyordu. Tek bir hareketiyle üzerine saldırabilirdi. Onu durduran şeyse, sanki benim ürkekçe göğsüne koyduğum ellerimdi. Avucumun içine atan kalp hiç sakinleşmeyecekmiş gibi duruyordu. "İnan bana düşündüğün gibi değil," diyerek odak noktasını kendime çevirmeye çalıştım ama beni duyduğuna bile emin değildim.

"Dışarıda konuşalım mı?"

O sırada zil çaldı. Çok vaktimiz olmasa da bu ortamdan uzaklaşmasının ona iyi geleceğini hissediyordum. Çünkü ellerimin altındaki beden gittikçe beton kadar sertleşiyordu. Yumruklarının sıkılı olması bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Ellerimi kaydırıp kavrayabileceğim kadarıyla yumruklarını tuttum. Nihayet bakışları benim üzerime çevrildi. Alev alev yanan gözlerindeki kin, nefessiz bırakıyordu. "Lütfen Uraz." Yalvaran bakışlarıma

daha fazla dayanamamış olacak ki, yumruklarını gevşetip elimi kavradı ve sınıftan çıkana kadar bırakmadı. Kapının dışına çıktığımızdaysa kaslarını herkesin gözüne sokacağı şekilde kollarını göğsünün üzerinde bağladı.

"Dinliyorum."

Uraz esip gürlemeden önce ilk kez dinlemeyi tercih etmişti. Bunu iyi değerlendirmem ve lafı uzatmamam gerekiyordu. "Thomas," diyerek geçen gece aldığım haberin durumu kurtaracağını düşündüm. "Bizi Norveç'teki adalarına davet ediyormuş." Uraz'ın hafifçe kısılan gözleriyle daha detaya inmem gerektiğini anladım. "Gezilerinden çok memnun kaldıklarını söylemişlerdi biliyorsun. O gece kızını kurtardığımız için ayrıca teşekkür etmek istiyormuş. Bu nedenle kendi adalarında bizi misafir etmeyi düşünmüş. "Tepkisiz bir şekilde yüzümü inceleyen Uraz söylediklerimi düşünüyor, zihninde doğruluğunu tartmaya çalışıyor gibiydi. "Hatta vize işlemlerini bile başlatmış. Sadece pasaport almamız yetecek. Şubat tatilinde Norveç'e gidelim mi?"

"Uraz, Ayşin."

Arkamdan gelen derin bir ses, beni hazırlıksız yakaladı. İrkildim. Ablama doğru dönerken eliyle sınıfı işaret ettiğini gördüm. "Ders başlıyor. Hadi." Yanımdan geçen Uraz, beni beklemeden sınıfa girdi. Adımlarımı hızlandırıp peşinden ilerledim. Sıraya otururken tekrar gidip gidemeyeceğimizi sordum.

"Geçen ders verdiğim ödevler hazır mı?"

Uraz sadece gözlerimin içine baktı. Tek bir kelime dahi etmedi. Az önceki konudan uzaklaştırdığım için gülsem mi yoksa Norveç'e gitmek istemediği için ağlasam mı bilemedim. "Ayşin benim için ödevleri toplar mısın?" Bakışlarımı ablama çevirdim. O ise sınıftakilere ödevlerini masalarının üzerine koyduktan sonra kitaptan

bilmem kaçıncı sayfayı açmalarını söylüyordu. Sıkıntıyla iç çekerek en öndeki sıraya gittim. Tek tek masalardaki ödevleri toplarken Emirhan'ın masasında çok fazla oyalanmamaya dikkat ettim. Uraz'ın başına dikildiğimde ise günlerdir okula uğramayan çocuğun ödevden haberi olmayacağını hatırladım. Yanından geçip elimdekileri masamın üzerine koydum ve çantamdan kendi ödevimi çıkardım. Kalan ödevleri de bir çırpıda topladıktan sonra ablama teslim ettim. Sırama dönerken Uraz'ın önündeki kâğıda anlamsız şekiller karaladığını gördüm. Büyük ihtimal göz göze gelmek istemiyordu. Yerime otururken mutsuz bir nefes aldım. Sanırım kuzey ışıkları hayalimi fotoğraflar ve kitaplarla gidermeye devam etmeliydim. Dağıttığım eşyaları çantama tıkarken uçak yapılmış bir kâğıt önüme düştü. Hafifçe kaşlarımı çatıp sınıfı kolaçan ettim. Herkesin dersle ilgilendiğini görünce arkamı döndüm. Uraz'ın gözleri tahtanın üzerindeydi. Karaladığı kâğıtsa ortada yoktu. Tekrar önüme dönüp itinayla katlanmış uçağı açtım. İçinde yazan cümle yüzünden gülmemek için yanağımı dişlemem gerekti.

"Umarım binmesi, yapması kadar kolaydır."

1 Ay Sonra...

Saatler günleri, günler haftaları, haftalar ise bir ayı doldurmuştu. Yoğun, stresli ve zorlu okul dönemini geride bırakmıştık. Bu süreçte Uraz'ı çok özlemiştim. Yaşadıklarımızdan dolayı toparlamamız gereken hayatımız sürekli önümüze bir engel koymuştu ve biz neredeyse pasaport başvurusu, vize işleri ve okuldaki sınavlarda olmasa birbirimizin varlığını bile unutacaktık. Neyse ki tüm bunlar artık bitmişti ve biz birkaç saat sonra üç günlük bir tatile çıkacaktık. Hem de baş başa...

"Bavula şunu da koy kızım."

Neredeyse bir aydır bu tatil için razı etmeye çalıştığım babamı elinde sıcak su torbasıyla görmek gözlerimi yaşartacaktı. "Her şeyini aldın mı?" Sıcak su torbasını bavula yerleştirirken "Aldım," dedim.

"Şarj kablonu?"

Gözlerimi devirerek babama baktım. Neredeyse dünden beri saat başı hatırlattığı eşyayı nasıl unutmamı bekliyordu acaba? "Aldım baba aldım."

"Pasaportunu aldın mı? Nüfus cüzdanını da al sen yanına, ne olur ne olmaz?"

"Aldım bile."

"Paralarını tek bir yerde taşıma."

"Birkaç yere koydum merak etme."

"İlaçlarını aldın mı? Sakın tek bir ilacı bile atlama. Çok soğuktur bu aylarda orası. Yanına yedek atkı, bere, eldiven..."

"Baba!"

Nefes bile almadan talimat veren babamın cümlesini "Biraz sakin olur musun?" diyerek kestim. Vakit yaklaştıkça sıkıntısı daha da baskınlaşıyordu sanki. "İçim hiç rahat değil Ayşin." Bunu son bir haftada en az elli iki kez söylemişti.

"Biliyorum,"

Bavulla haşır neşir olurken sesim ıkınır gibi çıkmıştı. Sanırım üç gün için fazla doldurmuştum. Üzerine oturup fermuarını çektikten sonra "Oh be!" diye bağırdım. "Bir an içindeki şarj kablosunu çıkarmak zorunda kalacağım için çok korktum."

"Ayşin!"

Babamın bam teline basmışım gibi çıkan sesiyle kıkırdadım. Ayağa kalkıp endişeyle başımda dikilen adama sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum baba." Anında sarılışımın karşılığını alırken "Ben de seni çok seviyorum küçüğüm," diye fısıldadı. Sesi yaşadığı hüzünden titriyordu.

Güven, babamın iki kolu arasındaydı. Birlikte gideceğim insan hayatta güvendiğim ikinci kişi olmasaydı, büyük ihtimal şu anda beni bu kolların arasından hiçbir güç çıkaramazdı.

"Kendine dikkat edecek misin?"

Başımı kaldırıp babama baktım. "Başka şansım var mı?" Uzanıp alnımı öptü. "Ah be Ayşin." Tekrar aynı konulara girmesini istemediğim için "İyi olacağım baba. Söz veriyorum," dedim sarılarak. Saçlarımı sevdiğini hissediyordum. Nedense bu hareketi gözlerimin dolmasına yetmişti.

"Beni sakın habersiz bırakma."

"Asla bırakmam."

Dertli bir iç çeken babam bana daha sıkı sarıldı. "Keşke gitmesen," derken zar zor kolumdaki saate baktım. Biraz daha bu şekilde sarılmaya devam edersek zaten gidemeyecektim. "Geç kalıyoruz." Babamdan ayrılıp sırt çantamı da kontrol ettikten sonra ellerimi heyecanla çırptım.

"Hadi bakalım. Norveç yolcusu kalmasın."

Uraz

"Ne işim var benim burada?"

Kör gecenin koynunda, kahrolası bir uçağa bineceğim zamanı bekliyordum. Hem de aklını kaçırmış yüzlerce kişiyle birlikte... Boş hâli bile 125 ton ağırlığında olan bir metal parçasının, atmosferde asılı kaldığı süre boyunca düşmeyeceğine inandıkları yetmiyormuş gibi, düşerse de kıçı kırık bir kemerin onları hayatta tutacağına inanmalarının başka bir açıklaması olamazdı.

Hepsi deliydi.

Zır deli.

"Uçağa binmeden önce sakinleştirici bir şeyler ister misin bebeğim?"

Cankut yanıma, hatta dibime oturdu. Neredeyse sağ yanımın her noktasına değiyordu. Şu lanet yere geldiğimizden beri sabrımı zorluyordu. Hele de şu anda elinde boş bir plastik bardakla yatağa atılacak bir kadınmışım gibi yanıma yaklaşması yok mu? İşte bu, milim milim işleyen öfkenin sabrıma set çektiği âna geldiğimizi işaret ediyordu. Neden daha önce uçağa binmediğimden bu zevzeğe bahsetmiştim ki sanki.

"Mesela votka, cin, cin tonik?"

Sesindeki matrak tınıyı yakalamak istercesine elimi ensesine koydum. Hafifçe sarsıldı. "Şaşırt beni." Daha fazla saçmalamasına sabrımın kalmadığını göstermek adına hafifçe ensesini sıktım. Acının enseden tüm vücuduna yayıldığına şahit olurken "Kurt!" diye bağırdı ve aramızdaki mesafeyi açtı. "Kafamı Norveç'e götürecek kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Anlamadım."

"Biraz daha zorlarsan kopacak diyorum lan! Bırak."

Acı eşiğinin hatırı sayılır bir gücü olduğunu biliyordum. Yine de daha fazla sınırlarını zorlamamak için itekleyerek bıraktım. Beş parmağımın izini taşıyan ensesini ovuştururken "Şurada kafasını dağıtmaya çalışıyorum," dedi bozulmuş bir edayla. "Adam benim kafama göz dikmiş."

"Senden öyle bir şey mi istedim? Sahi sen neden geldin lan buraya?"

"Yaban ellere kimsesiz mi gönderecektim seni?"

Gözlerimi devirerek Sarı'dan uzaklaştırdım. Oturduğum yerde öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime bastırdım. Başımı kenetlenmiş ellerime dayadım. Gözlerimi kapattığımda karanlığımda ilk görüntü, yerdeki garip desenli mermerlere aitti. Daha sonra tüm şekiller karıştı ve birkaç haftadır sayılı gördüğüm Yer Fıstığı'nın yüzüne dönüştü. O an özlem sadece bir kelime olmaktan çıktı. Vücudumun merkez noktası kıpırdandı. Sanki bu yüreğimde oluşacak depremin öncüsüydü.

"Ayşin!"

Başımı Cankut'un kolunu koparmak istercesine salladığı yöne çevirdim. Soluk tenine işlemiş soğuğun yarattığı kırmızı yanakları, beresinin altında topladığını düşündüğüm sarı saçları, montunun içinden gözüken mavi kazağı, kot pantolonu ve bok sarısı gibi bir rengi olan Cat

botlarıyla sıradan bir görüntüye sahipti ama gözleri, o parlak mavi okyanuslar... Dünyadaki tüm kızların güzelliğini sollardı.

"Selam!"

Heyecanı sadece yürüyüşüne değil duruşuna bile yansımıştı. Kıpır kıpırdı. Bana attığı kaçamak bakışlarının nedeni arkasında dikilen babası olmalıydı. Ayşin'in aksine, tüm dikkatini benim üzerimde toplayan adam "Günaydın çocuklar," dedi. Sesindeki ton, öyle resmiydi ki bir an okulda olduğumuzu düşündürdü.

"Günaydın hocam."

Hazır ola geçen Cankut'tan daha rahat bir tavırla ayağa kalktım. Başımla selam verdim. Saatine bakmak için gözlerini üzerimden çeken adam "Check-in işleminizi yarım saat içinde bitirirsek, uçuş saatinize bir, kapıların açılmasına yarım saat kalır. Bu arada bir şeyler atıştırabilirsiniz," dedi. Her dakikayı planlaması sinir bozucuydu.

"Check-in işlemini biz hallederiz." Çantasını sırtına takan Yer Fıstığı "Siz de o sırada atıştırmalık bir şeyler alırsınız," diye ekledi.

Babası bu fikirden hoşlanmamıştı. Belli ki kızını bir an bile olsun yanında ayırmak istemiyordu. Fakat Ayşin'in tam tersine gitmek için can attığı gözlerinden okunuyordu. Göz göze geldiğimiz an "Hadi gidelim," dedi farklı bir pırıltılı hareyle. Cankut'a baktım. 'Buralar bana emanet' bakışından sonra "Şurada çok güzel bir kafe var. Tostları harika," dedi Ayşin'in babasının önüne geçerek.

"Uraz hadi."

Birkaç adım ilerlemiş olan Yer Fıstığı'na yetişmek için adımlarımı hızlandırdım. O da geldiğimi görünce yavaşta olsa yürümeye devam etti. Başındaki bereyi çekip çıkardı. Toplu olduğunu düşündüğüm saçları tel tel omuzlarına döküldü. O sırada yere düşen küçük mavi

toka dikkatimi çekti. Saçlarını hapsetmeye bayılıyordu. Oysaki özgür bıraktığında kokusu daha fazla benimdi. Ayşin tek eliyle saçlarını karıştırırken duraksadı. Aradığı şeyi bulamamış olacak ki etrafına bakındı ve tam ayakucunda duran tokayı fark etti. Eğilip aldı. Saçlarının kendine özgü dalgası cümle âleme gösterircesine önüne döküldü. Bu manzarayı ömrümün sonuna kadar izleyebilirdim. Saçlarını geriye atarak doğrulurken bana baktı. Yüzünde kafası karışık bir gülümseme belirdi.

"Bir şey mi oldu?"

Olan olmuştu. Şu anda olan şeyse sadece onun etkisiydi. Aramızdaki mesafeyi kapattım. Elinde tuttuğu mavi tokayı aldığım gibi bileğime geçirdim. "Rengi güzelmiş." Yüzüne düşen saçları kulağının arkasına ittirdi. "Mavi?" Sorgular bir şekilde bana bakarken "Griden başka renk sevmiyorsun diye düşünüyordum," dedi.

"Öyleydi," diyerek bileğimdeki lastiği biraz genişletmek için çekiştirdim. "Ama artık bir rengi daha seviyorum." Kolumdaki çantayı düzelterek Yer Fıstığı'nın gözlerinin içine baktım.

"Hatta belki diğerinden daha çok."

Dudakları şaşkınlığını ele verircesine aralandı. Bu hâlini izlemeyi ne kadar istesem de zaman aleyhimize işliyordu.

"Check-ini nerede yapacağız?"

"Uraz biraz gelir misin?"

Bitmek üzere olan tostumu ağzıma tıkarken kalakaldım. Beni beklemeden ayağa kalkan adam ağır adımlarla masadan uzaklaştı. Ne olduğunu anlamaz halde Ayşin ve Cankut'a baktım. Yanağındaki ekmeğin şişliğiyle bana bakan Sarı da benim gibi hiçbir şey anlamamıştı. Yer Fıstığı ise babasının beni neden çağırdığını biliyor gibi bakıyordu. En azından tahmin ediyordu.

"Uraz."

Tam benimle beraber ayaklanıyordu ki elimle oturmasını işaret ettim. Neden bu kadar endişelenmişti ki? Ağzımın içinde dolanan lokmayı yutarken, ilerideki bir masanın önünde bekleyen adamın yanına ilerledim.

"Buyurun."

Kızına benzeyen bir endişe ifadesiyle yüzümü tarayan adam "Söyleyeceğim şeyleri büyük ihtimalle tahmin ediyorsundur," dedi. Tahmin etmem gereken bir olay vardı da ben mi kaçırmıştım? "Ayşin, tabii, sende yeni ölümden döndünüz," diye başladığı cümleyi 'Aylar önce' diye bölmek için can attım. "Tabii ki yeni hayatlarınızın tadını çıkaracaksınız ama sanki gezip tozmak için daha çok erken." Hafifçe kaşlarım çatıldı. Konu nedense Norveç'e gitmeyin olayına dönecek gibi hissediyordum. Döner miydi? Dönse bile artık çok geçti. Bu kadar hevesliyken Yer Fıstığı'na bunu yapamazdım. Yapana da asla izin vermeyecektim.

"Ben bu tatil olayından dolayı biraz tedirginim."

Bunu zaten anlamıştım. Söylemesine gerek kalmayacak kadar belli ediyordu tedirginliğini. Tam düşüncelerimi söylemek için ağzımı açıyordum ki "İzin vermemin tek nedeni sensin," demesi tüm dilimin ucundaki kelimeleri birbirine doladı. Böyle bir şey söylemesini beklemediğim için hazırlıksız yakalanmıştım. "Sen olmasaydın,

büyük ihtimalle Ayşin'e asla izin vermezdim." Elini babacan bir tavırla omzuma koydu. Sarsıldım. "Sen onun yanındayken gözüm arkada kalmaz. Biliyorum ona herkesten iyi bakarsın." Elinin değil de sözlerinin ağırlığıyla omzum hafifçe çöktü. "Ama aklım kalır. Bu yüzden beni ne olursa olsun habersiz bırakmayın olur mu? İyi ya da kötü..." Omzumu sıkarken beni hafifçe sarstı. Yüzünde güven veren bir tebessüm belirse de korkusu gözlerinden okunuyordu.

"Kızım sana emanet oğlum."

Olduğum yere mıhlandım. Hangi kelimenin ağırlığı altında ezileceğimi bilmez halde adama baktım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Daha önce kimse bana bir insanı emanet etmemişti. Yer Fıstığı canım pahasına koruyacağım bir varlıktı ama babasının emaneti olması farklı bir sorumluluğu omuzlarıma yüklemişti. Hele de oğlum demesi... Kendi babam bile beni oğlu olarak görmezken, bu adam 'oğul' kelimesini hak edecek ne görmüş olabilirdi?

"Baba."

Ayşin'in tedirgin sesi arkamda yankılandı. Elini omzumdan çeken adam "Tostlarınızı bitirdiniz mi?" diye sorarak yanımdan geçti. Benim aksime rahat gözüküyordu. Sırtımda hissettiğim gözlerdeki merakı arkamı dönmeden bile hissediyordum. Fakat nasıl davranmam gerekiyordu. İşte buna emin değildim.

"Yedik bitti."

"Siz ne konuşuyordunuz?"

Arkamı döner dönmez bir çift okyanus dalgasını suratıma çarptı. Kızının sorusuyla bana bakan adam "Klasik baba nasihatleri," dedi. Gülümsemeyi ihmal etmezken yavaşça koluma birkaç kez vurdu. Onun bu cümleleri üzerimde anlam veremediğim bir baskı oluşturuyordu.

Milimetrik de olsa dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Bu zorunluluğun getirdiği bir gülümsemeydi. Yer Fıstığı bunu yakalamış olacak ki gözlerini kıstı. Baş başa kaldığımızda beni cevaplamam gereken sorular silsilesinin beklediğini bu bakış açık ediyordu. Babasının ona doğru dönmesiyle eski ifadesine bürünürken, "O zaman söyleyeceklerin de bittiyse BABA," dedi imalı bir vurguyla, "biz yavaş yavaş uçuş alanına geçelim. Kapılar on dakika içinde açılacak."

Kızının söylediklerini teyit etmek istercesine saatine baktı. Yüzünden düşen bin parçanın birkaç tanesini bana saplamıştı. "Haklısın kızım." Kızının gitmesini istemediği her hâlinden belliydi ama onun mutluluğu için kendi isteklerini bile önemsemeyecek gibi duruyordu. Peki, bu neden benim canımı acıtmıştı?

"Hazırsanız gidelim."

"Ne söyledi sana?"

Yoğun bir kalabalığın ortasında, bir türlü açılmayan kapının önündeydik. Uçuş kodumuzu, gideceğimiz yeri ve saati gösteren ekrana bakarken beklenen soru gelmişti. Yer Fıstığı'na bakma gereği duymadan omuz silktim. "Klasik baba nasihati..." Cümlemi tamamlayamadan kolumda yakıcı bir sızı hissettim. Refleks olarak kolumu Ayşin'in elinden kurtardım.

"Çimdikledin mi sen beni?"

Kaşlarını çatarak bana bakmayı sürdürürken "Evet!" dedi pişkin bir ifadeyle. "Bir tane daha ister misin?" Elini çimdikleyecekmiş gibi koluma doğru uzattı. Beni bununla korkutacağını mı sanıyordu? Gerçekten mi?

"Babanla ne konuştuğumuzu söyleyebilirdim," deyip kolumu eline dayadım. "Durma devam et. Bakalım ağzımdan tek bir kelime dahi alabiliyor musun?" Bir süre gözlerimin içine bakan Yer Fıstığı nefesini sesli bir şekilde dışarı üfleyerek önüne döndü. Kollarını sinirle göğsünün üzerinde bağlarken, "Ne var sanki uğraştırmadan söylesen," dedi fısıltıyla. Bir süre aramızda gürültülü bir sessizlik oluştu. Göz ucuyla bana baktığını bildiğim için onun olduğu tarafa bakmıyordum. Uğultulara eklenen hareket, dalgaya kapılmış bir sal gibi hissetmeme neden oldu. Nereye gittiğimize doğru baktığımda kapıların açıldığını fark ettim. Güler yüzlü, otuz yaşını geçmemiş iki kadın, kapının önünde bir şeylerle uğraşıyordu. Sitemle "Yine mi soyunup döküneceğiz lan," diye söylendim. "Bir kere daha kemerimi çıkarırsam, başka şekilde kullanacağım." Yer Fıstığı parmak ucuna çıkıp kapının olduğu yere baktı. Tekrar ayaklarının üzerine basarken "Bilet, pasaport kontrolü. Bir şey çıkarmana gerek yok," dedi. Ses tonu bile mesafeliydi.

"Girerken baktılar ya."

"Doğru kapıda mısın diye bakıyorlar."

"Salak birini arıyorlar yani."

Gözlerini bana çevirirken "İnsanlar şaşırabilir Uraz," dedi. Resmen bakışlarıyla beni dövmek istiyordu.

"Bu kadar kontrol ve anonsa rağmen hâlâ şaşırıyorsa o insanlar biraz salaktır Yer Fıstığı." Burnundan derin bir nefes aldı. Sanki bu dilinin ucuna gelen kelimeleri frenlemişti. Sabrı kalmamış gibiydi. Komik olansa bu benim hoşuma gidiyordu. Yine de konuyu kapatsam fena olmayacaktı.

"Neyse, sonuçta aradıkları salaklar biz değiliz."

Göz ucuyla doğru kapıda olup olmadığımızı tekrar kontrol ettim. Ayşin'in de bilete baktığını görünce muzipçe boğazımı temizledim. Anında bileti kolunun altına soktu ama bıyık altından güldüğünü görmek tüm sataşmalarıma değerdi.

Gece ayazı ve şafak vakti arasında kalan zaman diliminin soğukluğu, kapıya yaklaştıkça daha çok hissediliyordu. Sıra bize gelince "Montunu giy," diye uyardım. Ne olduğunu anlayamadan elinden pasaportunu ve biletini aldım. İtiraz etmeden üzerini giymesi memnun ederken biletleri kadınlardan birine teslim ettim. "Sen de giy." Bana göre mont giyecek bir hava değildi ama yeni bir atışma yaşamamak için montumu üzerime geçirdim.

"İyi yolculuklar."

Biletlerimizi alıp dışarıda bekleyen otobüse bindik. Üşüdüğünü belli eden bir ses çıkaran Ayşin "Burası bu kadar soğuksa Norveç'i düşünemiyorum," diye söylendi. Fermuarını boğazına kadar çekip, kendine büyük gelen montunun içinde kayboldu. Belli ki gerçekten üşümüştü. Biraz olsun ısıtabilmek adına kolumu bedenine dolayıp kendime doğru çektim. Kısa bir an kaskatı kesilen vücudunun aksine gözleri çipil çipil hareket

ediyordu. Kolunu sıvazlamamla ürperdi ama bu hareketle üzerindeki şok etkisini atmış gibi bana daha çok sokuldu. Montunun içinden çıkardığı başını boynuma doğru yasladı.

"İnşallah çok soğuk olur."

Gülümseyip çenemi başına yasladım. Otobüs, içindekileri sarsmayacak kadar yavaş bir hareketle kalktı. Bu şekilde uçağın kalkış hızını dengeleyebileceklerini mi düşünüyorlardı acaba? Karanlığı delen ışık hüzmelerinin arasından geçip gidiyordu. Sağda solda gördüğüm uçaklar, yaklaştıkça daha da heybetleniyordu. Bir süredir aklıma gelmeyen gerginliğim önümde reverans yaparken rahatsızca kıpırdandım. Bu denli büyük bir metal parçası dört-beş saat havada nasıl asılı kalacaktı?

Otobüsün durmasıyla etrafı kolaçan ettim. Tek tek otobüsten inen yolcular fazlasıyla tepkisizdi. Hiçbiri korkmuyor muydu şu lanet olasıca meretten?

"Uraz."

Kolumun altından çıkıp, başımda ne zamandır dikilmeye başladığını bilmediğim Ayşin'e baktım. Norveç'e gitmemeyi sanırım sadece şu an kabul edebilirdim. "Hadi inelim." Lanet olsun. Ayağa kalkarken ilk kez bacaklarımın bedenimin en ağır uzvu olduğunu hissediyordum. Yer Fıstığı ise benim aksime sanki uçuyormuşçasına hareket ediyordu. Keşke onun kadar rahat olabilseydim. Peşinden otobüsten inmemle olduğum yere çakılmam bir oldu. Kahrolası uçak benden en az on kat yüksekliğindeydi. Ağırdı, hantaldı, büyüktü. Hatta o kadar büyüktü ki, bu zamana kadar büyük dediğim her şeye haksızlık yapmışım gibi hissettiriyordu.

"Ben sana demiştim diyebilmem için yürümen gerekiyor."

Bakışlarımı zor da olsa Ayşin'e çevirdim. "Anlamadım?" Bana doğru gelmeye başladı. Bu uçağın önündeyken gözüme daha da ufak görünüyordu.

"Korkulacak bir şey olmadığını anlaman için uçağa binmen gerekiyor diyorum."

"Korkmuyorum."

İlk kez ağzımdan çıkan kelimenin tek bir harfine bile inanmıyordum. "Hı hı," Önümde dikilen Yer Fıstığı yana çekilerek uçağa giden merdivenleri işaret etti. "O zaman önden buyurun bayım." Bilmiş ifadesini bahane ederek olduğum yerde durup, uçağı kaçırmamızı sağlayabilirdim. O inadın bende olduğunu çok iyi biliyordu ama yiğitliğe bok sürmemek adına yürümeye başladım. Merdivenlerin önüne geldiğimde kısa bir an duraksayıp çıkacağım en üst noktaya baktım. Ben Kurt Uraz'dım. Korkusuz Çemberin Efendisi... Yıllarca bu isim haykırılmıştı arkamdan. Bir metal parçası yüzünden bu isme leke sürmeyecektim. Tam adım atmak için ayağımı kaldırmıştım ki parmaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Başımı önce sevdiğim kıza çevirdim. Sonra da kenetlenen ellerimize baktım. Yüzünde sıcak, güven veren bir gülümsemeyle bana bakan Ayşin, başını koluma doğru dayadı.

"Elini tutmak değil niyetim, yüreğine güçlü olduğunu hatırlatmak."

"Hiçbir şey, insanın hayal gücü kadar hür değildir."
David Hume

Ayşin

Uçsuz bucaksız bir hayal dünyasının başkenti gibiydim. Çünkü hayallerimiz kadar hayatta var olduğumuza, tüm zorluklara rağmen yaşama daha sıkı tutunduğumuza inanırdım. Bu yüzden de kendimi bildim bileli, kurduğum hayalleri tek tek not ettiğim bir deftere sahiptim. Gerçekleşen, gerçekleşme ihtimali olan ve hiçbir zaman gerçekleşmeyecek düşüncelerimin yazılı olduğu bu defterin neredeyse tüm sayfaları doluydu. Günlük tutacak kadar istikrarlı biri olmasam da hayallerimi en ince ayrıntısına kadar yazan bir hayalperestim.

Öylesine özgürdüm ki zihnimde...

Şu anda, tüm o özgürlükte kurduğum, gerçekleşme ihtimali çok zor olan hayalime doğru uçuyordum. Kim bilir kaç kez kuzey ışıklarının yeşil tonları altında uzandığımı ve gökyüzü şölenine katıldığımı hayal etmiştim, ama her seferinde tektim. Şu anki şartlarda ise, bu hayalime bir yenisini daha eklemek istiyordu yüreğim. Tabii cesaretini bulabilirse...

"Sayın yolcularımız, Türk Hava Yolları ekibi olarak bizi tercih ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Bu yolculuğun mutlu bir birlikteliğin başlangıcı olması dileğiyle. Norveç'e hoş geldiniz."

Uçuş boyunca bir an bile olsa elimi bırakmayan adama doğru döndüm. Kalkış anından itibaren yüzüne yerleşen rahatlığın hâlâ orada olduğunu görmek paha biçilmezdi. Yanımızdaki yolcular zengin kalkışı yaptı. Tüm bu harekete rağmen Uraz kılını bile kıpırdatmıyordu. Bir an uyuduğunu düşündüm ama düşüncemi sürekli hareket eden parmakları yalanladı. Kısa bir an gördüklerimdeki yanılma payını düşündüm. Ben rahat olduğunu düşünürken aslında onun içinde fırtınalar kopuyor olabilir miydi? Dikkat çekmek istercesine boğazımı temizledim. Sessiz bir şekilde yutkundu. Bunu boğazında hafifçe belirmiş olan âdemelmasının hareketiyle anladım. Kapalı olan gözlerinden birini hafifçe aralayıp bana baktı.

"İyi misin?"

"İnelim mi?"

"Ha?"

Beş çocuğuyla ortada kalmış düşüncelerimin verdiği tepkiden sonra "Hadi inelim," dedim ve aceleci bir tavırla ayaklandım. Sanki aklımdan geçenleri yakalamış gibi paniklemiştim. Uraz üst dolaptan eşyaları çıkarırken montumu giydim. Çantamı sırtıma takıp uçakta kalan üç beş kişinin ardından ilerledim. Camdan bir tünelin içinden geçip havalimanına girdiğimizde duraksadım.

"Ne tarafa gideceğiz?" diye kendi kendime söylenirken tabelaların üzerindeki İngilizce yazıları okuyordum. Birden elimi kavrayan Uraz beni bir yöne doğru çevirmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiç bilmediğin bir yerde kalabalığı takip et Yer Fıstığı."

Yürüdük, yürüdük, bavul alanlarını geride bırakıp bir kapıdan çıktık. Bir paravanın arkasında bekleyen insan grupları bizi görmesiyle ellerindeki tabelaları havaya kaldırdı. Tek tek hepsine göz gezdirdim. Benden önce fark eden Uraz "Şuradalar," diyerek elimi bıraktı. Gösterdiği yöne doğru ilerlerken ardında kalakaldım. Thomas ve kızının elinde birer pankart vardı. Peki, neden Thea'nın elindekinde Uraz'ın adı yazıyordu? Rastlantı mıydı yoksa aylar önceki beğenisi hâlâ devam mı ediyordu? Hem de gey olduğunu bile bile mi? Peki, Uraz neden elimi bırakmıştı? Thea'yı gördüğü için mi?

"Yer Fıstığı! Hadi!"

Uraz'ın bana doğru döndüğünü bile fark etmemi engelleyen kıskançlığımı dizginlemeye çalıştım. Uraz'a doğru ilerledim. Bu sefer yürümeden önce yanına gitmemi bekledi. Belki de elimi bırakırken sadece boş bulunmuştu. Belki de tamamen Thomas Bey'e saygısındandı.

"Welcome to Norway!"

Heyecanlı bir şekilde ellerini iki yana açan adamın bizi kucaklayacak gibi duran bir hâli vardı. Tam Thomas'a cevap verecektim ki, bozuk bir Türkçeyle"Merhaba Uraz!" nidası yankılandı. Babasını sollayıp, beni es geçen Thea, kendini Uraz'ın kollarına attı. "Hoş geldiniz." Yokluğumuzda resmen yemeyip içmeyip Türkçe öğrenmiş gibi bir hâli vardı. Belli ki Uraz'la olan iletişiminde araya kimse girsin istemiyordu. Benim bile! "Ben mutlu çok oldum gördüğüme." Yüzünde güller açıyordu resmen. İlk gördüğümde soğuk nevaleden öteye gidemeyen kızı ne ısıtmış olabilirdi?

Aşk mı?

Sevdiğim adama hâlâ sarılıyor olması sabrımı zorlarken Uraz'ın bu temastan hoşlanmadığını bilmek beni dizginleyen tek şeydi ama haddinden fazla sarmaş dolaş kalmışlardı. Uraz'ın onu bir şekilde uzaklaştırması gerekmez miydi? Yoksa o da bu durumdan hoşnut muydu?

Rahatsızca boğazımı temizleyip "Merhaba Thea!" dedim varlığımı hatırlatmak istercesine. Bakışlarını bana kaydıran kızın yüzündeki gülümsemede en ufak bir değişme olmadı. "Merhaba!" Neden bu kadar bağırıyordu ki? Uraz'dan ayrılıp yanıma geldi. Bu kız en son görüştüğümüzden beri boy mu attı diye düşünürken "Ayşan!" diyerek bana da sarıldı. Yok Eyşan! Bu kız beni Türk dizilerindeki, iki sevgilinin arasına giren kötü kadınlardan biri olarak mı görüyordu acaba? Öyle sıkı sarılıyordu ki, Uraz'ın neden teması kesemediğini şimdi anlıyordum. "Ayşin," diyerek adımı düzelttikten sonra güç bela Thea'dan uzaklaştım. Thomas daha normal bir şekilde bize sarılırken bizi gördüğüne sevindiğini söyledi. Uraz kaş göz yaparak ne dediğini sordu. Gözlerim kısılırken "Ahtapotla aynı şeyi," diye cevap verdim. Kaşlarını çattı. Belli ki hiçbir şey anlamamıştı. Gayri ihtiyari Thea'ya baktım. Hâlâ gülümsüyordu ve hâlâ Uraz'a bakıyordu.

Mancınık gözlü ahtapot!

"You have come a long way," deyip saatine bakan Thomas "And it's too early," diye ekledi. "Would you like to settle down in your hotel and relax or our Norway tour after a nice breakfast?"

Uraz ciddi bir tavırla bana dönerken "Ne söylediğini lütfen kendince benzetme yapmadan söyle," dedi. Anlamadığı için mi kızmıştı, Thea'ya laf soktuğum için mi? Hangi nedenle olursa olsun, tatilimizde dakika bir gol bir kavgasını yaşamak istemiyordum.

"Uzun yoldan geldiğimizi ve saatin hâlâ erken olduğunu söyledi. Otele gidip dinlenmek mi istersiniz yoksa kahvaltı yapıp tura başlamak mı diye sordu."

"Sen karar ver. Bana ikisi de uyar."

"Yorgun değil misin?"

"Sen yorgun musun?"

Endişeli bir ifadeyle beni inceledi. "İlk ben sordum," dediğimde derin bir nefes alırken "O zaman ilk cevabı da sen ver," dedi. "Hayır sen." Thomasları bakışlarıyla işaret ederek "İnsanların önünde konuyu uzatmaya gerek yok değil mi Yer Fıstığı?" diye sordu. O kadar kibar konuşmaya öfkesini nasıl gizleyebiliyordu anlamıyordum. "Ben yorgun değilim," deyip Thomas'a döndüm ve güzel bir kahvaltıya ihtiyacımız olduğunu söyledim.

Zar zor aldığım nefesin, havayla buluştuğu an kristalleştiğini gözle görebileceğim bir soğuk iklimdeydim ve bu yaşıma kadar soğuk dediğim tüm havalardan özür diliyordum. Damarlarımda dolaşan kanın sıcaklığından bile şu anda şüpheliydim. Kat kat giyindiğim kıyafetlerin varlığını bile sorgulatan soğuk yüzünden dişlerimin takırdamasına engel olamıyordum. Kemiklerimin birbirine çarptığını duyabiliyordum. Kirpik uçlarımın donmasından dolayı göz kırpmak tam bir işkence hâlini aldı. Dizlerim öyle bir titriyordu ki, adımlarımı sanki Ay'a atıyordum. Öylesine yavaş...

Durup dinlenmek istiyordum ama sanki durduğum an buzlar kraliçesinin beni şatosunda sergileyecek bir cansızlıkta heykel olacakmışım gibi hissediyordum. Allahım... İyi ki babam sıcak su torbasını almam için ısrar etmişti.

"İyi misin?"

Görebilmek için bıraktığım ufacık aradan gözlerimi Uraz'a çevirdim. Kirli sakallarının ardındaki teni tatlı bir kırmızılığa bürünmüştü. Soğuk yüzünü haşlıyor olmalıydı. Üşüdüğünü biliyordum. En azından benimki kadar bir böbrek ağrısı olmalıydı ama o, bununla ilgili en ufak bir belirti vermeden, dağ gibi yanımda yürüyordu.

"Hı-hı"

Ses tellerimi kontrol edemediğim için titrediğim ortaya çıktı. Endişeli bir şekilde kaşları çatılan Uraz "Çok mu üşüyorsun?" diye sordu. "Bugünlük geziyi bitirebiliriz." Gözlerimi Oslo şehrini ayaklarımızın altına aldığımız eşsiz manzarada gezdirdim. Hayallerim ne kadar sınırlıymış, görüyordum. Soğuğu bile kısa bir süreliğine unutturacak güzelliğe bir daha yolum ne zaman düşerdi, bilmiyordum. Belki de bu gezi, ilk ve sondu. Bunu bile bile nasıl bitirmek isterdim ki...

"Gerek yok, iyiyim."

Emin misin diye soran bakışların altında ezilmemek için gözlerimi, şehri itinayla tanıtan Thomas'a çevirdim. Susup bize baktığını şu anda fark ediyordum. Sert gözüküyordu. Konuşmasını böldüğümüz için sinirlenmiş olabilir miydi?

"Is there a problem?"

Bunu öyle bir ses tonuyla sormuştu ki sanki şu anda nefes almam bile bir problemdi. Soğuk, onlar için bir sorun sayılır mıydı? "No, everything is great." Her şeyin harika gittiğini gülümsememle de vurgulamak için atkımı çeneme doğru sıyırdım. "I just got a little cold." Çok az üşüdüğümü tasvirlemek için tüm sevimliliğimi kullanarak, baş ve işaret parmağımın uçlarını birbirine yaklaştırdım. Rahatlamış bir ifadeyle, belli belirsiz gülümseyen adam bunun normal olduğunu söyledi. Üç günlük tatilimizin neredeyse her saatini planladığını, ülkesini, yaşadığı adanın dışındaki şehirlerin her yerini gezdirmek istediğini anlattı ama üşüyeceğimizi hesaplayamadığını, bunun içinde özrünü kabul etmemizi diledi. Uçaktan indiğimizden beri ısındığımı düşündüğüm tek yerin kahvaltı masası olması söylediklerini doğruluyordu. Saatlerdir gezmediğimiz yer kalmamıştı. Buram buram Norveç tarihi kokuyorduk. The Vigeland Park, Viking Gemi Müzesi, Akershus Kalesi, Oslo Opera Binası, The Royal Place... Oslo dendiğinde aklınıza gelecek neresi varsa...

"We can have dinner on the island if you want?"

İşte buna asla hayır diyemezdim. Ufo gören masum köylü bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedince Uraz'a döndüm.

"İsterseniz akşam yemeğini adada da yiyebiliriz, dedi."

Tek kaşı şüpheci bir edayla havalanırken "O kadar kelime kalabalığının özeti bu mu?" diye sordu. Tek tek Thomas'ın söylediklerini anlatmakla zaman kaybetmemek için, hemen hemen der gibi başımı salladım. Bir süre beni inceleyerek düşündü. Sonra arkamda duran manzaraya baktı. Derin bir nefes aldı. O kadar derin aldı ki, büyük ihtimal oksijen başını döndürecekti. O an gitmek istemediği hissine kapıldım. O ise ters köşe yapıp "Olur. Hem o ışıklı şey neyse, onu da kaçırmamış olursun," diye cevap verdi. Gözlerim soğuğa inat olabildiğince açıldı. Tüm yolculuk boyunca uyuduğunu düşündüğüm adam, konuştuğum her şeyi duymuş muydu yani...

"But dad!"

Mızmız bir kız çocuğu sesi çıkaran Thea "Aren't we going to the festival?" diye sordu. Gerçekten bir an, beş yaşında elinden dondurması alınan küçük kız çocuğu gibi gözüme gözükmüştü. Thomas bize dönerek gitmek isteyip istemediğimizi sordu. Sanırım kuzey ışıkları süresince farklı farklı şehirlerde yapılan etkinliklerden bahsediyorlardı. Fakat benim kuzey ışıklarıyla ilgili hayalim belliydi ve kotası iki kişiyle dolmuştu. Bu yüzden Uraz'a sorma gereği duymadan nazikçe reddettim ve adaya gitmek istediğimizi söyledim. Thea'nın suratı ciddi anlamda asıldı. Gözleri Uraz'ı tarıyordu. Onun fikrini almadığım dikkatinden kaçmamıştı. Yine de sesini çıkarmadı ve babasının arkasından arabaya doğru ilerledi. Nedense içimden bir ses bu konunun burada kapanmadığını söylüyordu.

Hayallerimi bir renge boyamam gerekse, herkesin aksine mavi fırçayı elime alırdım. Çünkü mavinin her tonu benim zihnimde sonsuzluğu çağrıştırıyordu. Bitmek bilmeyen düşler bu efsunlu tonlara bürününce, sanki uçsuz bucaksız denizlere dönüşüyordu. Bazen dalgalarıyla heyecanı bahşederdi, bazen süt liman hâliyle huzuru... Ama hepsi güven kokardı. Umut büyütürdü içimde. Bu yüzden mavi, benim için sadece bir renkten ibaret değildi. O tüm sırlarımı sakladığım, kimsenin bilmediği, asla giremeyeceği bir sığınaktı.

Şu âna kadar...

Öyle bir maviye bakıyordum ki, hayallerimin sarıp sarmalandığı tonlar sönük kalmıştı. Altüst olmuş, bildiğim her şeyi unutmuştum. İlk kez gördüğüm ton, bambaşka anlamlar yüklemişti ruhuma. Huzur ve heyecan birbirine karışmıştı. Cenneti ayaklarıma sermişti sanki. Güven kelimesi bildiğim maviliklerden çıkmıştı. Güvenli nokta asıl burasıydı. Keşfedilmemiş, daha önce kimse tarafından el değdirilmemiş bu sular... Öyle berraktı ki, derinliğini bilmesem de dibinde neler olduğunu görebiliyordum. Soğukluğuna rağmen içine çekiliyordum. Kurmak istediğim hayalleri, saklamak istediğim sırları, yaşamak istediğim anları bu derinliklere gömmek istiyordum.

"Welcome to Svalbard!"

Thomas geminin ucundan gururla bağırdı. Gözlerimi büyülendiğim sulardan zorla ayırdım ve yan yana sıralanmış takımadaların en büyüğüne yaklaşan geminin ucuna doğru ilerledim. Dağın zirvesinden denizin ucuna kadar her yer karla kaplıydı. Sıra sıra dizilmiş, birbiriyle aynı tarz olan ahşap evleri ayıran tek şey renkleriydi. Garip bir düzen hâkimmiş gibi duruyordu. Evlerin pencerelerinden sızan ışığı bile bastıracak güçteki ışık oyunla-

rı kalbimi delicesine çarptırıyordu. Havanın kararmaya başlamasıyla gökyüzünü saran renk cümbüşü belirginleşmişti. Yeşil, pembe, mor, turuncu, siyah... Kuzey ışıkları tüm adayı sarıp sarmalamış gibi duruyordu.

İşte asıl festival buydu.

"Bahsettiğin ışıklar, bunlar mı?"

Nutkum tutulmuş gibi sadece başımı onaylarcasına hareket ettirebildim. Gözlerimi bir saniye bile olsun gökyüzünden ayırmak istemiyordum. Daha ilk dakikalardan beni ele geçiren bu adanın her yerini hafızama kazımak istiyordum.

Burada geçen her ânın unutulmaz olmasını diliyordum.

Karaya ayak basmamla kayıp, karların içine gömülmem bir oldu. Yumuşak bir kucaklaşma gibi gelen düşüş yüzünden canım acımamıştı. Fakat yüzüm dâhil her yerim kara bulanmıştı ve soğuk yavaş yavaş içime işliyordu. İtiraf etmeliydim ki, kar havadan daha sıcaktı. Başımı kaldırıp ağzıma giren karları yere tükürdüm. Kirpiklerim sanki birbirine yapışmış gibi açılmıyordu. Burnumun donduğunu hissediyordum. Montumun ense kısmının kavrandığını hissettim. Daha sonra da kısa bir an uçtuğumu...

"Önüne bak Yer Fıstığı, gökyüzü kaçmıyor."

Beni tek seferde havaya kaldıran Uraz'dı ama çocuğunu azarlayan baba sesi, minnettarlığımı utançla bastırıyordu. Neyse ki yediğim soğuk yüzünden kızaran yanaklarım kamufle olmuştu.

"Ayağım kaydı."

"Bastığın yere dikkat etmezsen olacağı o."

Uraz, ayaklarımın üzerine tam anlamıyla bastığıma emin olduktan sonra beni çekiştirmeyi bıraktı ve üzerimdeki karları silkeledi. Kendimi daha da çocuk gibi hissetmeye başladım.

"Ben hallederdim."

"Hasta olacaksın."

Her yanım sırılsıklam olmuştu. Esen rüzgârın taşıdığı soğuk da bunu fırsat bilmiş gibi daha da sertleşmişti. Bedenime ince ince saplanan iğnelerin büyük bir çoğunluğu belimde toplanmıştı ve bu durum hayra alamet değildi.

"Şu adama söyle de yemekten önce bizi otele götürsün."

Tavrından dolayı 'Çok biliyorsan sen söyle' demek istesem de durumum ortadaydı. İtiraz etmeden ileride bir grup insanla konuşan Thomas'a doğru yürüdüm. Ha-

fif bir boğaz temizlemeyle dikkatini üzerime çektikten sonra utana sıkıla durumu anlattım. Babacan bir tavırla beni tek kolunun altına çeken adam "Snowmobiles are that way," diyerek bir yönü işaret etti. İleride arka arkaya duran dört tane kar motosikleti vardı. "We better use snowmobiles to go faster." Göz ucuyla Uraz'a baktım. Bu yakınlıktan hoşlanmadığını haykıran gözleri Thomas'ın üzerindeydi. "Motosikletlerle daha hızlı gideceğimizi söylüyor." Kafasındaki düşünceleri dağıtmak adına yaptığım açıklama zerre kadar umurunda olmamıştı. Dişlerini sıkıyormuş gibi yanakları kasılıyordu. Thomas başını omzunun üzerinden geriye çevirerek "Thea!" diye seslendi. "You take Uraz and follow us," diye ekledi. O an soğuktan değil de cümlenin içindeki kelimelerden donakaldım. Uraz'ı sen al ne demekti? O kimdi ki Uraz'ı alıp götürüyordu? Nasıl götürecekti? Uraz ona sarılacak mıydı yani? Tek vücut olur gibi...

"Let's go."

Beni az önce gösterdiği yöne doğru çekiştirdi. Bense arkamı kontrol etmeye çalışırken bata çıka yürüdüğüm yollarda birkaç kere düşme tehlikesi atlattım. Thea her baktığımda Uraz'a biraz daha yaklaşıyordu. Gülümseyerek konuşması, beresine rağmen saçlarını savurması ve her an Uraz'a dokunmaya çalışması saatlerdir yokluğunu hissettiğim sıcaklığı tek seferde vücuduma sardırmıştı.

Kıskanıyordum ama kızamıyordum. Çünkü kızın aurası buna engel oluyordu. Yaptığı hiçbir harekete yapmacıklık yakıştıramıyordum. Kötülemeye kalksam basitlikten vuramazdım. Ne kadar cilveli olursa olsun asil bir duruşa sahipti. Daha önce gördüğüm kızların hepsinden farklı bir enerji yayıyordu ve belli ki bu durum Uraz'ın da dikkatinden kaçmamıştı.

Alışılmışın dışında büyük duran motosikletlerin önünde durduk. Thomas bana kullanıp kullanamayacağımı sordu. Daha önce kullanmadığımı söyleyince çok basit olduğunu söyledi ve nasıl kullanacağımı anlatmaya başladı. Benim aklım Uraz'dayken gözümse sürekli konuşan çiftin üzerindeydi. Türkçeyi adam akıllı bilmeyen bir kız ve İngilizceden gram anlamayan bir adam için haddinden fazla uzamamış mıydı muhabbetleri?

"Aysin?"

Thomas'ın koluma dokunmasıyla irkildim. Yanlış bir şey yaptığını düşünen adam ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Are you okay?" Başımı evet anlamında sallamamdan tatmin etmemiş olacak ki çok mu karışık anlattım, diye sordu. Anlattığı hiçbir şeyi dinlememiştim ki karışıklığına karar verecektim. Yüz hatlarımın gerginliğini avantaja çevirerek kollarımı sıvazladım.

"Oh no. I'm just little cold."

Üşüdüğüm için bu tavrı takındığımı düşünen adam kızına acele etmelerini söyledi. Yanımıza geldiklerinde ise gözlerim taramalı tüfek misali Uraz'ın üzerinde dolaştı. Az önce kıskançlıktan kırmızı görmüş boğayı andıran adam, şu anda neden boğayı devirmiş matador rahatlığındaydı? Uraz ne olduğunu anlamamış olacak ki sorgulayıcı bakışlarıyla bana karşılık verdi. Aramızdaki bu sessizlik fazla gerilim yüklemiş olmalıydı. Çünkü Thomas aramıza girme ihtiyacı hissetmişti. Uraz'ın dikkatini kendi üzerine toplarken daha önce kar motosikletiyle ilgili bir geçmişi olup olmadığını sordu. Olmadığını biliyordum. Vereceği cevabın ne sonuçlar doğuracağını da... İstemeye istemeye tercüme ettim. Uraz ileride duran motorlara düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Ne kadar zor olabilir ki?"

Uraz'ın kendi kendine verdiği cevabı fırsat bilerek, "He knew how to use it," dedim. Bilmediğini söyleyip Thea ile gittiğini izlemektense, bildiğini söyleyip beraber yaşayarak öğrenirdik daha iyiydi. "Okay," diyerek beni onaylayan adam kızını yanına çağırdı ve onların önden giderek yolu göstereceklerini söyledi. Thea, Uraz'a garip bir gururla bakıyordu. Sanırım motosiklet kullanmayı bilmesi hanesine bir artı daha koymasına neden olmuştu. Allahım yaptığım her hareket neden yağmurdan kaçarken doluya tutulmuşum gibi hissettiriyordu ki?

Thomas ve Thea önde duran iki motosiklete bindiler. Uraz ne olduğunu anlamamış gibi bir baba kıza, bir bana bakıyordu. "Ne dedi bu adam?" Motosikletlerin ışıkları yandı. Ardından rüzgârın uğultusuna karışan sesleri yankılandı. "Daha doğrusu sen ne dedin bu adama?" Uraz'a cevap vermeden bize ayrılmış motorun yanına doğru ilerledim. Peşimden geldiğini, adımlarının karda çıkardığı haşırtı seslerinden anlıyordum.

"Yer Fıstığı?"

Motosikletin kontrol paneline baktım. Thomas'ın anlattığı hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Hoş buna gerek olduğunu da sanmıyordum. Gaz, fren ve birkaç düğme... Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ayşin!"

"Motora binmeme yardım eder misin?"

Kaşlarını olabildiğine çatarak "Bana bir açıklama yapacak mısın? Yoksa ilk iş olarak kendime yeni bir tercüman mı tutmalıyım?" diye sordu. Arkasından iş çevirdiğimi anlayacağını biliyordum ama ondan habersiz kararlar almama bu kadar kızacağını düşünememiştim. Kızgınlığının katlanmamasını umarak "Motoru kullanmasını bildiğini söyledim," dedim ve olası bir öfke patlamasına karşı gözlerimi sıkıca yumdum. Fakat

duyduğum "Neden?" sorusu beklemediğim bir sakinlik taşıyordu. Yavaşça gözlerimi aralarken Uraz'ın yüz hatlarını da garip bir tepkisizliğin sardığını fark ettim. Kızgın olması gerekmez miydi?

"Kızmadın mı?"

"Lafı dolandırmadan nedenini söylersen, hayır."

Sanırım bu gece için şansımı daha fazla zorlamamalıydım. "Thea ile gitme ihtimalini ortadan kaldırmak için." Kızarmış kahverengi gözleri kısıldı ve ne olduğunu saniyeler içinde anlamış gibi tekrar büyüdü. Dudaklarının kenarına yerleşen minicik tebessüm gamzesini daha da derinleştirdi. "Anladım," diyerek hoşnut hâlini benden saklamak istercesine yüzünü motosiklete doğru çevirdi.

"Madem bana sormadan karar alacak kadar kendine güveniyorsun, buyur, sen götür bizi otele."

Bunu ciddi mi söylemişti yoksa sadece bana ders vermeye mi çalışıyordu, ses tonundan çözemiyordum. Yüzünü görebileceğim şekilde öne doğru eğilirken "Kullanamaz mısın?" diye sordum. Cevap vermek yerine sıkıntıyla iç çekti. Hâlâ gözleri kaygılı bir ifadeyle motorun üzerinde dolaşıyordu. Vitesli arabayı bile otomatik pilotta kullanırmışçasına rahat olan biri için bunun çocuk oyuncağı olması gerekmez miydi?

"Ayşin!"

Thomas'ın sesiyle, bizi izleyen ikiliye doğru döndüm. Motorun üzerinde ayağa kalkmış olmasının dışında pek bir şey göremiyordum. Fakat kaygılı hissettiğini sorun olup olmadığını sorunca anladım. Sanırım hâlâ motora binmemiş olmamız dikkatlerini çekmişti. "No problem!" diye bağırdıktan sonra motora binmek için Uraz'ı beklediğimi söyledim. Cümlem biter bitmez yanı başımda kükreyen motorun sesiyle olduğun yerde sıçradım. Başımı motordaki yerini çoktan almış Uraz'a doğru çevirdim. Hangi

ara binmiş, ne ara motoru çalıştırmayı başarmıştı. Madem bu kadar kolaydı, neden beni strese sokmuştu. Pes!

"Sen üşümüyor muydun?"

Uraz elini bana doğru uzatırken "Hadi bin," dedi. Soğuktan parmaklarımı bile hissetmezken Uraz'a dokunma düşüncesi bile ısınmama neden oldu. Beni tuttuğu gibi motora oturmam bir oldu. Ellerimizin ayrılmasına fırsat vermeden beni kendine doğru çekti. Göğsüm sırtıyla bütünleştiğinde derin bir soluğu dışarı verdim. O kollarımı göğsüne doğru sardı. Ben ise soğuğa meydan okuyan yakınlığımızın yangınıyla boğuşuyordum.

"Are you okay?"

"O-okay."

Thomas'ın tekrar yerini almasıyla yola koyulduk. Rüzgâr kırbaç etkisiyle tenimizi dövmeye başladı. Ben, Uraz'ın heybetli gövdesine sığınarak bu darbelerden bir nebze de olsa kurtuluyordum ama onun hepsine göğüs germekten başka çaresi yoktu. Onu biraz olsun ısıtabilmek için daha sıkı sardım.

"İyi misin?"

Uğultular arasında duyduğum iki kelimeyle başımı yasladığım sırttan kaldırdım ve çenemi Uraz'ın omzuna doğru dayadım. "Evet! Sen?" Başını bir kez evet anlamında salladı. O an, gökyüzündeki şölenin yolumuza ışık tuttuğunu fark ettim. Ortalıkta yaşam belirtisine dair en ufak bir iz yoktu. Karanlıklar arasında gizlenmeye çalışan dağların heybetini bile üzerindeki karlar gözler önüne seriyordu. Gerilim filmlerindeki sahneler zihnimde canlanırken "Kurt var mıdır buralarda acaba?" diye sordum.

"Ne?"

Bağırmadığım için beni duymayan Uraz omzunun üzerinden bana doğru bakmaya çalıştı. "Kurt diyorum

kurt! İner mi acaba buralara?" Kısa bir an önüne bakıp yolu kontrol etti. Tekrar bana döndüğünde hafifçe kaşları çatılmıştı. "Ben yetmiyor muyum sana?" Kurduğu cümleyi algılamam birkaç saniyemi aldı. Anladığım anda ise ufak bir kahkaha atıp başımı tekrar sırtına yasladım.

"Yetmez misin hiç..."

Medeniyetten uzaklaştığımızı düşünürken karşıma çıkan göz alıcı ışıklar küçük dilimi yutmama neden oldu. Gözlerimi içinden geçip gittiğimiz ağaçlardan oluşan koridorda dolaştırdım. Tüm ağaçlar öyle güzel süslenmişti ki. Işıl ışıl dallar, bir Noel filminin içindeymiş gibi hissetmeme neden oldu. Biraz sonra Noel Baba, "Ho ho ho!" diye karşıma çıkarsa şaşırmayacaktım.

Tünelin ucundaki ışık, yaklaştıkça netleşiyordu. Daha iyi görebilmek için duruşumu dikleştirirken gözlerimi kıstım. Gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağzımın da ondan kalır yanı yoktu.

"İglolar!"

Motor sesleri eşliğindeki rüzgârın senfonisini bile bastıracak güçte bağırmıştım. Uraz'ın başını bana doğru çevirdiğini hissediyordum. Bense gözlerimi kar küreleri-ni andıran camdan, ışıklarla kaplı evlerden ayıramıyordum. Bu benim kuzey ışıklarıyla kurduğum hayallerden biriydi ve şu an burada olmak, bunu yaşayacak olmak... Sanırım hayatımdaki bütün şansı bu tatilde kullanıyordum.

"Ne dedin?"

"İglo! Burası bir iglo köyü!"

Elimle yan yana konumlandırılmış iglo evlerini gösterdim. Heyecandan yerimde duramıyor, hareket hâlindeki motorun üzerinde sürekli kıpırdanıyordum. "Düşeceksin Yer Fıstığı!" Omzunun üzerinden bana bakarak uyarısını yapan Uraz tekrar önüne döndü ve Thomas'ın kar motosikletlerini park ettiği alana doğru ilerledi.

Bir süre sonra motor sesleri yerini sadece uğultulara bıraktı. Thomas, kızıyla beraber bize doğru yürüyordu. Uraz motordan indiği gibi bana doğru döndü. Ben inmeme yardım etmek için elini uzatır diye düşünürken o beni kucağına aldı. İlk şokun etkisiyle nefesimi tutsam

da karnımda hissettiğim gıdıklanma hissiyle kıkırdadım. Göz ucuyla bana bakan Uraz'ın bıyık altından gülüşünü ele veren gamzesine o kadar yakındım ki, dudaklarımı değdirmeden yapamadım. Öpüşümün etkisiyle başını tamamen bana doğru çevirdi. Kızaran burunlarımızın uçları birbirine değmek üzereydi. Bu yakınlık kalbimin delicesine çarpmasına, kasıklarımı sızlatan bir ağrıya ve soğuğu bile hissetmememi sağlayan bir yangına neden oldu. Ayaklarım yere basana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama Thea'nın bizi gördüğüne adım kadar emindim. Mimikleri ele vermese de gözlerindeki his, kıskançlığını ele veriyordu. Dudaklarımın kenarına keyifli bir gülümseme yerleşti.

Thomas sıradan bir otelde kalmamızı istemediğini, bu yüzden şehrin biraz dışına çıktığımızı söyledi ve bulunduğumuz bölgeyi tanıtmaya başladı. Dağların yüksekliğinden ilerideki ormanın büyüklüğüne, yaşayan canlılara kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu. Bir yandan bata çıka karların arasında yürüyor, diğer yandan da adamın anlattığı yerleri kuzey ışıklarının loşluğunda görmeye çalışıyordum. Uraz ise bu anlarda beni mümkün olduğu kadar kendine yakın tutuyordu. Söylenenleri anlamadığını biliyordum. Sormuyordu da... Ama sanki anlıyormuş gibi koruma içgüdüsünü konuşturuyordu. Bu durumu sorgulamak yerine tadını çıkarmaya karar verdim ve Uraz'a biraz daha sokuldum.

Karla kaplı olmasına rağmen patika olduğu belli olan yol, bizi bir iglonun önüne getirdi. Kar kürelerini andıran fanusun üst kısmındaki camları ince ince karlarla kaplanmıştı. Alt kısmı ise, tamamen kara gömülmüş gibi duruyordu.

"You will stay in different igloo houses..."

Thomas'ın konuşmasını "Different?" diyerek böldüm. Kısa bir an duraksayan adam, böyle bir soru sormamı beklemiyormuş gibi bana baktı. "Yes. Would this be a problem?" Bu tabii ki bir sorun olurdu. Benim en büyük hayalimi, Uraz'la ilk tatilimiz olmasını es geçsem bile o kadar anlattığı şeyden sonra tek kalmak isteyeceğimi düşünmüyordu herhalde? Sessizliğimden dolayı "Ow!" diye bir ses çıkaran adam pot kırdığını anladı. "I thought, you were best friends." Dışarıdan bakıldığında 'Ölümüne kankayız' imajı mı çiziyorduk gerçekten? "Beyza told me that," dediği anda kuzey ışıklarından bile daha büyük bir aydınlanma yaşadım. Beyza Abla arkadaş olduğumuzu sanıyordu. Hâliyle de adama böyle söyleyecekti. Doğal olarak da Thomas, ayrı ayrı evlerde kalmamızı uygun görmüştü. Ne kadar ince bir davranış...

"Niye burada dikiliyoruz?"

Bir terslik olduğunu anlayan Uraz'a açıklama yapmadan önce, Thomas'a düşüncesinden dolayı teşekkür ettim. Beyza Abla'nın, ardından ablamın, dolayısıyla da babamın kulağına gitmemesi için söylenenleri kabul ettim ve Uraz için ayrılan evin nerede olduğunu sordum. Anahtarlarımı uzatan adam yandaki igloyu işaret etti. Neyse ki bağırsam duyabileceği bir mesafede olacaktık.

"Yer Fıstığı. Ne olduğunu söyleyecek misin artık."

Sabrının son demlerinde dolaştığını belli eden ses tonuna karşılık tatlı bir şekilde gülümsedim. Thomas'tan anahtarımı alıp Uraz'ınkini de rica ettim ve geri kalan işleri kendimizin halledebileceğini söyledim.

"Thank you very much for today."

"Dinner?"

Tabii ya... Akşam yemeğinden önce kıyafetlerimi değiştirmek için buraya erkenden gelmiştik. Ben kuzey ışıkları altındaki kar kürelerinin heyecanından ne açlığımı ne

ıslaklığımı ne de tüm bunların etkisiyle katlanarak artmış soğuğu hissetmiştim. Saatin kaç olduğuna baktım. Büyük ihtimal üzerimi değiştirip yemeğe gittikten sonra gece yarısı başlayacak şölenin ilk anlarını kaçıracaktım. Hayalimin nirvanasını görememektense aç kalmayı yeğlerdim. Peki ya Uraz? O ne yapmak isterdi?

"Why are we standing?"

Thea'nın sorusuyla bakışlarımı yanımda duran adama çevirdim. Birbirlerini anlamasalar da aynı cümleyi kurma tesadüfü fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Varlığımı hatırladığına göre..."

Ona baktığımı fark eden Uraz, burnundan soluyan hâline es arası verdi. "Beni de adamdan sayıp ne olduğunu anlatacak mısın, yoksa ciddi ciddi kendime tercüman bulma konusunu düşüneyim mi?" Bunu ikinci kez söylemişti. Sanırım üçüncüsünde kolunda bir tercümanla karşıma dikilecekti.

"Aç mısın?"

"Yer Fıstığı."

Kinayeli seslenişi konuyu değiştirmemem gerektiğini vurguladı. Yine de sorumu yineleme gereği duyarak "Ne olduğunu anlatacağım. Sen önce aç olup olmadığını söyle," dedim. Tek kaşı sertçe havaya kalktı. Sanki söyleyecek çok şeyi vardı ama hepsini dilinden dökülmemesi için yutmayı tercih etmişti. "Değilim." Bunu bana sinirlendiği için mi söylemişti, yoksa gerçekten aç hissetmiyor muydu?

"Emin misin?"

"Zorlamaya devam edecek misin?"

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdıktan sonra "Tamam kızma," deyip Thomas'a döndüm. Yolculuk, hava değişimi, gezi derken çok yorulduğumuzu söyledim ve bu akşamlık yemeği iptal etmemizin kabalık olup

olmayacağını sordum. Yaşanan sessizlik gerilimini üzerinden atan adam nazik bir şekilde sorun olmayacağını söyledi. Yine de bir şeyler atıştırmamız için yemek göndereceğini de ekledi. Uraz'a iglosunun anahtarını uzattı. Kafası karışmış bir şekilde bana bakan Kurt "İki anahtar," dedi. Bakışlarımla anahtarı almasını işaret ettim.

"Anlatacağım."

Uraz gözlerini kısarken 'Ne karıştırıyorsun sen?' bakışını atmayı ihmal etmedi. Thomas'ın elindeki anahtarları aldı ve yapmacık olduğu her açıdan belli olan bir tebessümü dudaklarının kenarına yerleştirdi. Thomas daha fazla üşümememizi, yarın sabah erkenden kahvaltı için bizi almaya geleceğini söyledi. "Good night." Başıyla selam verip kızının yanına gitti.

"See you tomorrow."

Thea, bunu Uraz'a söylemiş gibi sadece ona bakıyordu. Uraz başıyla selam vermekle yetindi. "Good night Thea." Bakışlarını nihayet bana çevirdi. Gözden kaçıracağım kadar küçük bir tebessüm anlık dudaklarının kenarına yerleşti. Aynı şekilde karşılık verdim. Aramızdaki soğuk savaş milimetrik kıvılcımlar saçıyordu. Thomas tekrar iyi geceler dileyip kızının koluna girdi. Onlar yürümeye başladığında Uraz önüme geçip kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Uzun zamandır dövüşmemesine, dolayısıyla spor yapmamasına rağmen kaslarından en ufak bir şey kaybetmemiş gibi gözüküyordu. Beğeniyle onu incelerken "Dinliyorum!" kelimesi bir tokat gibi yüzüme çarptı ve beni anında gerçekliğe döndürdü.

"Önce içeri girelim mi?"

"Ayşin!"

"Lütfen Uraz! Çok üşüdüm."

Sıkıntıyla iç çekti. Onu hızlandırmak adına elini tuttum. "Lütfen, lütfen, lütfen." Bana ayrılan igloya doğru

çekiştirmeye başladım. Neyse ki direnmediği için çok zorlanmadan kapının önüne kadar getirebilmiştim. Kapıyı açarken bile Uraz'ın elini bırakmadım. Beyaz çelik kapıyı aralarken yüzüme sıcak hava dalgası çarptı. Ürperdim. Her yeri camdan bir otel odasını andıran evin, dışarıdaki soğuktan haberi olmaması çok garipti. Üzerimdeki fazlalıkları çıkarırken odayı dolaştım. Beyaz ve ahşap renklerdeki mobilyalar, içerisinin sıcaklığını daha da hissettiriyordu. Odanın tam ortasına konumlandırılmış çift kişilik yatağın üzerine oturdum. Tay tüyünden olduğuna yemin edebileceğim kadar yumuşak yatak örtüsünde ellerimi dolaştırdım. O sırada cam küreyi belli bir yere kadar çepeçevre saran leopar desenli perdeleri fark ettim. Bu sayede en azından uyuduğum sırada dışarıdan direkt görüşü engelleyebilirdim. Rahatlamış bir edayla kendimi sırtüstü yatağa attım. Gökyüzünü tüm çıplaklığı ile gözler önüne seren tavan beni selamladı. Sağ elimi havaya kaldırdım. Kuzey ışıklarının belirmeye başlayan hatlarını ben oluşturuyormuşum gibi elimi renklerin üzerinde dolaştırdım.

"Harika değil mi?"

"Benim eşyalarım nerede?"

Düşünmek için duraksadım. Bavullarımızı Thomas almış, yanındaki adamlara teslim etmişti. Onların bizden önce buraya gelmiş olması gerekiyordu. Başımı çevirip eşyalarımın olduğu yere, tam olup olmadığına baktım. Hepsi buradaydı. Uraz'ın merakla bana baktığını görünce yattığım yerden doğruldum.

"Sana ayrılan evde olmalı."

Sorgular bir şekilde kaşlarını çattı. Ben de Thomas'la aramızda geçen, onun meraktan kudurduğu konuyu anlattım. Kaşları biraz daha çatılırken "Seni tek başına bırakacağımı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu. Bunu istemiyordum ki düşüneyim...

"I-ıh," diyerek başımı hayır anlamında salladım. "Gidip eşyalarını alalım o zaman.""Gerek yok. Ben hallederim," diyerek kahverengi koltuklardan birine oturan Uraz, yorgunluğunu belli eden bir ses çıkardı. Başını koltuğun omuz kısmına dayadıktan sonra gözlerini tavana dikti. Sessizce gökyüzünü izlerken "Haklıymışsın," diye fısıldadı. "Harika." Sorduğum soruyu es geçmemesinin mutluluğu ile gülümseyerek başımı yukarı kaldırdım. Aramızdaki sessizliği doldurma ihtiyacı duymadan kuzey ışıklarını izledik. Ortam o kadar sessizdi ki, bir an Uraz'ın uyuduğunu düşündüm ama o gözünü bile kırpmadan gökyüzünü izliyordu. Kirpikleri hep mi uzundu yoksa bu açıdan mı öyle duruyordu. Kirli sakalları duruşundan dolayı daha da belirginleşen âdemelmasına kadar uzanıyordu. Kokusu aramızdaki mesafelere rağmen bana ulaşabiliyordu. İçimde hissettiğim kıpırtı beni farklı şeyler düşünmeye itmeden kapı çaldı. Boş bulunup irkildim. Başımı panikle kapıya doğru çevirdim.

"Kim ki bu?"

O an aklımdaki her şey uçup gitti. Uraz oturduğu yerden kalkarken "Yemek göndereceklerini söylemişler ya," dedi ve kapıya doğru ilerledi. Dakikalar önceki konuşma zihnime doldu. Rahat bir nefes aldım. Uraz'ın peşinden ayaklanırken üzerimdekilerin ne halde olduğunu hatırladım. Resmen kıyafetler üzerimde kurumuştu. Yine de yemekten önce temizlensem iyi olacaktı. Bavulumu açıp tek tek eşyalarımı çıkardığım esnada adımı işittim.

"Buraya gelsene az?"

Pembe kazağımı yatağın üzerine bıraktım. "Ne oldu?" diye sorarak kapıya doğru ilerledim. Elinde kâğıt bir poşetle bekleyen Uraz, "Tarzanca anladığını sanmıyorum," dedi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kapının önünde başka bir poşetle bekleyen adama

gülümseyerek nasıl yardım edebileceğimi sordum. Elindeki poşeti göstererek yemeğimi burada mı yoksa kendi evimde mi yemek istediğimi sordu. Gülümseyerek poşeti elime aldım ve yemeği beraber yiyeceğimizi söyledim. İyi dileklerini sunarak ayrılan adamın ardından kapıyı kapattım. Uraz poşetin içini karıştırıyordu. "Ne dedi diye sormayacağım, belli ki ayrı gayrı olacağımızı düşünmüşler." Poşeti koltuklardan birine bıraktı ve tekrar kapıya doğru yöneldi.

"Sen üzerini değiştir. Birazdan gelirim."

Uraz'la aynı odada kalacağımızı düşünmemiştim ama herhangi bir nedenden dolayı karşılaşma ihtimalini de es geçemezdim. Bavulumu hazırlarken yanıma alışılmışın dışında ablamın pijamalarından bir takım koymuştum. Dönene kadar fark etmemesini umduğum siyah takım şu an üzerimdeydi ve bende ablamda durduğu kadar etkileyici gözükmüyordu. Yine de çocuksu hâlimden bir nebze de olsa uzaklaşmak iyi hissettirmişti. Her ne kadar içimdeki çamaşırlar hâlâ Ayşin olduğumu gösterse de...

Aynanın karşısından çekilip koltuklardan birine oturdum. Saati kontrol ettiğimde Uraz'ın neredeyse bir saattir ortada olmadığını fark ettim. Nerede kalmıştı? İglosunu görebilmek için hafifçe doğruldum. Yanan ışıklar haricinde hiçbir şey gözükmüyordu. Bu içimi biraz olsun rahatlatmıştı. Demek ki dışarıdan bakıldığında iç kısımların görülme ihtimali yoktu. En azından iglodan igloya... Yine de Uraz'ınkini görsem fena olmazdı. Birazdan gelirmiş. Zaman kavramı için ne kadar kaçamak bir aralık. Sıkıntıyla odanın içinde volta atmaya başladım. Masanın üzerinde duran poşeti görmemle mideme sinyalin gitmesi bir oldu. Bir saattir Uraz'ın gelmesini ve bir şeyler yemeyi bekliyordum. Gelen giden yoktu. Biraz daha beklersem midem senfoni orkestra şefliğini üstlenecekti. Mutfağı andıran küçük alana gidip poşeti elime aldım. İçindeki sandviçi jelatininden ayırırken tekrar camın önüne doğru yürüdüm. Yağan karı izlerken ufak bir ısırık aldım. Damağıma dolan ilk tatla gözlerimi sandviçe kaydırdım. Peynir, domates, zeytin ezmesi ve kekik... Dört ayrı lezzetin bu kadar uyumlu bir tat yakalayacağını hiç tahmin etmezdim. Daha büyük bir lokma ısırırken gözlerimi tekrar dışarıya çevirdim. Bir çiftin romantik ve aşk dolu yürüyüşüne şahitlik etmek, kısa bir an ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi unutturdu. Heyecanlı

gözüküyorlardı. İlk tatilleri olabilirdi. Belki de bir balayı... İç geçirerek ağzımdaki lokmayı çiğnemeye devam ettim. Kuzey ışıklarını görmek en büyük hayallerimden biriydi. Peki, balayında gelmek ister miydim? Uraz ve ben. İlk gecemizi bu şahane gökyüzü olayının şahitliğinde yaşasaydık...

Özel olurdu.

Ve unutulmaz.

Donakaldım ama kalbim panikle çarpmaya devam etti. Ne yapmıştım ben? İlk andan itibaren hayal ettiğim her şeyi gerçekleştiren sihirli bir tatilin içindeydim. Norveç, İstanbul'da şahit olamadığım lapa kapa kar yağışı, kuzey ışıkları, iglo köyü, Uraz'la beraber sabahlayacak olmak... Ve şu anda başka bir şey daha hayal etmiştim. Bu da gerçek olabilir miydi? Asıl soru, bunun gerçek olmasını gerçekten istiyor muydum?

Yanımda duran koltuğa oturdum. Bakışlarım Uraz'ın iglosuna kaydı. Oradaydı. Işıkları hâlâ yanıyordu. Belki banyo yaptığı için geç kalmıştı ve şu anda üzerini giyiniyordu. Uraz, daha önce birkaç kez gördüğüm çıplak teniyle gözlerimin önünde canlandı. O kadar gerçekti ki... Bir anda zihnim okuduğum kitaplar, yakınlaşmalar, arzular ve tutkularla doldu. Kalbimdeki gıdıklanma hissi, kasıklarıma kaydı.

Ortam fazla mı ısınmıştı?

Yerimde duramayacağımı anlayınca ayağa kalktım ve bulunduğum dar alanda volta atmaya başladım. Gözlerim hâlâ dışarıda olan çifte kaydı. Öpüşüyorlardı. Adamın sahiplenici tutuşuna eşlik eden kadının tutkulu dokunuşları... Uraz'ın bana dokunuşlarına karşılık haftalar önceki öpüşmemiz. O an hissettiğim duygu karmaşası, buna rağmen aldığım haz... Dışarıdaki çifte bakıyordum ama kafamın içinde bizi hayal ediyordum. Adamın yeri-

ne Uraz'ı, kadının yerine kendimi koymuştum. Ve o an fark ettiğim şey, öpüşmekten daha ileri gitmek istediğimdi.

Bunu gerçekten istiyordum.

Ruhum bir anda ateşe verilmiş gibi bedenimi kızartmaya başladı. Uraz'ın odasının ışıkları aniden söndü. Sanki biri kasıklarıma yumruk atmış gibi nefesim kesildi. Geliyordu. Ne yapacağımı bilmez halde banyoya koştum. Kendime gelmeliydim. Yoksa bu hâlimi açıklamaya çalışırken yine saçmalayacaktım.

Suyu açtım ve soğukluğuna aldırış etmeden yüzüme birkaç kez suyu çarptım. Tokat etkisi yaratmasını umuyordum. Donan ellerimi enseme, boynuma, göğsüme bastırarak içimdeki yangını biraz olsun bastırmaya çalıştım. Uraz'ın dakikalar içinde bu odada olacağını düşününce daha da alevlendirdim.

Yaşadığım heyecan ve paniğin doğurduğu adrenalini görmezden gelmeye çalıştım. Aynadaki görüntüme baktım. Saçlarımı karıştırıp havalandırdım ardından ellerimle düzelttim. Dişimde bir şey kalıp kalmadığını kontrol ettim. Üzerimde emanet gibi duran pijamayı sağa sola çekiştirirken bir düğme lavabonun içine düştü.

Allah kahretsin!

Nereden koptuğunu anladıktan sonra aynaya baktım. Beyaz sütyenim ayan beyan ortadaydı. Düğmenin kopmasını mı dert etmeliydim, onu dikecek iğne ipliğimin olmamasını mı? Kapı sertçe çalınınca nefesimi tuttum.

Yoksa Uraz'ın şu anda beni bu halde görecek olmasını mı?

Uraz

"Sen yanında olduğun için aklım rahat oğlum."

Alt tarafı üzerimi değiştirmek için geldiğim odada, bir cümlenin ağırlığı yüzünden saatlerimi harcamıştım. Telefonların ardı arkası kesilmemişti ama zamanı çalan en son konuştuğum adamdı. Kızını emanet eden bir babanın, yüklediği sorumluluktan çok dilinden dökülen kelimeler benim gibi biri için fazlaydı. Kısa bir an, aynı odada kalacak olmamızı bile sorgulatacak kadar fazla. Yine de bilmediğim bir ülkede, Allah'ın unuttuğu yerde tek başına kalmasına izin veremezdim. Gözümün önünde olmalıydı. Benimle kalması, diğer her şeyden daha az tehlikeliydi. Beraber kaldığımızın anlaşılmaması içinse sabah erkenden buraya dönmeliydim. Bu nedenle bavulumu almak yerine eşyalarımı yerleştirmeye karar verdim. Dağıttığım eşyalar arasından eşofmanlarımı aldım. Hızlıca üzerimi değiştirdim. Geri kalanları dolaplara yerleştirdikten sonra elimdeki ıvır zıvırları da sağa sola saçtım. Yaşanmışlık görüntüsünü tamamlamak için banyoya ilerledim. Diş fırçam ve macunumu aynanın önüne yerleştirirken yansımam dikkatimi çekti. Tüm gün kafamda olan bereden dolayı saçlarım yapışmıştı. Ellerimi saçlarımın arasında dolaştırıp, karıştırdım. Havalanan

saçlarımı alıştığım şekle dönene kadar parmaklarımla taradım. Kirli sakallarımın ele gelecek kadar uzadığını fark ettim. Neyse ki tıraş takımımı getirmiştim. Kısaltma işini yarın sabaha bırakarak dişlerimi kontrol ettim. Beyazlığında bir sorun yoktu ama sigara içmeyi bıraktığımdan beri nefesimin kokusunu takıntı hâline getirmiştim. Avucumun içine hohlayarak kontrol ettim. Çiğnediğim naneli sakızın kokusu burnuma doldu. Yine de işimi şansa bırakmayıp dişlerimi fırçaladım. Havluyla ağzımı kurularken tekrar aynadaki görüntümü inceledim. Elmacık kemiklerim daha da belirginleşmişti. Zayıflamıştım ve büyük ihtimal kastan kaybediyordum. Dövüşmeyecek olsam bile hantallaşamazdım. Türkiye'ye döndüğüm gibi ilk iş spora yazılacaktım. Havluyu yerine asıp odaya döndüm. Kar yağışı hızlanmıştı. Daha da artacağa benziyordu. Bir an önce Yer Fıstığı'nın yanına gitsem fena olmayacaktı. Yatağın üzerindeki montumu üzerime geçirdim. Elim bereye doğru gitti. Kısacık bir yürüyüş için saçlarımın tekrar aynı şekli almasını göze alamazdım. Sanırım atkıya da gerek olduğunu sanmıyordum. Berenin yanında duran anahtarı aldığım gibi odadan çıktım.

Beni selamlayan hava gerçekten soğuktu. Benim için bile... Ürperirken kabanımın yakalarını havaya kaldırdım. Ellerimi ceplerimin derinliklerine soktum. Hızlı adımlarla Ayşin'in odasına doğru ilerledim. Neredeyse nefes bile almıyordum. Neyse ki çok uzakta olmayan odanın girişinde bulunan küçük tünelimsi çıkma rüzgârın sert vuruşlarını azalttı. Yine de bir an önce içeri girsem fena olmayacaktı.

Kapıyı tıklatıp beklemeye koyuldum. İçeride bir koşuşturma olduğunu duyabiliyordum. Kim bilir ne yapıyordu? Duymadığını düşünerek kapıyı tekrar çaldım. Derinden bir "Geliyorum," sesinden sonra bir şeylerin

yere düştüğüne yemin edebilirdim. Hafifçe kaşlarım çatılırken tekrar kapıyı çaldım. Daha yakından "Bir dakika!" uyarısı geldi. Bir dakika onun için sorun olmayabilirdi ama zatürre eşiğinde bekleyen biri için o süre çok uzundu. Olduğum yerde hafifçe zıplayarak ısınmaya çalıştım.

Neyse ki çok geçmeden kapı açıldı. Gördüğüm kişi olduğum yere çakılmama neden oldu. Ayşin, tarz olarak ona hiç uymayan bir pijamayla karşımda dikiliyordu. Yakasına iliştirdiği tel toka büyük ihtimalle göğüslerini kapatmak içindi. Çünkü elleri sürekli orada dolaşıyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına atarken "Gelsene," deyip önümden çekildi. Gözlerime bakmamaya özen gösteren bir hâli vardı.

"Ee bavulunu getirmemişsin."

"Orada kaldığımın düşünülmesi daha iyi olur."

Montumu çıkarıp koltuklardan birine bıraktım. "Sen ne yapıyordun?" Sorum karşısında yanakları pembeleşirken "Hiç," dedi. İçimden bir ses bu sorunun üzerine gitmem gerektiğini söylüyordu ama bu seferlik duymazdan gelmem Yer Fıstığı için daha hayırlı olacaktı.

"Sen ne yaptın?"

Omuz silkerek diğer koltuğa oturdum. "Hiç."

"Hiç?" diyerek beni tekrarladı. Maalesef Yer Fıstığı ben değildi ve bu konuyu deşmekte vakit kaybetmeyecekti. Soruları kesebilmek için "Birkaç telefon konuşması yaptım. Eşyalarımı yerleştirdim falan," diye ekledim. Usulca yatağın başına ilişirken düşünme sesi çıkardı. "O yüzden geç kaldın o zaman." Kimlerle konuştuğumu merak ettiğine adım kadar emindim ama her detayı bilmesine gerek yoktu.

"Acıktın mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bir şeyler içer misin?"

"Şimdilik hayır."

"Bir şeye canın mı sıkkın?"

"O nereden çıktı?"

"Hiç."

Yine bir 'Hiç' konuşmamızı derin bir sessizliğe boğdu. Utangaçlığının arkasına saklanan gerginlik kendini göstermeye başladı. Oturduğu yerde sürekli kıpırdanıyor, ellerini göğsünün üzerindeki tokada dolaştırıyordu. "Sen iyi misin?" diye sorduğumda "Hı?" diyerek bakışlarını bana çevirdi. "İyiyim. Neden sordun?"

"Ben yokken bir şey mi oldu?"

Okyanus gözleri saniyelik de olsa büyüdü. Olmuştu. "Yoo..." Uzattığı 'O' harfi bile bir şey olduğunu belli ediyordu. Biri onu rahatsız mı etmişti? Zihnimi kurcaladım. Kendi odamda olduğum sürede dışarıdan gelen bir ses duymuş muydum? Bir bağırış, belki bir çığlık... Belli ki yakasındaki düğme kopmuştu. Biri ona saldırmış olabilir miydi?

"Bana neden öyle bakıyorsun?"

Ürkek bakışlarla beni izleyen Ayşin söyleyene kadar yüzümdeki tüm kasların gerildiğini bile fark etmemiştim. Onu daha yakından görebilmek için bir çırpıda yanına oturdum. Hafifçe geriledi. Daha fazla gitmesine izin vermemek için göğsünü gizlemeye çalışmayan elini tuttum. Kaskatı kesildiğini avucumun içindeki ufak temastan bile anlıyordum. Bakışları kaçamak da olsa bana değiyordu. Mümkün olan en sakin tonumla sorumu yineledim.

"Ben odamdayken bir şey mi oldu?"

Başını belli belirsiz hayır anlamında salladı. Hafif bir nefes aldım. Düşündüğüm gibi bir şey olduysa söylemek istememesini anlardım. Bu nedenle onu ürkütmeden,

"Biri mi geldi buraya?" diye sordum. Hafifçe kaşları çatıldı. Sanki dünyanın en saçma şeyini sormuşum gibi yüzüme bakıyordu.

"O nereden çıktı?"

"Biri sana dokunmaya mı kalktı?"

"Ne!"

Bağırışıyla elini avuçlarımın arasından kurtardı ve ayağa kalktı. "Ne saçmalıyorsun sen Uraz?" Hâli ve tavrından gerçekten saçmaladığımı fark ettim. Demek ki sadece bir aksilik yaşanmış, düğmesi kopmuştu. Peki, bu kadar sinirlenmesine gerek var mıydı? Peşinden ayaklanınca yüzümü görmek için başını havaya kaldırdı. Kaşları çatık bana bakarken hâlâ eli tokada dolaşıyordu. "Şunu yapmayı keser misin artık?"

"Neyi?"

"Göğüslerinle ilgilenmiyorum."

Çatık kaşları hafifçe gevşedi. Bu anlık bir şoktu. Kaşlarını daha da çatarken elini serbest bıraktı. "Onlar da seninle ilgilenmiyor zaten." Cümle ağzından çıkar çıkmaz saçmalığını fark etmiş olacak ki arkasını döner dönmez banyoya koştu. Ardından bakakaldım. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ta ki banyonun kapısının sertçe kapanışına kadar...

Kahkahamı da kendimi de serbest bıraktım. Yatağa sırtüstü uzandıktan sonra ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Cam tavanın sunduğu şahane gökyüzü, geçmişime göz kırpıyordu sanki. Çocukken sahip olduğum bir avuç dolusu misket zihnimde belirdi. O ufacık cam topların içindeki renkler, aynı karşımdaki manzarayı andırıyordu. Tek farkı, misketlerin renklerini fark edebilmek için gün ışığına ihtiyaç vardı. Şu anda ise gece yarısı olmak üzereydi.

Banyonun kapısı, kapanma sesine tezat bir yumuşaklıkta açıldı. Birkaç adım sesi ve onu takip eden hışırtı seslerinden sonra tekrar kapandı. Kim bilir içeride neler karıştırıyor diye düşünürken gözlerimi kapattım. Kuzey ışıklarının yansımaları, benim karanlığımda bile belirecek güçteydi. Bir süre sonra ışıklar, misketlerime dönüştü. Misketler gıcırdayan parkelerin üzerindeki yerini aldı. Hayalet bir ipin üzerine özenle dizişim dün gibi aklımdaydı. Tıpkı misketlerimle son kez oynadığım gün gibi...

İçimde kabaran öfke, babamdan başkasına ait değildi. Sırf ayağına takıldığı için tek tek fırlattığı cam topların tenime değişini hâlâ hissedebiliyordum. Sanki çoktan kaybolan izler, seneler sonra bile "Biz buradayız," diyorlardı. Canım acıyordu.

"Uraz."

Tedirgin bir sesle gözlerimi açtım. Ayşin'in bakışları sorgulayıcıydı. "İyi misin?" Yattığım yerden doğrulurken "İyiyim," dedim ve konuyu değiştirmek için fark ettiğim ayrıntıyı ortaya attım. "Üzerini değiştirmişsin." Tek kaşı havaya kalktı. Bu konu burada kapanmayacaktı. Hafifçe omuz silkerken "Külkedisi'ne dönmek için 12'yi beklememe gerek yoktu," dedi. Yatağa çıkıp arkama uzandı. Tıpkı az önce benim yaptığım gibi, ellerini başının arkasında bağladı ve gökyüzünü izlemeye koyuldu.

Sessizdi.

Bu tek bir şeyin varlığını gösteriyordu: Kırgınlık. Onu taklit ederek yanına uzandım. Rahatsız olmadığını biliyordum, hatta hoşuna gittiğine yemin edebilirdim. Yine de hafifçe kıpırdanıp aramıza kırıntı kadar bile olsa mesafe koyması kafamı karıştırıyordu. Bu kadar kırılacağı ne söylemiş olabilirdim ki?

O farklıydı. Göğüslerine bakmamam hoşuna gitmeliydi. Bir an nefes dahi almayacak şekilde duraksadım. Yoksa onu görmemi mi istiyordu? Her anlamda...

Başımı Ayşin'e doğru çevirdim. Yüz hatları minyatür bir heykeli andırıyordu. Burnu, usta bir heykeltıraşın elinden çıkmış olmalıydı. Teni kusursuzdu. Beyazlığına eklenen ince, kılcal damarlar bile güzelliğini gölgeleyemiyordu.

O özeldi.

"Herkes prensesleri sever."

Başımı tekrar gökyüzüne çevirdim. Ayşin'in de bana doğru döndüğünü göz ucuyla görüyordum. "Önemli olan Külkedisi'nin içindeki güzelliği görmekte." Kısa bir an kirpiklerini dahi kırpmadı. Sessizce beni izledi. Daha sonra tekrar gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Sence ben güzel miyim?"

Sorusu karşısında kaşlarım çatıldı. İlk kez bana böyle bir soru soruyordu. Hem de bu kadar açık yüreklilikle... Peki ama neden? Onu beğenmediğimi mi düşünüyordu? Yoksa...

"Bu soru benim için mi? Genel mi?"

Tekrar bana doğru başını çevirdi. "Fark eder mi?" Bu sefer ben de başımı ona doğru çevirdim. Bir an gözümün önünde diyaliz makinasına bağlandığı gece belirdi. Yan yana yatışımız, kulağımızı dolduran müzik, makine sesleri ve hanımeli kokusunun yoğunluğu. O zaman da bana böyle bakıyordu. Tek farkı o zaman enerjisi yoktu, şu an ise enerjisini emen şey göreceli bir konuydu. "Etmez mi?" Hafifçe kaşlarını çatarken nefesini sıkıntıyla dışarı üfledi. "Neden bu kadar zorsun?"

"Hayatında kolay kelimesi bulunmayan birine mi bunu soruyorsun?"

"Peki," diyerek bana doğru dönüp yan yattı. Tek kolunu başının altına yerleştirdi.

"Neden bu kadar zorluyorsun?"

"Neden kolaylaştırayım?"

"Alt tarafı bir soru."

"O zaman cevap neden senin için bu kadar önemli?"

Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. "Gerçekten gıcıksın." Sitemle kendini geriye itti ve yine sırtüstü yatma pozisyonunu aldı. Milimetrik bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleşti. Çatık kaşlarının titreyişi bile öyle eşsizdi ki...

"Kolay olan şeyler değersizdir."

Ben de tekrar gökyüzünü izlemeye koyuldum. "Ve her zaman ilk vazgeçilen, kolay ulaşılanlardır." Bakışlarımla kuzey ışıklarını işaret ettim. "Mesela bu ışıklar, Türkiye'de görülüyor olsa hayallerin arasına girer miydi? Ya da sürekli görüyor olsan güzelliğini fark eder miydin?" Başımı bakmaya doyamadığım kıza çevirdim. Gökyüzünü incelemek yerine beni izlemeyi tercih ettiğini o an fark ettim. Gözlerinin donukluğundan anladığım kadarıyla da söylediklerimi düşünüyordu. Ona baktığımı gördüğü ansa, göz bebeklerine sanki can taşındı. "Sorduğun soruya cevap verdiğimde mi mutlu olursun yoksa hiç beklemediğin anda duyduğunda mı?"

"Ne cevap vereceğine bağlı."

"Bence ne söyleyeceğimi biliyorsun."

Başını belli belirsiz hayır anlamında salladı. Gözlerinde beni selamlayan duygu hoşuma gitmemişti. Gerçekten onu güzel bulmama ihtimalimi düşünüyordu. Az önceki olaya da bu yüzden takılmış olmalıydı ve sanırım şu an vereceğim cevabı duymaya ihtiyacı vardı. Dirseğimin üzerinde doğruldum. Gözleri yavaşça benim göz bebeklerime doğru kaydı. Parmak uçlarımı değdi değecek bir mesafede teninde dolaştırdım. Çenesine, dudaklarına, burnuna, kirpiklerine, alnına dokunduğumu hayal ettim.

Söylemek istediğim tüm cümleler zihnimde dolanıyordu ve ben hangisini ilk olarak söylemem gerektiğini bilmiyordum. Alnıyla saçlarının buluştuğu çizgiye geldiğimde duraksadım. Yatak örtüsüne dağılmış bir şekilde duran sarı saçlarının her bir teline göz gezdirdim. Sanki altın suyuna bandırılmışlar gibi parlak ve eşsizlerdi. Yer Fıstığı'nın nutku tutulmuş bir halde bana baktığını fark ettim. Pembeleşmiş yanaklarına uyumlu dudakları hafifçe aralanmıştı. Gözleri bir başka bakıyor gibiydi ama aklından ne geçtiğini çözemiyordum. Alıp verdiği nefes avucumun içinden bileklerime doğru kayıyordu ve bu temas kalp ritmimi düzensizleştirmeye yetiyordu. Son zamanlarda fazla haşır neşir olduğum dürtü, içimdeki kurdu ele geçirmek üzereydi. Ayşin'in beni izlediğini bildiğim için de içimdeki bu arzuyu gözlerime yansıtmamaya çalıştım.

"Yer Fıstığı..."

Kafamı toparlamaya, nereden konuya gireceğimi bulmaya çalışıyordum. Bir anda zihnim boşaldı. Ayşin hafifçe doğrulup beni öpmüştü ve hâlâ öpebileceği bir mesafede, mest edici gözleriyle bana bakıyordu. İtiraf etmem gerekiyordu ki, cesareti öpüşünden daha çok etkilemişti. İçimdeki kurdun uluması ufak bir inilti şeklinde dudaklarımın arasından kaçtı. Birbirimize çok yakın durduğumuz için dudaklarını göremiyordum ama göz kenarlarının kırışmasından gülümsediğini anlamıştım. Yer Fıstığı iniltiyi yakalamak istercesine dudaklarını benimkilere bastırdı.

Yine.

Yavaş yavaş, acele etmeden, tüy gibi hafif hareketlerle beni öpüyordu. İnce, küçük parmakları boynumdan enseme doğru kaydı ve kendi tekrar yatağa uzanırken beni de üzerine doğru çekti. Hafifçe dudaklarımı yalıyor, dişlerini değdiriyor, dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor-

du. O kadar şaşkındım ki düşünmeyi geçtim karşılık bile veremiyordum. Acemi bir çocuk gibi, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. İçimde uyandırdığı yoğun ihtiyaca teslim olmamak için elimden geleni yapıyordum ama dokunuşları... Patlayıcı hatta şehvet dolu teması sağduyumu kaybetmeme neden oluyordu. Hafifçe saçlarımı çekmesiyle inledim.

"Ayşin!"

Sesim, benim bile yabancı olduğum bir tonda çıktı. Oysaki sadece uyarmayı düşünmüştüm. Dudakları boynumda, daha sonra da kulak memelerimde dolaşmaya başladı. Geçtikleri yerlerde minik ürpertiler yaratıyordu. Kulağımın arkasına doğru fısıldarken gülümsediğini hissettim.

"Kurt."

Damarlarımda dolaşan tüm kan bir anda çekilmiş gibi kaskatı kesildim. Hafızamın karanlık kuytularında silik bir anı ışıldadı. Bunu sağlayan sadece bir telaffuzdu. Yüzünü anımsayamadığım ama yaşananları dün gibi hatırlamama neden olan o kadının sesi... "Uraz." Yanaklarımda hissettiğim baskı beni gerçekliğe döndürmeye zorladı. Gözlerimin ilk fark ettiği detay, birkaç dakika içinde fırtınaya yakalanacak gibi duran bir okyanustu. Az önceki cesur, cüretkâr kız nereye kaybolmuştu?

"İyi..."

Teması dikkatimi dağıtsa da hâlâ kafamın içinde o ses yankılanıyordu. Daha fazla konuşması onun için tehlikeliydi. Bileklerini yakalamamla sustu. Yüzündeki anlık değişim canının acısını gösteriyordu. Ellerini yanaklarımdan uzaklaştırdığım gibi bileklerini serbest bıraktım. Oyalanmadan yanından kalktım ve yatağın ayakucunda duran koltuklardan birine oturdum. Ayşin'le göz göze

gelmek istemiyordum. Hayal kırıklığını şu anda kaldırabilecek güçte değildim. Neden böyle olduğumu dillendirecek cesarette hiç değil...

Odayı yoğun bir sessizlik kapladı. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geldi. Ta ki ufak burun çekişleri duyana kadar. Yanımdaki hareketlenmeyle başımı Yer Fıstığı'na çevirdim ama sadece banyoya girişini görebildim. Kapı şaşırtıcı bir şekilde yavaş kapandı. Fakat ardından gelen kilit sesi, sanki yüzüme çarpılmış gibi hissettirdi. Ayaklandım. Banyoya doğru ilerlerken çekilen burnun ağlamadan kaynaklı olduğunu anladım. Bağırmıyordu, haykırmıyordu ama ağlıyordu. Sessiz ve içine...

Canı yanıyordu ve belli ki bu fiziki bir şey değildi.

Kırgındı.

"Ayşin."

Kapıyı tıklatırken seslenmeyi ihmal etmedim. "Kapıyı açar mısın?" Sesimi kontrol etmek neden beni bu kadar zorluyordu? "Hadi." Cevap vermedi. Fakat kapının ardındaki sesler her şeyi ele veriyordu. Beni zorlayacaktı. Büyük ihtimal az önceki tavrımın nedenini öğrenmeden de normale dönmeyecekti. Bu tatil onun için çok önemliydi. Ağlayarak heba etmesine ve anılarında hatırlamak istemediği bir köşeye terk etmesine izin veremezdim. Ne olduğunu anlatmalıydım. Peki ya nereden başlayacaktım?

Tıpkı onun gibi yere oturdum ve sırtımı kapıya dayadım. Aramızda her anlamda örülü duvara rağmen sessizliği doldurma ihtiyacı duymadım. Bir ahşap parçasından kalp atışlarını hissedebilmek için nefes bile almıyordum. Başımı geriye doğru yasladım. Gözlerimi kapattığım an karanlıkta beliren sahne midemi bulandırıyordu. Tek bir kelime dudaklarımdan dökülse, içimdeki tüm yaşanmışlıkları kusacağımı biliyordum.

Peki, bunu gerçekten istiyor muydum?

"Beş altı yaşlarındayım."

Merhametsiz ses tonum, duygularıma öyle dolanmıştı ki, çözebilmek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. Öfkem zihnimi sarmaya başlıyordu ve biraz daha oyalanırsam iş işten geçecekti. Ayşin'in gözyaşlarının yankısını bastırabilmek için sesimi olabildiğince yükseltmeliydim. "Annemin yaşarken her gün ölümü tattığı zamanlardan bahsediyorum. Yaşım küçük diye yanımda rahatça bağıran, kavga eden, nasılsa unuturum diye hırpalamaktan çekinmeyen, tekme tokat annemi döven ve bunu izlememden zevk alan bir şerefsizle aynı çatının altında yaşadığımız zamanlar..." Ağzımdaki iğrenç tattan kurtulmak istiyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etmiştim. "O gece... Saati hatırlamıyorum ama uyandığımda havanın kararmış olduğunu anımsıyorum. Başucumdaki gece lambasının loşluğunun yüzüme çarptığını, içeriden gelen sesleri, benim yatakta oturmuş annemi çağırırken ki çaresizliğimi..." Derin, sıkıntılı bir şekilde iç çekmek için sustum. Ben susunca ortam yine matem havasındaki sessizliğe büründü. Artık Ayşin'in burun çekişlerini duyamıyordum ama onun beni duyduğuna inanmak istiyordum. "Bir süre bekledim. Gelen giden olmadı. Çocuktum ama bir terslik olduğunu hissetmiştim sanki. Yataktan kalkıp parmak ucunda odamın kapısına ilerlemiştim. Karanlık koridorun ortasındaki bir kapı aralıktı ve sarı ışık arsızca benim odama doğru uzanmıştı. Biliyor musun Yer Fıstığı, o koridordaki parkelerinin bazıları gıcırdardı ve ben hangileri olduğunu adımdan daha iyi bilirdim." Burukça gülümserken "Bilmek zorunda bırakılmıştım," diye ekledim. "Babamın evde olduğu günlerde kendime bir oyun bulmuştum. Evdeki varlığımı

hissettirmeme oyunu. Gıcırdayan parkeye basarsam kaybediyordum. Cezam babamın öfke durumuna göre değişiyordu ve ben o oyunu kaybetmemeyi öğrendim." Bunu sesli olarak söylemek hâlâ ağzımda acı bir tat bırakıyordu. "Ve o gece, yine oyun oynamıştım. Duyduğum sesler bana kaybetme şansımın olmadığını fısıldamıştı. Çünkü seslerden biri babama aitti. Adım adım... Parmak ucunda ilerleyerek ışığın kaynağına yaklaştım. Aralık kapının kör noktasına geldiğim an ise, donakalmıştım. Gördüklerim ve duyduğum o hitap şekli..."

Kilit ve kapı aynı anda açılırken hafifçe geriye doğru sendeledim. Ayşin kapıyı hafifçe araladı. Yaşadıklarımın gerçekliği onu derinden sarsmış gibi görünüyordu. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, hayatım boyunca kimseye izin vermeyeceğim bakışlara sahipti. Hoş, ben bile çocukluğuma acıyorken, başkasının acıması kadar doğal bir şey yoktu. "Annem ölene kadar her gece devam etti." Yer Fıstığı'nın bakışlarından bir nebze de olsa kaçmak için sırtımı kapı eşiğine yasladım. Beni izlediğini bilmek bile konuşmamı zorlaştırıyordu. "Kadınlar farklıydı ama babama seslenişleri aynıydı. 'KURT'" Adeta gürledim. Sesim daha önce nadir olarak duyduğum biçimde öfke doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksinmenin sesiydi. Ayşin'in irkildiğini fark edince bakışlarımı ona doğru çevirdim. Tedirgin görünüyordu ama ne olduğunu tam olarak öğrenmeden de pes edecek gibi durmuyordu.

"Soyadımdan iğrenmeme neden olan o sesler, gün geldi beni Çemberin Efendiliğine taşıdı. Dövüşlerde neden bana bu şekilde seslenmelerini istiyordum sanıyorsun? Nefret, en güçlü beslenme şekillerinden biridir Yer Fıstığı."

Sessizce yutkundu. Konuşmuyor ama belli ki söylediklerimi düşünüyordu ve kendini suçladığı gözlerine

yansımıştı. Zaten tüm bu tantana kendini suçlamasın diye değil miydi? "Yer Fıstığı," diyerek ona doğru döndüm. Kucağında birleştirdiği ellerini tuttum ve parmaklarına daha fazla işkence etmesini engelledim. Öfke hâlâ damarlarımda dolaşsa da sesimi mümkün olduğunca gönül alıcı tonda çıkarmaya çalıştım. "Az önce seslenişin beni o gecelere götürdü. Ben o hitap sesini duymamak için, bu yaşıma kadar hiçbir kadını kendime yaklaştırmadım. Hani bana dokunulmasını sevmiyordum ya," deyip ufacık bir tepkisini kaçırmamak için gözümü kırpmadan Ayşin'e baktım. Başını milimetrik hareketlerle bildiğini belli edercesine salladı. Bundan cesaret alarak "Hayatımın hiçbir anında, ben birinin bana dokunmasını bu kadar isteyeceğimi hayal edemezdim," diye devam ettim. Başını kaldırdı. Ağzından çıkan tek ses bir şaşkınlık nidasıydı ve dakikalardır gergin olan havayı saniyeler içinde dağıtmaya yetmişti. Onun bu çocuksu şaşkınlığı, yüzüme eğleniyormuşçasına bir sırıtış yerleştirdi.

"Yani sen..."

"Ben?"

"Yani... Sen, hani hiç şey yapmadın mı?"

"Ne yapmadım mı?"

"Şey... Hani öhöm öhöm."

Verdiği tepkiyle matrak bir kahkahayı suratına doğru patlattım. Avuçlarıma sığması için yaratılmış yanaklarındaki kırmızılığın sevimliliği tartışılmazdı. Kahkahamı bastırmaya çalışırken ona katıldığımı belli eden bir ses çıkardım.

"Hiç daha önce öhöm öhöm yapmadım."

"Bakirsin yani?"

Ses tonu şaşkınlık doluydu ama gözlerinin haresine misafir ettiği mutluluk pırıltıları onu ele veriyordu. "Ne kadar ayıp Ayşin Şendoğan," dedim şakacı bir tonda.

Dudaklarını birbirine mahcupça bastırdı. Bu da yetmezmiş gibi ellerini ağzına siper etti. Onun bu hâlleri daha çok kahkaha atmak istememe neden oldu. Dakikalar içinde bana bu kadar çok duyguyu nasıl yaşatabiliyordu anlamıyordum.

"Beni öper misin?"

Böyle bir şey söylememi beklemediğini gözlerinin fal taşı gibi açılmasıyla anladım. Neyse ki beni ikiletmeden, saniyelik bir öpücüğü dudaklarıma kondurdu. Kendini geri çekerken ufak bir hayal kırıklığı yaşadığımı itiraf etmeliydim. Karşılık bulamamış bir açıklıkla bakakaldım. Tadına varamazsam ölecekmiş gibi hissediyordum. "Aslında benim hayal ettiğim öpücük," diyerek elimi boynundan ensesine doğru kaydırdım ve daha fazla uzaklaşmasına izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Gözyaşlarının dudaklarında bıraktığı tuzlu tadı alabiliyordum. İlk anda yaşadığı şaşkınlığı çok geçmeden üzerinden attı ve beklediğim karşılığı verdi. Öpüşü talepkâr bir hâl aldı. Dili ve dudakları benimkileri kandırmak üzereydi. İstediğimi elde etmenin hazzıyla onu daha da tutkuyla öpmeye başladım. Başımı döndüren, aklımı başımdan alan, içimi arzuyla dolduran çılgınca bir tutkuydu bu. Ne dünü ne de yarını düşündürüyordu. Bir anlığına bile olsa her şeyi unutmamı sağlamıştı. Belki de geçmişimin panzehri Ayşin'di.

Öpüşmemize kısa, kısacık bir ara verdim. Şu anda tatlı tatlı uyuşmuş beynimden geçen isteğin gerçek duygularım mı, yoksa erkeksi dürtülerimin beni yönlendirmesi mi olduğunu ayırt etmeliydim ama hanımeli kokusundan başka bir şeye odaklanamıyordum. Nefes nefese alnımı onunkine yasladım. Gözlerim kapalı olsa da sorgular bir şekilde beni izlediğini biliyordum. Neden durduğumu merak ediyordu, şimdi ne olacağını merak ediyordu, belki de ne söyleyeceğimi...

Konuşmaya gerek var mıydı?

Yanılmış olabilir miydim? Kafasından geçen yakınlık, benimkiyle aynı mıydı? Ya değilse... Sormam gerekir miydi? Tabii ki gerekirdi. Peki, böyle bir soru nasıl sorulurdu?

"Ayşin," dedim nefes alış verişimi kontrol etmeye çalışırken. Gözlerini görebileceğim şekilde ondan uzaklaştım. Yüzüne yapışan saçları ellerimle geriye ittim. Beni takip eden gözleri sürekli dudaklarıma kayıyordu. Az önceki şehvetten kızarmış dudakları hafifçe aralıktı. Her an dilimi içine almaya hazır gözüküyordu ama benim istediğim, bu andan sonra sadece dilim değildi.

"Bana geçmişi unutturur musun?"

Kaşları hafifçe çatıldı. Başta kızdığını düşündüm ama böyle bir sorunun derinliğini anlayacak modda olmadığını "Geçmişi mi?" sorusuyla anladım. Daha yüzeysel sormalıydım ama klişelerin ona kendini kötü hissettireceğini de biliyordum.

"Bu benim için bir ilk olacak. Biliyorum senin için de... Ama asıl istediğim ikimiz için de son olması... Sonsuza kadar."

Cevap vermedi. Zeki bir kıza göre fazlasıyla boş bakıyordu. Benimle mi uğraşıyordu yoksa gerçekten anlamamış mıydı çözemiyordum. Bu soru daha başka nasıl sorulabilirdi ki?

"Benimle diyorum... Öhöm öhöm yapar mısın?"

Donakaldı ama tamamen sahteydi. Bunu dokunsam kahkaha atacakmış gibi titreyen dudaklarından anlamam çok zor olmadı. En baştan beri neden bahsettiğimi biliyordu ve sadece beni zorluyordu. Bozulduğumu belli edercesine tek kaşım havaya kalktı. Ayşin durumun ciddileşmesine izin vermeden ellerini yanaklarıma yerleştirdi ve gözlerimin içine bakarak fısıldadı.

"Sonsuza kadar."

Bu zamana kadar, porno tecrübesi bile olmayan bir adamın bedenine çok anlamlar yüklenmişti. Belki sertliğim, belki de ulaşılmazlığım her zaman cinsel bir obje gibi arzulanmama neden oluyordu. Dövüşlerden sonra, o perişan kanla kaplı bedenim için bile odamın kapısını aşındıran kadınların haddi var hesabı yoktu. Düşünülenin aksineyse bir kadına dokunmak benim için fazlasıyla mide bulandırıcıydı. Geçmişimin kara pençeleri hayatımın her noktasını deşiyordu. Bunun acısı beni bu zamana kadar güçlü kılan şeydi ama bugün, şu an o gücü hissetmek istemiyordum.

İstediğim tek şey, o idi.

Yer Fıstığı.

Erkeksi dürtülerimi serbest bıraktığımda yolu bulabildiklerini Merve ile tecrübe etmiştim ama şu an yaşadığım şey dürtüden çok öte bir haz duygusuydu. Bedenimi ele geçiren erkekliğimin dışında, ruhumu esir eden kadını doyasıya yaşama isteğiydi.

"Sonsuza kadar."

Duyduğum iki kelime, hâlihazırda patlamak için bekleyen bombamın pimini çekti. Patlayıcı arzular ateşlenirken Ayşin'in dudaklarına tekrar yapıştım. Bu sefer daha şehvetli, daha tutkulu bir şekilde tadına varıyordum. O da bunu bekliyormuş gibi karşılık veriyordu. Yanaklarımda duran elleri hızla enseme doğru kaydı. Biri saç diplerime masaj yapar gibi nazikçe okşuyordu. Diğeri ise ensemde iz bırakmak istercesine sıkıyordu. Tırnak uzatmayı sevmeyen bir kıza göre fazlasıyla keskin bir dokunuştu bu.

Kafa karıştırıcı ve tahrik edici. Beni daha rahat öpebilmek için dizlerinin üzerine kalktı. Kontrolün kendinde olmasını isteyen bir hâli vardı ama dizginler yalnızca benim ellerimdeyken ses getirirdi. Kuş tüyü hafifliğindeki bedenini kucağıma doğru çektim. Araladığı bacaklarını kucağıma oturmasıyla belime doladı. Sanki etten bir kemer beni sarmalamıştı ve bunun etkisiyle sertleşmem saniyelerimi bile almadı. İradesine güvenen ve her zaman kontrollü olan benim için bu bir ilkti. İlkler çoğu zaman tedirgin ederdi ama bu...

Fazla güzel.

Yer Fıstığı'nın öpüşürken çıkardığı mırıltılar afrodizyak barındırıyor olmalıydı. Kalbim her seste biraz daha hızlanıyor, dokunuşlarım o hızla daha da sertleşiyordu. Parmaklarımın pembe beyaz teninde kırmızı izler bıraktığına adım kadar emindim ama canının acıdığını sanmıyordum. Onun dokunuşlarıysa acıdan beslenen bir adam için fazlasıyla...

Kışkırtıcıydı.

Bedenimle beraber, beynim de uyuşmuş bir haldeydi. Nerede olduğumuzu hatırlamam birkaç dakikamı aldı. İlk tecrübemizi bir tuvaletin eşiğinde gerçekleştirmek kesinlikle unutulmaz olurdu. Fakat romantik olmayacağı kesindi.

Kapının iki eşiğine ellerimi dayadım. Ayşin'i kucağımdan indirmek, sıcaklığının uzaklaşmasını seyretmek istemiyordum. Ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Ufak bir çığlık ve ardından gelen kıkırtı sesleri eşliğinde "Düşeceğim," cümlesi kulağıma çalındı. Bacakları belimi daha da sıkı kavradı. Kıyafetlerinin üzerinden bile bacaklarının arasındaki sıcaklık nefesimi kesti. Derin bir iç çekiş misali inledim. Boynuma sarılmayı bırakan Ayşin yüzümü görmek için kendini geriye çekti. Refleks olarak

tek elimle belinden destekledim. Beli yay gibi gerilmişti ve elim tam yerine oturdu. Erkekliğim %100'e ulaşmak üzereydi. Elim yavaşça dışarı doğru çıkık olan poposuna doğru kaydı. Kıyafetlerinin arasından tenini hissettim. Sıcaklığını, yumuşaklığını...

İçimde şahlanan Kurt açtı. Çok aç... Sadece temas ve dokunuşlarla bunu nasıl sağlayabilmişti?

Yüz ifademin nasıl olduğunu bilmiyordum ama beni izlerken dudağını ısıran Yer Fıstığı'nın saniyeler içinde tekrar beni öpmesini sağlayacak kadar etkileyici olmalıydı. Bacaklarının aksine elleri değdi değecek gibi omuz ve boyun hattı üzerinde dolaşıyordu. Düşmekten korkmuyor muydu? Ya da bu bana güvendiğini mi gösteriyordu?

Güvenini boşa çıkarmamalıydım.

Dikkatli bir şekilde yatağa doğru ilerledim. Her ne kadar bu pozisyon zevkimi doruk noktalarına çıkarsa da Yer Fıstığı'nı düşünmeliydim. Nasıl rahat ederdi? Canını hangisi daha az acıtırdı? Zevk alması için ekstra bir şey yapmam gerekiyor muydu? Ayşin'i sırtüstü yatağa bırakırken dudaklarını hissetmediğimi fark ettim. Üzerine eğilirken bana attığı sorgulayıcı bakışlarda kafamdaki sorulara cevap aradım.

"İyi misin?"

Bir elini yanağıma koyarken diğer elini şakaklarımdan kaydırıp saçlarıma geçirdi. Dağıldığını düşündüğüm saçlarımı düzeltiyordu. Gözleri ara ara saçlarıma doğru kaysa da çoğunlukla benimkilere odaklıydı. Hayatımda hiç olmadığım kadar iyiydim. Peki, o iyi miydi? Bunu gerçekten isteyip istemediğini bir kez daha sormam gerekir miydi?

"Emin misin?"

Kaşları çatıldı. Sorusuna soruyla karışık verdiğim için mi yoksa sorumdan dolayı mı olduğunu ayırt edemiyor-

dum. Bu büyülü anı bir kere bozmuştum. Tekrar olmasına izin veremezdim. Açıklama ihtiyacı duyarak "Ben iyiyim, peki sen? Biliyorsun istemediğin hiçbir şey yapmam," dedim.

"İstiyorum."

"Emin misin? Bu arzular hafifledikten sonra pişman..."

Cümlem Ayşin'in dudaklarını hissetmemle yarıda kaldı. Doğrulmuş ve beni öpmüştü. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım." Kısık ve nefes nefese olan bir tonda söylediği cümlenin ardından beni de üzerine çekerek yatağa uzandı. Ağırlığımı ona vermemeliydim. Çarşafın üzerine dağılmış altın tozunu andıran saçlarından fırsat bulduğum bir boşluğa dirseğimi bastırdım. Diğer elim kendiliğinden yanağına, çenesine, boynuna kaydı. Emin olduğunu söylüyordu ama gerginliğini elimin altındaki teni fazlasıyla belli ediyordu. Masaj yapar gibi hafif hafif sıkarak boynunda, omuzunda, kolunda elimi dolaştırdım. Bir yandan da rahatlaması için yavaşça saçlarını okşuyordum. Üzerimdeki kazağın yukarı doğru sıyrıldığını hissettim. Beni soymaya çalışan Ayşin'in parmak uçları ara ara sırtıma değiyordu. Soğumuşlardı. Heyecandan olduğunu düşünmek istiyordum. İyi olup olmadığını anlamak için öpüşmeyi kesmem gerekiyordu. Bunun için de bir bahaneye ihtiyacım vardı. Kazağımı çıkarmak için bacaklarının arasında dizlerimin üzerinde doğruldum. Yüz hatlarının rahatlığı beni de rahatlattı. Kazağımı çıkarıp kenara fırlattım. Ayşin'in ışıldayan gözleri vücudumda dolaşmaya başladı. Yara, bere ve dövmelerle kaplı vücudumu büyülenmiş, cezbolmuş halde izliyordu.

Pantolonumdaki zorlanmayla başımı öne eğdim. Canımı acıtacak kadar sertleştiğimi gördüm. O sırada sıyrılan pijamadan gün yüzüne çıkan tapılası ten gözüme

çarptı. Ereksiyon hâlim kesinlikle 120'leri zorluyordu. Daha fazlasını isteyen bedenime karşı koymadım. Ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve pijama altını yavaş hareketlerle aşağı kaydırdım. İşimi kolaylaştırmak adına bacaklarını havaya kaldırdı. Sıyırıp attığım pijamadan sonra önümde duran ayakları hafifçe öptüm. İnce bir inilti duyuldu. Dudaklarımı çekmeden bileklerine doğru kaydım. Yanakları kızarmaya başlayan Ayşin'den gözlerimi bir saniye bile ayıramıyordum. Bir insan çocuksuyken bile nasıl bu denli seksi olabilirdi ki? Bileklerinden bacaklarına, bir ona, bir buna, diz kapaklarına doğru öpmeye devam ettim. Her dokunuşum da iniltisi biraz daha güçlendi. Diz kapaklarının arka kısmına geldiğim an duraksadım. Bir insanın gerçek kokusunun, yalnızca bu kısımdan anlaşıldığını öğrendiğimden beri, en zayıf noktam burasıydı. Öpmeden önce derin bir nefes aldım ve beni selamlayan tanıdık kokuyla gülümsedim.

Hanımeli.

"Uraz."

İnlemeye benzer seslenişiyle ellerini bana doğru uzattı. Kıvranan, sabırsızlanan ve beni isteyen bir hâli vardı. Bu beni öyle rahatlatıyordu ki. Onun zevk alması her şeyden önemliydi. Benden bile.

Bacaklarını ikiye ayırdım. Dudaklarımı baldırlarının iç kısmında dolaştırarak yukarı doğru çıktım. Pijamalarını değiştirirken iç çamaşırını değiştirme gereği duymadığını o an fark ettim. İçinde bir yer seksi kalmak istemiş olmalıydı. Belki de ne kadar kırgın olursa olsun bu anların tekrar geleceğinden emindi. Dudaklarımı ve burnumu yavaşça külotunun üzerine bastırdım.

Islaktı.

Yavaşça nefesimi hissetmesi için üfledim. Sesli şekilde nefes alıp vermeye başladı. İç çamaşırını hafifçe ara-

ladım. Başparmağımla pespembe duran klitorisine dokundum. Hazırlıksız yakalanmış gibi keskin bir iç çekti. Elleriyle çarşafları sıktı. Çok ıslaktı. Düşündüğümden çok daha fazla... Parmağımla yavaşça daireler çizerken duyduğum en yüksek inleme odada yankılandı.

"Uraz."

Elleriyle başımı tutan Ayşin, beni var gücüyle yukarı çekti. "Sen... Seni..." Dudaklarını dudaklarıma öyle bir bastırdı ki, dişlerimiz birbirine çarptı. Hafif sızıyı bile umursamadan beni sert, istekli ve ıslak bir şekilde öpmeye başladı. Parmaklarımı ritmik hareketlerle klitorisinin üzerinde gezdirmeye devam ettim. Acemi birine göre fazla profesyonel bir şekilde kullandığı dili, hareketlerimin bir yansımasıydı.

Şaşırmıştım.

O da bundan faydalanarak beni yatağa doğru itti. Sırtım çarşafla buluştuğu gibi erkekliğimin üzerine oturdu. Pantolon ve Ayşin'in baskısıyla bir an nefesim kesildi. Ayşin bunu fark etmiş olacak ki teması hafifçe kesti. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Üzerindeki pijamayı sütyeniyle beraber çıkardı. Pembe göğüs uçlarını gizleme gereği duymamıştı. Afalladım. Az önce utançtan yanakları kızaran kızın cesaret düğmesine basmış olmalıydım. Odanın bir köşesine fırlattığı eşyaların ardından hızla kendini yatağın ayakucuna doğru kaydırdı. Aşırı hevesli parmakları kemerimin üzerinde dolaştı. Çözerken gözlerini gözlerimden ayırmadı. O dudağı ısırmaya devam ederse ön sevişme fazla kısa sürebilirdi. Düğmelerimi biraz debelenerek tek tek açtı. Erkekliğim özgürlüğün verdiği hisle şahlandı. Yer Fıstığı'nın gözleri saniyelik bir hareketle büyüdü ve bana doğru kaydı.

"İşte benim üzerimdeki etkin."

Gri boxerımın uç kısmı sırılsıklamdı. Pantolonumla ikisini aynı anda çıkarmak için parmaklarını iki yanına geçirdi. Sıyırmasına yardım etmek için kalçalarımı yataktan havalandırdım. Tamamen özgür kalma hissiyle dolup taşıyordum. Kıyafetlerimi ayağımla yere ittim. Bir çırpıda yatağa çıkan Ayşin tekrar üzerime oturdu. Aramıza giren tek parça onun küçük, siyah dantelli külotuydu. İkimizden de aynı anda bir inilti yükseldi ve bu içimdeki dürtülerin fitilini ateşledi. Daha fazla kendimi kontrol edemeyecektim. Hayatımda ilk kez kontrol etmek de istemiyordum zaten.

Ayşin'i belinden tuttuğum gibi yatağa çektim ve üstüne çıktım. Kalp atışlarının hızını soluk alış verişinden anlayabiliyordum. "İyi misin?" diye sordum nefes nefese. Cevap vermek yerine başıyla beni onayladı. Külotunu çıkarmakla vakit kaybetmek istemiyordum. Ufak birkaç ipin tuttuğu iç çamaşırına parmaklarımı geçirdiğim gibi yırtıp attım. Ayşin'in nefesini tuttuğunu duydum. Elleriyle yastığın uçlarını sıkıca kavramıştı. Bacaklarını aralayıp tekrar arasına yerleşirken "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim."

Başımı tamam anlamında salladım. Vücudundan bir süre gözlerimi ayıramadım. Teni öyle kusursuzdu ki. Pembe beyaz teninin altında beliren küçük yeşil mavi damarlar bile bunu bozamıyordu. Az önce dokunduğum yerler hâlâ kırmızıydı. Teni çok narindi, çok eşsiz. Parmaklarım üzerinde dolaşmasa bile pürüzsüz, ipeksi yumuşaklığı zihnime kazınmıştı. Ah bir de hanımeli kokusu... Beni kışkırtıyordu. Kıyafetlerin aramızdan çıkmasıyla tüm odaya yayılmıştı sanki. Kanım alev alevdi. Uzun zamandır yokluğunu hissettiğim adrenalin damarlarımda dolaşmaya başladı. Dövüşlerden daha güçlü, daha hızlı bir şekilde tüm bedenimi kapladı. Çırılçıplak

hâlimle üzerine eğildim. Aramızda el geçecek bir mesafe olmasına rağmen ikimizin sıcaklığının birbirine çarptığını hissedebiliyordum.

"Korkuyor musun?"

"Seninleyken hayır."

Uzanıp saçlarının kokusunu içime doldurmak isteyen bir nefes aldım ve ardından alnını öptüm. Yastığı sıkmakta olan ellerinden birini hayata tutunur gibi sıkıca kavradım. Parmaklarımızı kenetlerken çok farklı bir duygu bana geçti.

Güven.

"Bir terslik hissedersen söyle."

Başını belli belirsiz tamam anlamında salladı. Yaprak gibi titriyordu. Az öncekilere kıyasla dudaklarını daha şefkatle öptüm. Heyecanımın onu germesindense rahatlamasını istiyordum. Çenesini, çenesinin altını ve ağzının köşelerine kuş tüyü ağırlığındaki öpücükler kondurdum. Kulak memesini emdim. Gevşediğini çıkardığı iniltilerden hissediyordum. Avuç içime sığan küçük göğüslerini okşadım. Sırtımda dolaşan eli, bir anda parmaklarını hissedeceğim kadar kasıldı. Dudaklarımı köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirdim. Sırtı yay gibi gerilirken başını hafifçe geriye doğru attı. Ortaya çıkan boynunu emerek çenesine çıktım. Dudaklarımı dudaklarına tekrar kenetledim. Bir yandan da patlamak üzere olan erkekliğimi içine girebileceğim gibi yerleştirdim.

Ufacık bir temas bile nefesimi kesti. Kan sanki bedenimde sadece o noktaya pompalanıyormuş gibi zonkluyordu. Yoğun ve sıcak arzu kasıklarımda birikiyordu. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı sıktı. Tırnakları sırtımda izler bırakacak kadar derinleşti. Hazır olup olmadığını anlayamıyordum ama daha fazla beklersem ağrımaya başlayan erkekliğimin bana sorun çıkaracağını

da biliyordum. Ayşin'i öpmeye bırakarak gözlerinin içine baktım. Heyecanlıydı ama korku kırıntıları da gözlerinin haresine yerleşmişti. Mutlu olduğuna emin olmamı istercesine parlıyorlardı. Âşıktı. Bana güvendiğini iki küçük okyanus parçasıyla vurguluyordu. Gözlerine misafir etmediği tek duygu tereddüttü. Bir elimle saçını okşarken yavaşça kendimi içine doğru ittim. Nefesi kesilmiş gibiydi ama gözlerini benden ayırmadı. Bense nefes alıp almamak konusunda kararsız kaldım. Kalbim duracak gibi oldu. Ardından her zamankinden daha hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Çok, çok dardı. Islak olmasa girmemin imkânı bile yoktu. Sıcaklığı anında beni sarıp sarmaladı. İçindeki her noktayı hissetmemi sağlayan bir sarmaşık gibiydi. Her kasını, her dokusunu...

Büyülenmiş gibi Yer Fıstığı'na baktım. Başını geriye doğru atsa da gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Hipnotize olmuş bir hâli vardı. Damarları o kadar gerilmişti ki, beyaz boynunun üzerine yeşil şeritler atılmış gibi belirginleşmişti. Dudaklarıysa ön iki dişini gizleyemeyecek kadar açıktı. Yıllardır alıştığım parmaklarımın veremediği hazzı saniyeler geçmeden yaşamamı sağladığına inanamıyordum. Çok özeldi. Çok güzel.

Aramızdaki bağ somutlaşmıştı sanki.

Tek vücut olmak böyle bir şey miydi?

Tamamen bana aitti.

Benimdi.

Sonsuza kadar...

Ayşin

Derinlerde tuhaf bir çimdiklenme hissi duyarak çığlık attım ve ardından attığım çığlığı havada yakalamak istermişçesine inledim. Nefesim kesildi. Vücudumun en derin, en karanlık yerlerindeki kaslar tarif edemeyeceğim güzellikte kasılmıştı. Acı o kadar tatlı ve keskindi ki gözlerimi yummak istedim ama tutkuyla bana bakan kahverengi gözlere büyülenmiş gibi bakıyordum. Uraz hareket etmeyi kesti. Kıpırdamadan durarak içimde uyandırdığı bu zorlayıcı ve karşı konulmaz hisse uyum sağlamamı bekledi. İçimi doldurduğunu hissediyordum.

"Yer Fıstığı."

Sesi talepkâr, yumuşak ve telaşsızdı. "İyi misin?" Bunu tekrar tekrar sorması sinir bozucu olsa da bir yandan da beni düşünüyor olması hoşuma gidiyordu. "Hıhım." Gözlerime inanmak istercesine baktı. "Durmamı istiyor musun?" Başımı hayır anlamında salladım. Yavaşça geri çekildi. Gözleri saniyelik de olsa kapandı ve derin bir nefes aldı. Benim acıyla karışık zevkim onda saf zevkten oluşuyor gibiydi. Kendini bir kez daha içime itti. Çığlıkvari inleyişim tekrar odayı doldurdu. Uraz tekrar durunca "Sakın iyi misin diye sorma," dedim nefes nefese. "Devam et ve durma." Verdiğim emri sorgulamadı. Hareket

etmeye başladı. Her geri çekiliş daha kısa ve sert bir şekilde dönüyordu. Bedenim her darbede biraz daha onu içine aldı. Kalçalarım onunkilerle buluşmak için ürkek bir şekilde kıpırdanıyordu. Hızını arttırdı. İniltilerimiz birbirine karıştı. Kasılıyordum. Bu diğerlerinden farklıydı. Vücudum titreyip yay gibi gerildi. Tenim kendimin mi yoksa ağırlığını hissettiğim adamın mı olduğunu ayırt edemediğim ter tabakasıyla kaplanmıştı. Ayırt etmeye de düşünmeye de çalışmıyordum. Sadece hissediyordum. Onu, beni, bizi... Böyle hissettireceğimi tahmin bile edemezdim. Bu kadar iyi olabileceğini... Acının zevke dönüşebileceğini...

Uraz'ı şu an daha iyi anlıyordum.

"Ayşin!"

Adımı haykırdı ve gözlerimin içine baktı. Yüzündeki tüm damarlar kasılmış, saç diplerinden başlayan terler kendilerine bir yol bulup çenesine süzülmüştü. Tek kelimeyle muazzam bir sanat eseri hayranlığında kızaran yüzünü izledim. Gergin hatları bile enfesti.

"Sanırım boşalacağım."

Kelimeleriyle kasılan bedenimin bağı çözüldü. Doruk noktasına ulaşırken tırnaklarımı aldığım acı ve zevk karışımıyla tenine sapladım. Nefes nefese ismini haykırırken milyonlarca parçaya bölünmüş gibi hissediyordum. Uraz sanki boşalmamı tamamlamayı beklemiş gibiydi. Tam gevşediğimi hissettiğim an ulumaya benzer bir inil-tiyle içimden çıktı ve kasıklarımdan göbeğimin üzerine doğru boşaldı. İradesine ve benim hesaplamadığım küçük ama aslında çok önemli olan detayı düşünmesine hayran kaldım.

Hâlâ nefes nefeseydim. Soluğumu, gümbür gümbür çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. İçimde bir nokta cayır cayır yanıyordu ve hâlâ Uraz'ı orada hisset-

meme neden oluyordu. Karşımda duran adam da benimle aynı şeyleri hissediyormuşçasına dizlerinin üzerine çöktü. Yorgun gözüküyordu. Elinin tersiyle çenesinden damlamak üzere duran teri sildi. Daha sonra da alnındaki terleri sırılsıklam duran saçlarına doğru itti. Gözlerini bir an için bile olsa üzerimden çekmek istemeyen bir hâli vardı. İfadesinde karanlık gölgeler dolaşsa da bakışları yumuşaktı. Hayranlık dolu. Beraber sakinleşmeyi bekledik. Neden yanıma uzanmadığını düşünürken gözleri göbeğimin çevresine kaydı. Hafifçe çatılan kaşlarıyla tekrar dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Peçete getireyim."

Bacaklarının bağı çözülmüş gibi yataktan kalktı. Sendeleyerek banyoya ilerlerken dirseğimin üzerinde doğrulup ardından baktım. Belindeki geniş ameliyat izine, sırtından bacaklarına uzanan farklı dövmelerine ve geçmişin izlerini taşıyan silik yara izlerine rağmen vücudu benim için kusursuzdu. Kitap kahramanlarının sevişme sonrası tasvirleri düşünülünce Uraz gerçekti. Gözümün önünde canlandırdığım tüm adamlardan daha yakışıklı, daha nefes kesici...

Uraz'ın tekrar görüş alanıma girmesiyle yatağa uzandım. Elindeki tuvalet kâğıdı rulosunu, diğer eline dolayarak yanıma döndü. Yatağa tırmanıp yanıma oturdu. Kopardığı peçete öbeğini yavaşça tenime sürtmeye başladı. Ben ne yaptığından çok, tanıdığım, bildiğim, dışarıya yansıttığı katı, acımasız yapısının altındaki düşünceli, hassas, hatta kırılgan çocuğu izledim. Kafasından geçenleri okumak için her şeyimi verebilirdim. Daha çocuk denecek yaşta yaşadıklarının şu andaki hayatını nasıl etkilediğini düşündüm. Bir de geçmişten uzak durmasını, babasıyla olan konuları deşmemesini söylüyordum. Bir kelimeyle onda açılan derin yaraları nasıl kolay kanatmıştım. Az

daha Uraz'ın küllenmesi için ekstra çaba sarf ettiği geçmişin közünü bir nefesle tekrar alevlendirecektim ve eminim ki oradan sıçrayan ufak bir kıvılcım, kurmaya çalıştığımız geleceği yakmaya yeterdi. Bundan sonra daha dikkatli olmalıydım.

Ama bilmediğim olaylarla ilgili nasıl dikkatli olacaktım ki?

"Canını acıttım mı?"

"Hı?"

Yoldan çıkan dikkatimi yeniden ona döndürmek için bakışlarımı göbeğime doğru çevirdim. "Acımıyor."

"Şu andan bahsetmiyorum."

Tabii ya... Bakışlarımı Uraz'a çevirdiğimde gözlerinin yoğun bir merakla kaplı olduğunu fark ettim. Bahsettiğimiz acı kelimesinin az önceki hislere uyup uymayacağından emin değildim. Canı acıyan biri aynı zamanda zevk alamazdı değil mi?

"Acıtmadın."

Başıyla beni onayladı ve birkaç dakikadır duymadığım soruyu tekrar yöneltti. "İyi misin peki?"

"Oradan baktığında kötü mü gözüküyorum?"

Kaygılı, yakıcı bakışları beni tutarken "Düşünceli gözüküyorsun," dedi. "Sanki bir an için piş..."

"Pişman değilim."

Cümlesini tamamlamamla dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Kaygılıydı. Aklımdan neler geçtiğini öğrenmeden de rahatlayacak gibi değildi ama ona düşüncelerimden bahsetmemin doğru olmayacağını biliyordum. Aklımdan geçenleri, kelimelere dökerken çok dikkatli olmalıydım.

Uraz kucağında biriktirdiği pis peçeteleri avucunun içine topladı. Yataktan kalkıp tekrar banyoya doğru ilerledi. Bu sefer ardından bakmak yerine peşinden gitmeye

karar verdim. Bacaklarım, güçsüzlüğünü ayağa kalkmamla belli etti. Titreyen bacaklarımın arasında hissettiğim ağrı, dakikalar önce yaşadığım patlamanın yansımasıydı. Bir ucu yerde, kalan kısmı hâlâ yatakta karman çorman duran örtüyü çekip çıplak vücuduma sardım. Çarşafa geçmiş kan bekâretimi kaybettiğimin kanıtıydı ve bunun yaşanacağını bilmeme rağmen donup kalmama neden oldu.

"Ben hallederim."

Yanıma gelişini bile duymadığım Uraz'ın çarşafı çekip çıkarışını izledim. Neyse ki kan yatağa geçmeyecek kadar azdı. Çıplak bedenimi saran ağır yatak örtüsüne daha sıkı sarıldım. Yanaklarıma pompalanan kanın sıcaklığını tüm vücudumda hissediyordum. Uraz kucağına topladığı çarşafı banyoya götürürken "Duş almak ister misin?" diye sordu.

"I ıh."

Bacaklarımın ayakta duracak daha fazla takati kalmamıştı. Kanı düşünmemeye çalışarak yatağa oturdum. Kısa bir süre sonra yanıma geldi. Oturup sırtını yatak başlığına dayamadan önce beni bacaklarının arasına doğru çekti. Hâlâ çıplaktı ve teni, tenime değdiği an ucu açıktaki bir kabloya dokunmuşum gibi ürpermeme neden oldu. Beni kollarının arasına aldı. Sıyrılıp göğüslerimi ortaya çıkaran örtüyü tekrar yukarı doğru çekti. Sıkıca sarılırken malum sorunun geleceğini hissederek "İyiyim," dedim lafları ağzına tıkarcasına. "Pişman değilim. Sadece ne düşündüğünü merak ediyorum."

Başımı geriye doğru yatırdım. Uraz da tam tersi hareketle bana baktı. "Bir şey düşünmüyorum." Kaşlarımı çattım. O ise gözlerine kadar ulaşan gülümsemeyle çatık kaşlarımın arasından öptü. "Miladımı bozacak hiçbir

şey düşünmek istemiyorum. Ben seninle yeniden doğdum Ayşin." Sesi adımı öyle bir okşamıştı ki sırıtışımı gizlemek için yanağımın içini dişlemek zorunda kaldım. Neyse ki hatırladığı anı, onu ve gelecekle ilgili kararlarını etkisi altına almamıştı. Çok şükür.

"Bundan sonra senin dışında hiçbir şey düşünmek istemiyorum."

"Bazen gerçek olmasını istediğimiz rüyalar,
rüya olmasını istediğimiz gerçekler vardır."
Sami Yusuf

Uraz

Burnuma dolan tanıdık rutubetimsi koku...

Dürtülmüşçesine gözlerim açıldı. Son zamanlarda çok sık bulunduğum yerde kendime gelmem şaşırtmamıştı. Yine gerçekliğini sorgulayacağım bir rüyanın içerisindeydim. Tek farkla, şu anda altı yaşındaki hâlimi uzaktan izliyordum. Korkusu gözlerine taht kurmuş ufaklık, kulağını kapıya dayamıştı.

"Okan saçmalıyorsun."

Daha önce sadece bir kez duyduğum ses, kapının ardından geldi. Sanki odanın dışını görebilecekmişim gibi gözlerimi kapıya çevirdim. "Biz kardeşiz." Hafifçe kaşlarım çatıldı. Kapıya doğru birkaç adım attım. Ufaklıksa o sırada yavaşça kapıyı araladı ve temkinli bir şekilde başını dışarı uzattı.

"Kan kardeşi!"

"Fark eder mi?"

"Karım için eder."

Hıçkırığa benzer bir ses derinlerden çıkıp bize ulaştı. "Anne!" Ufaklıkla aynı anda aynı kelimeyi söyledik.

Panikle odadan çıkan ufaklığı, tıpkı onun adımlarıymış gibi takip ettim. Salondaki ışık sayesinde loşlaşan koridoru dikkatlice geçtikten sonra salondaki masanın altına saklandı. Öyle ufaktım ki kimsenin beni o an fark etmemesine şaşırmamam gerekiyordu.

"En iyisi biz, ayıldığında konuşalım."

Ayakta dikilen iki adamdan biri, üniformasız olmasına rağmen hatırladığım Ömer'di. Diğeriyse, seneler geçse de dik duruşundan ödün vermemiş babamdı. Kahverengi kanepede oturan kadın yıkık dökük suretiyle ağlıyordu. Yüzünü tam seçemiyordum. Hafızamda tek kalan gözleriydi. Kim bilir o sulandığında mercanlaşan gözlere gülmek ne çok yakışırdı. Annemi her seferinde ya ağlarken ya da ölümün donuk yüzüyle hatırlamak can sıkıcıydı. Babam içinde viski olduğuna adım kadar emin olduğum bardağı yere fırlattı. Kristal bardak parçalara ayrıldı ve masanın altına kadar sürüklendi. Bir anda evi kaplayan viski kokusu, sigarayı ağırlığının altında ezdi.

"Siktir git evimden."

"Okan!"

Eğilip masanın altındaki ufaklığı kontrol ettim. Ufacık elleriyle kulaklarını kapatmış, dudaklarını en ufak bir ses çıkmaması için sıkı sıkıya bastırmış, gözlerini ise hiçbir olayı kaçırmak istemiyormuşçasına açmıştı. O anlarda yüreğimde atan gücün cesaretten mi geldiğini, şaşkınlıktan mı durduğunu yoksa korkudan mı titrediğini anımsayamıyordum.

"Polis mi çağırayım lan illa!"

Babam gözlerine nefret olarak ulaşan sert bir kahkaha attı. "Senin dışında başka bir polis..." Ömer'in üzerine doğru birkaç adım attı.

"Ne dersin Ömer Karaoğlan?"

Ayşin

Kirpiklerimin arasından sızan ışık, beni derin bir uykudan uyanıklığa çekiyordu. Gözlerime ışığa alışması için biraz şans vererek birkaç seferde açtım. Güzel bir şubat sabahına merhaba demiştim. Gökyüzünü apaçık ortaya seren tavanın camları karla kaplanmıştı ve kar taneleri nazlı nazlı süzülmeye devam ediyordu.

Bu şehirdeki kar gece romantik bir manzara, gündüz tam bir doğa harikasıydı. Kesinlikle hayatımın geri kalanını bu şehirde geçirebilirdim.

İçimde çocuksu bir heyecanla Uraz'a döndüm. Her sabah neredeyse gün aydınlanmadan kalkan adamın hâlâ uyanmamış olmasına şaşırmıştım. Gece, onu dövüşlerinden daha çok yormuş olamazdım değil mi? Yüzü bana dönük olduğu için onu uyandırmak yerine incelemeyi tercih ettim. Çünkü bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Yaşanmışlıkları taşıdığı gözlerinin kapalı olması yüzünü daha genç ve gevşemiş göstermişti. Kirpikleri ne kadar uzundu. Yontulmuş gibi duran kalın dudakları hafif aralıktı. Parlak kahverengi saçları muhteşem bir karmaşa hâlindeydi. Yaşadığımız gecenin eserinde parmaklarımı dolaştırmak çok cazip gelse de uyanmasını göze alamazdım. Şu an küçük bir çocuktan farksızdı ve

ben karşımda uyuyan bu çocuğu gün boyu seyredebilirdim.

Tek kolumun üzerine yattım. Dokunmadan izledim. İzledikçe hayal kurdum. Tekrar tekrar âşık oldum. Tamamen birbirimize ait olduğumuz o ânı hafızamda canlandırdım. Bir kez daha vuruldum. Yine damarlarımda dolaşan arzu doruk noktasına ulaştı, yeniden onu içimde hissetmeyi diledim.

Bir anda kaşlarını çattı. Anlık bir refleks gibi düşündüm ama kıpkırmızı dudaklarını sıkı sıkıya birbirine kenetlemesiyle bir terslik olduğunu anladım. Kâbus görüyor olmalıydı. Dişlerini sıkacağı kadar onu zorlayan bir rüya...

"Anne."

Duyduğum kelimeyle donakaldım. Annesini mi görüyordu? Peki, neden acı çeken bir hâli vardı? Özlediği için mi? Belki de ulaşamıyordu. Yoksa son gördüğü hâlini mi hatırlamıştı? Ne yapmam gerekiyordu? Uyandırmayı düşündüm ama ne gördüğünü bilmediğim için nasıl bir tepki vereceğini de kestiremiyordum. Bu nedenle sadece beklemeyi tercih ettim. Çatılan kaşları ara ara gevşese de genel olarak hep bir gergin ifade yüzüne yerleşmişti. Güzel bir rüya görmediğine gittikçe emin oluyordum.

"Ö-mer..."

Daha önce duymadığım bir ismi sayıkladı. Ömer... Ömer kim olabilirdi? Annesiyle ilişkili biri olmalıydı ama daha önce hiç konusu açılmamıştı. Uraz'ın etrafındaki insanları düşündüğümde Ömer ismi çok yabancı geliyordu. Çocukluk zamanlarıyla alakalı biri olabilir miydi?

"Ömer Kara-Kara-Karaoğlan."

Merakın cezbedici çağrısı soyadını da fısıldamıştı. Daha fazla kendi kendime Ömer denen adamın kim olduğunu düşünerek zaman kaybedemezdim. Neredeyse

hiç ses çıkarmadan kayarak yataktan çıktım. Çantamın üzerinde duran telefonumu elime alırken bir yandan da Uraz'ın uyanıp uyanmadığını kontrol ediyordum. Su içme bahanesine sarılacağım için parmak ucunda mutfak kısmına doğru ilerledim. Tezgâhta duran bir bardağa su doldurdum. Arama motoruna yazdığım isim ve soyad yüzlerce kişiyi önüme döktü. Hepsi de birbiriyle alakasız, farklı şehirlerde yaşayan insanlardı. Maraş Karaoğlan Eğitim Kurumlarının sahibinin Uraz'la ne gibi bir bağı olabilirdi ki? Ya da Isparta Karaoğlan gül kolonyası sahibinin? Sıkıntıyla iç çekerken hızlı bir şekilde sosyal medyada çıkan haberleri, görselleri, kişileri incelemeye başladım. İlk kez Uraz'ın sosyal medya kullanmıyor olmasına sinirleniyordum. Hangisinin aradığım kişi olduğunu nereden anlayacaktım ki?

Düşün Ayşin düşün. Bu kişi kim olabilir?

Akrabası mı, tanıdığı mı, rastgele biri mi, yoksa hiç var olmamış bir insan mı? Uraz'ın telefonunda numarası var mıydı? Hoş olsa bile şifresini bilmediğim telefon bir işime yaramazdı. Cankut... Tabii ya. O bu kişinin kim olduğunu bilebilecek en iyi ihtimaldi. Tam WhatsApp'a girdiğim anda Uraz yatakta rahatsızca kıpırdandı. Onun aksine ben, kaskatı kesildim. Gözüm Uraz'ın üzerinde uyanıp uyanmadığını kontrol ederken, bir yandan da konuyu dallanıp budaklandırmadan Cankut'a mesaj attım.

Gönderilen: Cankut
Ömer Karaoğlan kim?

Uraz'ın tekrar hareketsiz hâle geçmesiyle derin bir nefes aldım. Uyanmasının an meselesi olduğunu ve çok az vaktimin olduğunu biliyordum. Bu yüzden tekrar Cankut'a mesaj attım.

Gönderilen: Cankut

Uyumanın vakti değil Sarı. Ömer Karaoğlan kim?

Bir gözüm Uraz'da bir gözüm telefonda, heyecandan dilim damağım kurumuş bir vaziyette bekliyordum. Önümdeki su dolu bardaktan bir yudum aldım. Uraz ürpertici bir feryatla uyandı. İrkildim. Neredeyse ağzımdaki suyu yutmadan dışarı fışkırtacaktım. Yattığı yerden hızla doğruldu ve başını ellerinin arasına aldı. Kalbi boğazında atıyormuşçasına nefes nefeseydi. Ensesinden itibaren tüm sırtı terle kaplanmıştı. Olduğu yerde ileri geri sallanıyor, sert olmasa da hafif hafif kafasına vuruyordu.

"Uraz."

Telefonu bırakıp su bardağıyla yanına gittim. Uraz ellerinin arasından bana baktı. Acısı gerçekti. Kaybolmuş bir hâli vardı ve bu benim de canımı yakmıştı. Bardağı onun tarafındaki komodine koydum ve yatağa tırmanıp sarabileceğim şekilde Uraz'ı kollarımın arasına kaldım. Kaskatıydı. Başını tutan elleri sırtıma dolandı. Parmaklarının dokunduğu yerleri net bir şekilde hissediyordum. Suratını boynuma gömdü. Titriyordu. İlk kez bu derece savunmasız olduğunu görüyordum ve sanırım ilk kez birine sığınıyordu. Ne olduğunu, ne söylemem gerektiğini bilemesem de yavaşça sırtını sıvazladım. Bir elimle de saçlarını okşadım. O rahatlayana kadar...

Nefesi yavaşça duruldu. Tükenmiş, sakinleşmiş hâliyle derin bir nefes aldı ve ardından boynumu öptü. Başını gömdüğü yerden kaldırdı. Yüzündeki gevşemenin rahatlığı beni de sakinleştirdi. "Su içmek ister misin?" Başını hayır anlamında salladı. Beni kendine doğru çekerek geriye doğru yaslandı. Başım göğsüne doğru kaydı. Kulağımdaki ritim hâlâ çok güçlüydü. Uraz beni sıkıca

sararken birkaç titrek nefes aldı. Burnunu saçlarımda dolaştırdı. Başımı ona doğru kaldırınca alnımı öptü. Gözlerinde o hırçın çocuktan eser kalmamıştı. Kırgındı.

"İyi misin?"

Başını yatak başlığına dayadı. "Daha iyi sabahlarım oldu." Acaba bu tarz rüyaları ne kadar sıklıkla görüyordu? "Peki, daha kötü sabahların?" diye sorduğumda gözlerini aşağı kaydırıp bana baktı. Yüzünde gözlerine ulaşmayan minicik bir tebessüm belirdi. "Çok." Bu sürekli kâbus gördüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa kastettiği sabahlar dövüş sonrası mıydı?

"Kâbus mu gördün?"

Sıkıntıyla nefes aldı. Konuşmak istemeyen tavrına karşılık duyduklarımın doğruluğunu teyit edecek cümlelere ihtiyacım vardı. "Anneni mi gördün?" Kaşları yüzüne tokat yemiş gibi çatıldı. Bana çevrilen gözlerinde bunu nereden bildiğimi sorgulayan bakışlar vardı. "Anne diye sayıkladın," diye devam ettim. Yüzündeki hatlarda en ufak bir rahatlama belirtisi yoktu. Mesaj sesi mutfak kısmından yükseldi. Allah kahretsin!

"Başka bir şey söyledim mi?"

Uraz'ın aklı belli ki mesaj sesini umursatmayacak rüyasındaydı. Sanırım duymamam gereken şeyleri duymuştum. O zaman duyduğum isim gerçekti ve belli ki annesiyle bir alakası vardı. Peki neydi? Ne görmüştü? Ardı ardına iki mesaj sesi yükseldi. Gözlerim anlık da olsa ışığı yanan telefona kaydı. Sanırım Cankut adamın kim olduğunu biliyordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Gözlerimin içine inanmak istercesine baktı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama onu düşünmek zorundaydım. Geçmişi sadece ona acı veriyordu. Bize ise zarar...

"Duşa girsem iyi olacak."

Beni yavaşça kenara itti ve hızla yataktan kalktı. Yüzüme bakmadan telefonunu eline aldı. Üzerindekileri çıkartarak banyoya doğru ilerledi. Kapıyı kapatana kadar yatakta bekledim. Su sesini duyduğum an merakın gazıyla mutfağa koştum ve telefonu elime aldım.

Gönderen: Cankut

Sana da günaydın Ayşin.

Yanında sevgilin varken başka adamları rüyanda mı görüyorsun sen? ☺

Senin bilmediğin rüyalarının prensini ben nereden bilebilirim? ☺

Gözlerimi devirerek mesajları okudum. Rüya olayını çözmüştü de kişilerde sıkıntı vardı. Suç bendeydi ama... Konuya bodoslama girince istediği zevzeklik hakkını kendi ellerimle vermiştim. Acaba adamı tanımıyor muydu? Bu bilgiye ulaşacağım tek kalem de yıkılmak üzereydi. Parmaklarımın hızına yetişemeyen harflere bakarak mesaj yazdım.

Gönderilen: Cankut

Uraz'ın bu adamla bir bağlantısı olmalı. Sen tanımıyor musun yani?

Mesaj ulaşır ulaşmaz çevrimiçi oldu. Mavi tiklerin ardından "Yazıyor..." yazısı hiç bu kadar merak uyandırıcı olmamıştı.

Gönderen: Cankut

Soyadı Karaoğlan mıymış?

Tekrar yazmaya başladı. Banyodaki su sesine kulak kabarttım. Uraz hâlâ yıkanıyordu. Yine de ne olur ne olmaz diyerek telefonumun sesini kapattım. O an yukarıdan gelen bildirimle kalbim parmak uçlarımda atmaya başladı.

Gönderen: Cankut

Bir gece Ömer diye birini arattığını gördüm ama kim olduğunu bilmiyorum. Bana söylemedi. Hatta aksine sorduğumda dövmeye bir tokat kalmış gibi bana bakmıştı ama telaşlıydı, meraklıydı. Farklıydı yani. O yatmaya gidince ben bilgisayardan son aramalara baktım. Polis Ömer, Polis Ömer Kurt falan yazmıştı. Ben de arattım ama bir şey bulamadım. Amcası diye düşünmüştüm ama belli ki değilmiş.

Gerçekti. Polis olması dışında hiçbir ayrıntı bilmesem de bu adam gerçekti. Rüyalarında gördüklerinin peşine düştüğüne göre Uraz da bunu biliyordu. Dehşet dolu bir nefes aldım. Banyodan yükselmeye devam eden su sesini dinledim. Telefonunu yanına almıştı ve hâlâ duştaydı. Beş dakikada yıkanıp çıkan biri için bu süre çok uzundu. İçeride bu adamı araştırıyor olmalıydı. Peki neden? Annesine ulaşmak için mi? Daha da kötüsü Patron'a ulaşmak için mi?

Ama bana söz vermişti.

Hani geçmişini kurcalamayacaktı?

Gönderen: Cankut

Sen nereden duydun bu adamı?

Buruklaşsam da geçmişinin parçalarını puzzle edasıyla yavaş yavaş yerine koymaya çalışan Uraz'dan daha hızlı olmalıydım. Cankut'a cevap vermek yerine adamın adı ve soyadını mesleğiyle beraber arattım. Karşıma çıkan Emniyet Müdürü gözlerimi yuvalarından ayıracaktı. Plaketler, ödüller, armalar... Fotoğrafları ciddi, resmi, biraz da korkutucuydu ama başarılarıyla ün salmış biri kötü olamazdı değil mi?

Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

Duruş olarak Uraz'ı andırması dışında ortak bir noktalarını göremedim. Belki gözleri, sadece o kadar... Ama

Uraz rüyasında ne gördüyse onu amcası sanmıştı. O zaman gerçekten annesi ve babasına yakın biriydi. Nefesimi tuttum. Korku tomurcukları yüreğimin topraklarına saçıldı. Ya annesini bulmak için babasıyla karşı karşıya gelirse...

Aylar önce verdiğim söz, zihnimin kuytularından gün yüzüne çıktı. İçimi kaplayan vicdan azabı burukluğumun bile önüne geçti. Ben de verdiğim sözü tutmamıştım. Annesinin mezarını bulmam gerekiyordu. Onun değil, BENİM!

Bu adam bana bu konuda yardımcı olabilir miydi?

Olsa iyi olurdu.

Uraz

Hangisi daha acıydı bilmiyordum. Rüyalarımın gerçek olma ihtimali mi? Gerçekse unutmam gerektiği mi? Peşine düşmem gereken bir geçmiş, yaşamam gereken geleceğin gölgesinde kalmak zorundaydı. Hatıralarımda birçok parça eksikken yarınlar yaşanabilir miydi? Hayatın akışına ayak uydurmaya çalışırken bileklerimdeki paslanmış zincirler beni nereye kadar taşıyabilirdi?

İçimde har olmuş geçmişin kıvılcımlarının sıçramalarını bir nebze de olsa engelleyebilmek için soğuk suyun altına girmiştim ve dakikalardır hatıraları zihnimden uzaklaştırmaya, geçmişin sisinden arınmaya ve hareketsiz bir şekilde soğuğun iğne misali tenime batmasına odaklanmaya çalışıyordum. Gözüm sürekli telefonun üzerindeyken bu iş beni sandığımdan daha çok zorluyordu. Kara bir bulut misali düşüncelerimi kaplayan rüyanın gerçek olup olmadığını araştırmak istiyordum. Ayşin'e verdiğim sözü hatırladıkça beynimin her köşesine yer etmiş hikâyemden kopuyordum. Aklım ve kalbim büyük bir savaşın içindeyken ruhumun yorgunluğu beni tahammülsüzleştiriyordu. Geleceğimin kangreni geçmişimse onu bir an önce kesip atmam gerekiyordu ama nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Gözüm tekrar telefona takıldığında yaklaşık kırk beş dakikadır duşta olduğumu fark ettim. Nerede, kiminle olduğumu hatırlamam gözlerimi bana yabancı gelen duşta gezdirmem sayesinde oldu. Suyu kapatıp içerisini dinledim. Çıt çıkmıyordu. Yer Fıstığı sessizdi. Kim bilir kafasında neler kuruyordu şu anda? Ona rüyamdan bahsedip bahsetmemeyi ciddi olarak düşünmüştüm ama bahsetmememi söyleyen tarafım daha ağır basmıştı. Çünkü dile dökersem gerçek olurdu ve bu gerçek mutlaka bir gün ayağıma dolanırdı.

Kahverengi havlulardan birini aldım. Vücudumu kuruladıktan sonra belime doladım ve küçük havlulardan biriyle saçlarımı kurulamaya başladım. Aynadaki eskiye oranla çelimsiz duran vücudumda gözlerimi gezdirdim. Dövmelerimin üzerinde ellerimi dolaştırdım. Parmaklarımın altındaki kasları hissetmeye çalıştım. Bedeli birkaç morluk ve biraz kan olan, fit ve zinde olduğum günleri özlediğimi fark ettim. Dövüşleri, haykırışları, gücü, zaferi, çemberi... Ben buydum. Çemberin Efendisi Kurt Uraz. Başka bir şey bilmiyordum. Bilmek istediğim de söylenemezdi ama artık zorundaydım.

Ayşin için.

Küçük havluyu aldığım yere bıraktım. Telefonumu emanet bir eşyaymış gibi elime aldım. Lanet olasıca otellerin kâğıttan farksız bez terliklerini giymek yerine yalın ayak yürümeyi tercih ederek banyodan çıktım. Gözlerim odanın içini taradı. Ayşin mutfaktaki minik tezgâhın üzerine oturmuş, geldiğimi fark etmeyecek kadar telefona gömülmüştü. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Neye bu kadar merakla bakıyordu?

Varlığımı fark ettirmek adına boğazımı temizledim. Duruşunu dikleştirse de kısa bir an kaskatı kesildiğine yemin edebilirdim. Telefonu yatağa doğru fırlattım. Ba-

kışlarını önce yataktaki telefona daha sonra bana çevrildi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. Sanki gözlerinde çalışılmış bir ifade vardı. Kafa karıştırıcı... Elindeki telefonu yavaşça yanına bıraktı. Göz ucuyla baktığımda ekranı kilitlediğini fark ettim. Hafifçe kaşım seyirdi. Burnuma bir şey gizlediğine dair kokular geliyordu. Yine ne karıştırıyorsun Yer Fıstığı?

"Sıhhatler olsun."

Başımı teşekkür edercesine salladım. "Bir an hiç çıkmayacaksın sandım." Atlayarak tezgâhtan indi. "Bir şey mi oldu?" Hayır dercesine başını salladıktan sonra "Thomas mesaj attı. Bugün bizi Noel Baba köyüne ve Ren Geyiği çiftliğine götürecekmiş," dedi. "Benim de duş almam gerekiyor ya hani."

Utanmış bir şekilde gülümsedi. Thomas'la mı konuşuyordu yani? Nedense şu sıçtığımın köyüyle ebemin çiftliğinin bir kılıf olduğunu hissediyordum. Cevap vermedim. Başım öyle ağrıyordu ki bahsettiği yerler gram kadar ilgimi çekmiyordu. Sırf o mutlu olsun diye kilometreler aşıp buraya gelmiştim. Şu anda da sadece onun mutluluğu önemliydi. Ayşin'in hafifçe kaşları çatılırken "İyi misin?" diye sordu.

"Başımın ağrısını saymazsak iyiyim."

"Çok mu ağrıyor?"

"Katlanılmayacak kadar değil."

Alt dudağını üzgün bir şekilde sarkıttı. "Çantamda ağrı kesici olacaktı. Gerçi daha kahvaltı yapmadık ama..." Yanımdan geçip çantasına doğru ilerledi. Gözüm tezgâhta bıraktığı telefona kaydı. İçimdeki aç kurt merakla ruhumu kemiriyordu. Kendime yapılmasından nefret ettiğim şey nasıl bu kadar cazip geliyordu? Yapamazdım. Sevdiğim insana güvenmeliydim. Güvenmek zorundaydım. Başka türlü bu ilişki yürümezdi.

"Gerek yok. Yeterince ilaç içiyorum."

Söylediklerimi umursamadan çantasını açtı ve içini kurcalamaya başladı. "Gerek yok diyorum. Gidip banyonu yapar mısın?" Beni dinlemiyordu bile.

"İlaç torbamda olması gerekiyordu."

"Yer Fıstığı beni duyuyor musun?"

"Ağrı kesici içersen bir şeyin kalmaz."

"Yer Fıstığı."

"Bu değil, bu değil, bu değil. Nereye koydum ben bu ilacı ya?"

"AYŞİN!"

Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim. Beni dinlemiyor, ne dediğimi umursamıyor, kendi başına iş yapıyordu. İçimin boşalan makarası Ayşin'de kırgınlık yaratmış gibiydi. Az önceki rüyanın gerginliğini ondan çıkardığımı fark ettiğim an derin bir nefes aldım. Tahammülsüzlüğün verdiği hissi bastırmaya çalışarak "Lütfen," dedim kontrollü bir ses tonuyla. "Lütfen gidip banyonu yapar mısın?" İş işten geçmiş gibiydi. "Seni düşünende kabahat" diye bağıran gözlerinde hiçbir canlılık ifadesi yoktu. "Tamam. Yaparım." Sesinde de hiçbir vurgu yoktu, ama benim vicdanım ruhuma vura vura bir hâl olmuştu.

Elinde karıştırdığı ilaç poşetini çantasına tıktı ve fermuarını çekti. Yüzüne takındığı ciddiyeti bozmadan bavulundan temiz çamaşırlarını aldı ve tek bir kelime daha etmeden banyoya girdi. Kapıyı kilitlediğini duyduğum an sıkıntıyla iç çektim. Neden sürekli bir kısır döngüdeymişiz gibi hissediyordum.

Karabasandan farksız bir rüya, trip atan bir Yer Fıstığı, doydum mu doymadım mı anlamadığım bir kahvaltı ve nefesimin havada kristallere dönüştüğünü görebileceğim kadar soğuk bir havada gezinti...

İnsan ölmek için başka ne isterdi ki?

Bana baktığında ciddiyetini bozmayan Ayşin, Noel Baba köyüne girer girmez çocuktan farksız bir heyecanla dolmuştu. Bu köy geniş bir araziye yayılmıştı. Her yer ayak basılmamış karlarla kaplıydı. İnsanlar belli noktalardan yürüdüğü için karların arasında ufak patikalar oluşmuştu. Evler tek katlı, her yanı karla kaplı, süslü püslüydü. Bütün köy göz kamaştıracak kadar parlıyordu. Buna gökyüzündeki şölenin de katkısı büyüktü. Yeni yıl yaklaşırken televizyonlarda verilen Noel filmlerindekilerden farksız görüntülerin arasında yavaş yavaş yürüdük. Thomas ve Ayşin önde, ben ve Thea arkalarındaydık. Thomas sürekli bir şeyler anlatıyor, bir yerleri gösteriyordu. Ne dediğini duyamasam da gösterdiği yerlere ufak bakışlar atıyordum. Restoranlar, hediyelik eşya dükkânları, şekerlemeler, oyun salonları... Ayşin gerekli yerlerde cevap veriyor, bana açıklama yapma gereği bile duymuyordu. Kendi çıkarımlarımla az çok nelerden bahsettiğini anlayabiliyordum. Yer Fıstığı'nın tüm tribine rağmen bir gözü sürekli bizim üzerimizdeydi. Benimse iki gözüm birden sadece onun...

"Uraz."

Farklı aksanlı ismime alıştığım söylenemezdi. Başımı dirsek mesafesinde yürüyen kıza çevirdim. Elindeki telefona gömülmüş, hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Bembeyaz tenindeki çiller, soğuğun haşlamasıyla daha da belirginleşmişti. Beresinin altından çıkan kızıl saçları gerçekten alevleri andırıyordu. Gözlerimin önüne gelen çember özlem dolu bir iç çekmeme neden oldu. Thea

düşünceli bir ses çıkardı. Bir şeyler söylemek istiyormuş da nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Okumayı yeni yeni söken bir çocuktan farksız görünüyordu.

"Imm..."

"S-se-sena bir so-sorum-m o-ol-olacak-ak."

Gözlerimin içine merakla baktı. Dinlediğimi belli edercesine başımı salladım. Tekrar telefonuna gömüldü. Kısa bir süre sonra dudakları yine hareketlenmeye başladı. İkimiz için de bu işkencenin son bulması adına olduğum yerde durdum ve Thea'nın elindeki telefonu kendime doğru çevirdim. Google Translate'in saçma çevirisinden anladığım cümle afallamama neden oldu. Kaşlarım çatılırken doğru okuyup okumadığıma tekrar baktım. Thea, meraklı biraz da üzgün görünüyordu.

"Gey olduğumu nereden çıkardın?"

Hafifçe kaşları çattı. Tabii ki söylediğimi anlamamıştı. Telefonunu elime alıp aynı şekilde ona sorumu sordum. Telefonunu ona doğru döndürdü. Telefonunu almak yerine elini elimin üzerine yerleştirerek yazımı okumaya başladı. O an düşündüğüm tek şey, soğuk iklim insanlarının nasıl bu kadar sıcak dokunuşlara sahip olduğuydu. Thea'nın suratı yavaşça rahatladı. Şaşırmış ama bir yandan da keyif almış bakışlarını bana doğru çevirdi.

"Ayşin söylemek."

Duyduğum gerçekle kaşlarım daha da çatıldı. Yer Fıstığı neden böyle bir şey söylemişti ki? Ne zaman? "Turkey gecesi, dansöz, ben seninle konuşmak istemek, orada söylemek." Gerilen yüz hatlarım yavaşça gevşedi. Yüzümde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi. Sırf kıskançlıktan erkekliğime laf etmesi ve bunun benim kulağıma gelmeyeceğini düşünmesi trajikomikti. Öfkelendirecek hâlime resmen güldürmüştü.

Ah Yer Fıstığı... Ah!

Tam başımı Ayşin'e doğru çevirmiştim ki yüzümde yakıcı, soğuk bir sertlik hissettim. Acı dolu bir inilti dudaklarımın arasından kaçtı. Az daha avuçlarında sıksa kartopuyla burun kıran ilk insan olacaktı. Ağzıma dolan karı tükürdüm. Yanımdaki kızın kıkırdadığını duyuyordum. Eğlenceli miydi?

Yüzümdeki karı elimin tersiyle temizledim. Thea mendilimsi bir şey uzattı. Ona bakmak yerine gözlerimi Ayşin'in üzerinden ayırmadım. Pişman olmuş gibi görünmüyordu. Aksine hâlâ için için yanan bir öfkeye sahipti. Bu neyin hiddetiydi?

"İçin soğudu mu bari?"

Kaşları çatık bir halde yere doğru eğildi. Avuçlarının içine topladığı karla beraber tekrar doğruldu. "İlk topu günahsız olan attı." Avuçlarının arasındaki karı, beni düşünerek ezdiği o kadar belliydi ki... "Günahsız mı?" Kendi elleriyle bana az önce duyduğum yakıştırmanın hesabını sorma fırsatını sunmuştu. "Ne zamandan beri yalan söylemek günahtan sayılmıyor Yer Fıstığı?" Tek kaşım hafifçe seğirdi. Yerden aldığım bir öbek karı avuçlarımın içinde sıkıştırmaya başladım. Onun aksine canını yakmamak için kartopunu gevşek oluşturmaya çalışıyordum.

"Ne yalanı?"

Sorgular bir şekilde bana baktı. Gözlerim bu hâlimizden keyif alan Thomas'ın üzerinde dolaştı. Kartopu savaşı vesilesiyle içimde toplanan tüm kinden kurtulabilirdim. Bu cazip bir fikirdi ama önce görülecek daha önemli bir hesabım vardı.

"Gey ha?"

Ayşin'in kaşları "Ne saçmalıyorsun?" der gibi çatıldı ama saniyeler geçmeden neyden bahsettiğimi hatırlamış bir şekilde tüm yüz hatları gevşedi. Yüzüne yerleşen tek

ifade "Şimdi sıçtım!" diye bağırıyordu. Panikle okyanus rengi gözleri açıldı. Yer Fıstığı'nı tanımasam küfür ettiğine emin olacağım bakışları Thea'nın üzerinde dolaştı. Tekrar bana baktığındaysa az önceki hiddetinden eser kalmamıştı.

"Açıklayabilirim."

Avucumun içinde duran kartopunu sıkıyormuş gibi yaptım. Ona doğru birkaç adım atarken "Açıklama istediğimi kim söyledi?" diye sordum. Ayşin elindeki kartopunu serbest bıraktı ve geri geri benimle aynı hızda yürümeye başladı. "Uraz ben sadece..."

"Kıskandın."

Cümlesini tamamladım. Bunu söylememi beklemiyormuş gibi kısa bir an duraksadı.

"Evet ve..." Ne söyleyeceğini bilmez halde bana baktı. Pes etmiş gibi bir nefes aldı. "Tamam, hak ettim. Özür dilerim." Teslim olmuş bir şekilde ellerini iki yana açtı. "İçin böyle soğuyacaksa vur beni." Doğru söylüyordu, içim ancak bu şekilde soğurdu. Nişan alır gibi yaptığım an gözlerini sıkıca yumdu. Şu an öyle sevimli görünüyordu ki birazdan yapacağım şeyi tamamen hak etmişti. Ona doğru büyük adımlar atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi bel oyuğuna yerleştirip onu kendime doğru çektim. Gözlerini açmasına fırsat vermeyecek bir hızla özlediğim dudaklara kavuştum. Yediğim karın soğukluğunu unutturacak sıcaklıktaki öpüşü, erkekliğimin anında sertleşmesine neden oldu. Ayşin de bunu hissetmiş olacak ki gözleri anında açıldı. Şehvet göz bebeklerine kadar yerleşmişti. Elleri ensemden saçlarıma doğru kayarken parmak ucunda yükseldiğini hissettim. Nerede olduğumuzu unutmama son birkaç dokunuşu kalmıştı. Ona olan istediğimi kamçılayan son öpüş... Neyse ki kontrol mekanizmam anında devreye girdi. Tutku ile

dolup taşmış Yer Fıstığı'nı yavaşça kendimden ayırdım. Nefes nefese "Bilseydim daha önceden sana kartopunu fırlatırdım," diye fısıldadı. Alnını alnıma dayadım.

"Düşmekten aklına gelmemiştir belki."

"Uraz!" deyip koluma vurdu. Kızgın görünmeye çalışması matrak bir kahkaha atmama neden oldu. Kızarmış burnuna ufak bir öpücük bıraktım. Elimi belinden çekmeden yan tarafına geçtim. Ayşin üzerini düzeltirken bize doğru iki çift gözün baktığını fark ettik. Biri hâlâ hâlinden memnundu. Sırf bu ifadesinden dolayı kartopu savaşını bir süreliğine erteleyebilirdim. Diğerinde ise anlam veremediğim bir ifadesizlik vardı. Az önce benimle güle oynaya konuşan kız gitmiş, yerini memleketine uygun bir buz kütlesi almıştı. Yer Fıstığı'nın beresinin üzerinden başına koyduğum öpücükle gözleri anlık da olsa kısıldı. Kıskançlık... Sanırım şu anda Ayşin'in neden böyle bir yalana başvurduğunu anlayabiliyordum.

"If you are okay, let's get into reindeer farm."

Thomas'ın cümlesiyle Ayşin bana doğru döndü. "Ren geyiklerini görmeye hazır mısın?" Onun heyecanına ortak olmak istesem de "Görelim bakalım," diyebildim sadece. Ayşin uzanıp elimi tuttu. Parmaklarını parmaklarıma kenetledikten sonra beni Thomas'ın peşinden gerisin geriye döndürdü ve el ele patikadan yürümeye başladık.

Arazinin orta noktasına konumlandırılmış, heybetli, sivri kubbesi olan ışıklı kulenin önünde durduk. Dışarıya kadar Chrismas şarkıları taşıyordu. Thomas burasının Noel Baba'nın evi olduğunu, Ren geyikleri çiftliğine kısa yoldan gidebilmek için evin içinden geçmemiz gerektiğini söyledi.

Ayşin beni sürüklercesine çekiştirerek, köşk gibi duran evin içine soktu. Sıcak dört bir yanımıza dokununca ürperdim. Kalabalık bir sıra bizi karşıladı. İnsanların

üzerinden görebildiğim kadarıyla neredeyse tavana kadar değecek büyüklükteki süslü, ışıklı çam ağacının altında, sağ tarafa doğru yayılan tonla paketli hediye vardı. Sol tarafındaki gösterişli şömine ise defne yaprakları ve ışıklarla süslenmişti. Tüm bunların önünde oturan kırmızı kıyafetli, göbekli adam, Noel Baba çakmasından başka biri değildi. Yaşını başını almış adam mutlu gözüküyordu. Herkese gülücükler saçabilecek rol kabiliyeti takdire şayandı. Sırası gelen çocukları yanına oturtuyordu. Bir şeyler konuşurken göbeğini tutarak kahkaha atıyor, yanındaki cüce kılıklı yardımcılarından aldığı hediyeleri çocuklara veriyordu. Çocukların gözlerindeki parıltılar gerçekti. Bu adamın Noel Baba olduğuna gerçekten inanıyorlardı.

Ben gözlem yaparken Thomas ne olduğunu anlatmış olacak ki Ayşin çocuksu bir heyecanla "Noel Baba oradaymış," dedi. Gerçekten Yer Fıstığı da bu adamın Noel Baba olduğuna inanmıyordu değil mi? Parmak uçlarına çıkarak, kalabalığın arasından yaşlı adamı görmeye çalıştı. Göremeyince pes eden bir iç çekti.

Üzülmüş müydü o?

Ne kadar saçma bulsam da üzülmesi şu an istediğim en son şeydi. Gözlerimi devirerek arkasına geçtim. Ellerimi montunun üzerinden bile belli olan incecik belinin iki yanına yerleştirdim ve tek seferde onu havaya kaldırıp sol omzumun üzerine yerleştirdim. Sol kolumla da poposunu ve belini destekledim. İlk anda ufak bir çığlık attı. Neyse ki gürültüden kimse duymamıştı. Korkuyla tuttuğu bileklerimdeki elleri ilk şoku atlattıktan sonra gevşedi. Hatta kıkırdayacak rahatlık düzeyine gelmişti.

"Çok tatlı değil mi?"

Gerçekten buna cevap vermemi bekliyor olamazdı değil mi? Başını bana doğru eğdi. "Biz de sıraya girelim mi?"

Saçmalama der gibi bakınca dudağını bükerek"Thomas istersek tanışabileceğimizi söyledi," diye ekledi.

"Sen ciddi misin?"

"Sen neden bu kadar ciddisin? Çocuk ruhun nerede senin?"

Sorduğu soru karşısında kaskatı kesildim. Çocuk bile denmeyecek yaşta büyümeye zorlanan bir adama belki de en son sorulacak soruydu bu. Ayşin kırdığı potu saniyeler içinde fark etti. "Uraz." Mahcup bir tonlamaydı bu sesleniş. Özür dileme faslını atlamak için "Ren geyiklerini görelim mi artık?" diye sordum ve Yer Fıstığı'nı bir çırpıda omzumdan indirdim. Gözlerimin içine, kabahatini bilen küçük bir kız çocuğu gibi bakmaya başladı. Aslında onun bir suçu yoktu. Yaşananlarda benim bile suçum yoktu ki onun olsundu...Tüm bunların hesabının sorulması gereken tek bir suçlu vardı ve lanet olasıca sözüm elimi kolumu bağlıyordu.

Kahretsin.

Bana bakan mavilikler buğulanmaya başladı. Dokunsam ağlayacak gibi duran Ayşin'i başından tutup kendime doğru çektim. Alnını öperken hanımeli kokusunu almak için derin bir nefes aldım. Rahatlamaya ihtiyacım vardı. Unutmaya...

"Uraz, Aysin. Let's go!"

Thomas'ın seslenişiyle birbirimizden ayrıldık. Kalabalığın yanından geçip büyük, ahşap işlemeli bir kapıdan dışarı çıktık. Bu sefer bizi karşılayanlar çitlerin arkasındaki rengârenk, irili ufaklı, upuzun boynuzları olan Ren geyikleriydi. Gözümün önünde Patron'un odasında, masasının arkasına astığı dondurulmuş geyik kafası belirdi. İstemediğin ot burnunda biter sanırım bu durumlar için söyleniyordu. Ben düşünmemeye çalıştıkça karşıma

sürekli onu hatırlatan şeyler çıkıyordu ve bu fazlasıyla canımı sıkmaya başlamıştı.

"Uraz, telefonun çalıyor."

Ayşin'in uyarısıyla zil sesini duymadığım telefonumu cebimden çıkardım. Ekranda gördüğüm isimle yüzümde keyifli bir tebessüm belirdi. Her sıkıntılı anımı hissedip bana ulaşmayı başaran Sarı, Norveç'te de durmamıştı. Telefonu açmamla özlediğimi fark ettiğim ses, her zamanki cıvıklığına başladı.

"Sevmesen de beni özledim sesini
Git desen de yine gitmesem.
Saatlerdir çektiğim bu hasret mi çile mi?
Haram mısın bana bir bilsem."

Melodik olduğunu sandığı sesiyle kulaklarımı tırmalayan Sarı "Özledin mi beni?" diye sordu cilveli bir şekilde. Gerçekten özleyip özlememeyi bir kere daha sorgulatmıştı. "Çok!" Geyiklerin fotoğrafını çeken Yer Fıstığı'nın yanına doğru ilerledim. "Biraz olsun hasretimi bastırabilmek için Ren geyiklerini görmeye geldim."

"Nee? Ren geyiği mi?" O kadar bağırmıştı ki telefonu kulağımdan birkaç santim uzaklaştırmak zorunda kaldım. Hâlâ konuştuğunu fark edince de tekrar dinlemeye koyuldum. "Oralarda bir yerde kırmızı giyimli, şişko, yaşlı bir adam var mı? Ho ho ho yaparak gülen cinsinden."

"Olmaz mı?"

"Ne şanslısın lan! Keşke ben de gelseydim."

Gerçekten bana imrenmişti. Belli ki bu konuda heyecanlanmayan tek kişi bendim. Normal olmadığım her yerde karşıma çıkmasaydı olmazdı zaten. "Git bir şeyler iste," demesiyle sıkıntılı bir nefes aldım.

"Mesela ne isteyeyim? Çocukluğumu mu?"

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik oldu. Cankut da kırdığı potu anlamıştı. "Akıl, fikir iste. Bana getirirsin," diyerek işi şakaya vurmasından bu belliydi ama gülecek hava ikimizde de yoktu.

"Her şey yolunda mı?"

Konunun değişmesi ikimizin de işine geldi. "Kobra'yla karşılaştık. Bir hâller vardı ama konuşmak için uygun bir yerde değildik." Kobra'yla görüşmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordum.

"Ne gibi hâller?"

"Garipti işte, ne bileyim. Geldiğinde bir yanına uğrarız."

Ayşin fotoğraf çekmeyi bırakıp bana doğru dönmüştü. Sanki Cankut'un söylediklerini duymuş gibi ters ters bakıyordu. Ben de bu bakışları bahane ederek "Tamamdır. Sonra konuşuruz Sarı," deyip telefonu kapattım. Daha fazla açık verip ne konuştuğumuzu anlatmak istemiyordum. Şüpheli bir edayla gözlerini kısan Yer Fıstığı bana doğru birkaç adım atıp aramızda kalan mesafeyi de kapattı.

"Neyi sonra konuşacakmışsınız?"

"Ne zamandan beri telefon konuşmalarımın hesabı soruluyor?"

"Sana ne anlattığını merak ettim sadece."

"Neden?"

Gözlerim sorgular bir şekilde kısıldı. Neden Cankut'la konuşmamı merak etmişti? Şu anda konuştuğumuz konu mu önemliydi yoksa Cankut'un söyledikleri mi? Sarı'dan ona neydi? Ayşin o sırada ne düşündü bilmiyordum ama "Fotoğraf çekilelim mi?" diye sordu. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak buna deniyordu. Fotoğraf çekilmekten oldum olası hoşlanmazdım. Hoş, bu

zamana kadar da kimse fotoğrafımı çekmek için uğraşmamıştı. Nasıl poz verileceğiyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Yine de onu kırmamak için kabul ettim. Zıplayarak dibime kadar girdi. Ön kamerasını açıp elini havada gezdirdi. Sanırım duruş arıyordu ama kadrajında onun suratından başka bir şey yoktu. Sözde beraber çekilecektik. Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi.

"Senin kolun daha uzun. Sen çeker misin?"

"Beceremem."

"Bir tuşa basmayı mı?"

Tek kaşı havada telefonunu bana doğru uzattı. Pes etmeyecekti. Bıkkın bir edayla telefonu elime aldım ve tıpkı onun yaptığı gibi havaya kaldırdım. Kolumu kaldırıp kendine dolayan Ayşin saçlarını düzeltmeye başladı. "Açıyı iyi ayarla. Biraz sağa. Hayır, çok oldu. Biraz sol yap. Dur dur. Ren geyikleri de gözüksün. Ya çok oldu. Az aşağı doğru indir. Uraz sadece berem ve gözlerim gözüküyor farkında mısın?" Alt tarafı bir kare çekecektik ve neredeyse iki dakikadır poz vermeye çalışıyorduk. Direktifleriyle istediği açıyı ayarlayıp "Hah harika. Çek!" dedi. Sadece ön iki dişini belli eden gülümsemesiyle tam bir tavşana benziyordu. Fotoğrafı çektim. "Bakayım bakayım." Heyecanla elimden kaptığı telefonu incelerken "Elin titremiş," dedi ve saniyeler içinde heyecanı hafifçe yüzünden silindi.

"Hiç gülmemişsin de ama."

"Ne zaman güldüm ki?"

Alt dudağını üzgün bir şekilde sarkıtarak tekrar kamerayı açtı. "Tamam, bu sefer gülmeyi dene o zaman." Telefonu tekrar elime tutuşturdu. "Lütfen Uraz. Hiç fotoğrafımız yok. İleride bakıp hatırlayacağımız anılarımız olmasın mı?" Tekrar kolumun altındaki pozisyonunu aldı. "Hadi çek." Bu zamana kadar hatırlamak istediğim

bir anı yaşamamıştım ki... Ama sanırım haklıydı. Bu an, zihnimde her zaman canlı kalsa da bir fotoğraf karesi ölümsüzleşmesini sağlardı. Ayrıca ona istediğini vermeden de bu işkence son bulmayacaktı. Zoraki bir gülümsemeyle fotoğrafı çektim ve telefonu Ayşin'in eline tutuşturdum. Fotoğrafı incelerken pek de memnun olmamış bir tonda "Hiç yoktan iyidir," dedi. "Bir de beni..."

"Ayşin lütfen."

Gerçekten bu işte iyi değildim ve şimdiden bunalmıştım. Üstelediğinde neler olabileceğini bildiği için "Tamam, ben kendimi çekerim," dedi. Bozulmuştu ama çaktırmamaya çalışıyordu.

"Are you hungry?"

Thomas gözlerini üzerimizde dolaştırdı. Ayşin fotoğraf çekmeyi bırakıp "Not really," diye cevap verdi. O ne demekse... Bana dönüp aç olup olmadığımı sordu. Sigarayı kendi tercihim dışında bırakmaya çalıştığım için hiçbir zaman tam anlamıyla doymuyordum. Buradaki yemekler de sağ olsun bu konuda beni desteklemekten kusur kalmıyorlardı. Norveç'de olduğum süre boyunca açlığımı unutmak için yeniden sigaraya başlamazsam iyiydi. "Sen?" Şöyle böyle der gibi ellerini salladı. "Akşam yemeğine kadar idare edebilirim. Peki sen?"

"Akşam yemeğine kadar ölürüm."

Gözlerini şaşkınca açarak "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neden daha önce söylemedin ki?" Thomas'a döndü. Kısa bir konuşmadan sonra "Burada güzel bir restoran varmış," dedi. "Türk yemekleri de yapıyorlarmış. Oraya gideceğiz."

Biraz olsun doyacak olmanın mutluluğuyla "Şükürler olsun!" dedim. Ayşin verdiğim tepkiye kıkırdadı. Onu gülümsetmek ne kadar kolaydı. Sanırım az önceki anlayışsızlığımı telafi etmem gerekiyordu. "Restoranın yeri

neredeymiş?" Kafası karışmış bir şekilde bana bakarken "Sorarım da neden?" diye sordu.

"Sen sor. Sonra da onlara bizi restoranda beklemelerini söyle."

"Uraz?"

"Hadi Yer Fıstığı. Çok açım ve yeterince zaman kaybedeceğiz."

"Nerede?"

"Birazdan görürsün."

Kelimelerin ve vücut dilinin felç olduğu, hayallerin ve planların havada uçuştuğu andaydık. Odanın içinde rahatlatıcı bir sessizlik hâkimdi. Günün yorgunluğunu bir kahve ve bir kitapta atmaya çalışan Yer Fıstığı, arkasındaki pencerelerden süzülen kar taneleri ile birlikte usta bir ressamın elinden çıkmış bir şaheser gibiydi. Sadece onun bu sakinliğini izleyerek bile bedenim yeterince dinleniyordu. Hayatımda ilk defa şans benden yanaydı.

Ayşin derin bir nefes alarak okumasına ara verdi. Bakışlarını kitaptan pencereye doğru çevirdi. Profilden daha da güzeldi. O usta ressam, tüm yüz hatlarını ince ince işlemişti sanki. Küçük alnı, kalın olmasına rağmen biçimli kaşları, hokka burnu, dışa çıkık kalın dudakları, yuvarlak çenesi, minikte olsa gözüken gıdısı, yüzüne dağınık bir şekilde yerleşmiş kahverengi benleri...

"Çok güzel değil mi?"

Atkuyruğu yaptığı saçlarının firari tutamlarından birini kulağının arkasına itti. Yüzünde samimi bir gülümseme oluşmuştu. Gecenin karanlığı, odanın loş ışığına rağmen parlayan mavilikleri bana döndü. O kadar anlamlı bakıyorlardı ki, gözlerimi kırpmak bile zaman kaybı gibi geliyordu. Cevap vermeden sadece benim olanı izledim. Gerçekten kusursuzdu.

"Ya Uraz."

Ayşin bakışlarımdan utanıp kitabını yüzüne doğru çekti. "Neden öyle bakıyorsun?" Çocuksu bir utangaçlık saklamıştı sesine.

"Nasıl bakıyorum?"

"Dikkatli ve farklı."

"Nasıl farklı?" diye sorduğumda bilmiyorum der gibi omzunu silkti. Hâlâ kitabı yüzünde tutuyordu. Yanaklarının kızardığına adımın Uraz olduğu kadar emindim.

Dudaklarımın kenarında belli belirsiz bir tebessümün yerleştiğini yeni fark ediyordum.

"Rahatsız mı ediyor?"

"I ıh," diye cevap verdi. "Biraz utandırıyor." Midesinden konuşturan utangaçlığı yüzümdeki gülümsemeyi biraz daha genişletti. "Tamam, bakmıyorum o zaman." Yatakta kayıp sırtüstü uzandım. İki elimi de başımın arkasında birleştirdim. Ona bakmak için deli olan bakışlarımı zorla da olsa karla kaplı olan cam tavana çevirdim. Çok uzun sürmeyeceğine emin olduğum bir sessizlik yine aramızdaki yerini aldı. Ayşin'in kitabı gözlerinden çektiğini hissediyordum ama büyük ihtimalle hâlâ dudaklarına dayalı bir şekilde duruyordu. Çünkü alıp verdiği soluk bir yere çarpıyor gibiydi. Bakışlarının benim üzerimde dolaştığını yaydığı enerjiden anlayabiliyordum.

"Bu şehir sana benziyor aslında."

Başımı hafifçe kaldırdım. Kitabını dikkatlice kahvesinin yanına koyan kız, parmaklarını canlı bir şeye dokunuyormuşçasına kapağının üzerinde gezdirdi. Dalgın gözüküyordu. "Çok soğuk, ıssız, sessiz..."

Bakışları tekrar beni bulduğunda gülümsemeye çalıştı ama nedense bu, sadece dudaklarında asılı kaldı. Bir anda neden buruklaşmıştı? "Ama onu gezdikçe ıssız olmadığını, içindeki insanları tanıdıkça sessiz olmadığını, alışınca da soğukluğunun belki de bu şehrin en vazgeçilmez detayı olduğunu anlıyorsun." Nereye varmaya çalıştığını anlayamıyordum. Dudaklarını birbirine bastırıp ince bir çizgi hâline getirdi. Düşünceli, biraz da sıkıntılı bir şekilde beni süzdü. Ne oluyordu? Ayağa kalkan Yer Fıstığı usulca yanıma sokuldu. Hareketleri ürkekti ama kendinden emin bir hâli de vardı. Başını kolumun iç kısmına yerleştirdi. Kafamın altındaki diğer kolumu ise çekip kendine doladı. Kendi kollarını da benim bedenime

sıkıca sardı. İçime girmek isteyen, sevgiye muhtaç hâli kafamı karıştırıyordu.

"Bir gün sen olmazsan, burasının dışında, dünyanın başka hiçbir yeri sana olan özlemimi azaltamaz."

Sorgular bir şekilde kaşlarım çatıldı. Benim olmadığım bir hayat mı düşünüyordu? Çenesinden tutup başını, gözlerini görebileceğim şekilde kaldırdım. Kızgınlığım buğulanmış mavilikleri gördüğüm an yön değiştirdi. Onu bu denli üzecek ne yapmıştım? "Ne oluyor Yer Fıstığı?" Başını konuşmak istemediğini belli edercesine salladı ve tekrar göğsüme yasladı. Parmakları kazağımın üzerinde minik daireler çiziyordu. Çatallaşmış sesiyle "Bir gün kalbin atmayı bırakırsa, özellikle benim için," deyip sustu. Sanki cümlenin devamını getirecek gücü kalmamış gibiydi. İçi çekilirmiş gibi nefes aldı.

"Ben buradan başka yerde nefes alamam."

Ona, ondan ayrılacağımı düşündürecek bir şey yapmıştım. Ne olduğunu bilsem bir çözümüm olabilirdi. Fakat Yer Fıstığı kaçak dövüşüyordu. Ben tatili unutulmaz olsun, üzülmesin diye ekstra çaba sarf ederken bile, bilmediğim şeylerden üzebiliyordum. Ben onu gözümden sakınırken o çöpleri nereden bulabiliyordu anlamıyordum. Konuyu deşmek istiyordum ama öğreneceklerimin hoşuma gitmeyeceğine dair bir his beni durduruyordu. Suskunluğumun gölgesinde ne yapacağımın boşluğuyla kalakalmıştım. Kafamdaki soru işaretleriyle vereceğim tepki, işi daha da çıkılmaz bir hâle dönüştürebilirdi. Tepkisiz kalsam yanlış anlayıp küsebilirdi. Ki konu Yer Fıstığı'ysa bu muhtemel bir sondu. Sussam olmuyor, susmasam hiç olmazlık bir durumun içinde kalakalmıştım. Ortamdaki kasvet boğucu hâle gelmişti.

"Yurt dışında yaşamak için bahane mi aranıyor acaba?" diye laf atarak aramızdaki küçük boşluğu doldurdum.

Ağzından çıkan tek ses şaşkınlık nidasıydı. Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gözleri hayretle parlıyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi?"

Farkında olmadan yine bir şey mi yapmıştım? Hızla yattığı yerden doğruldu ve yüzümü daha rahat göreceği şekilde dizlerinin üzerine oturdu. "Kendimi bildim bileli yurt dışında yaşamanın hayalini kurduğumu?" Öyle bir hayali mi vardı? Hafifçe dirseğimin üzerinde doğruldum ve başımı elime dayadım. "Aslında hayalim üniversiteyi yurt dışında okumak ve daha sonra tamamen yerleşmekti. Para bile biriktiriyordum bunun için ama rahatsızlığımın her zamanki gibi önüme engel koyacağına o kadar inandırıldım ki..." Tur rehberliği yaparken paraya ihtiyacı olduğundan bahsediyordu. Bunun için miydi yani? Ayşin konuşmayı kesip gözlerimin içine hayranlıkla baktı. "Sen bunu nasıl anladın?" Ben bunu nasıl anlamıştım? Anlamış mıydım? "Ailemden başka kimse bu hayalimi bilmez." Bilmiş bir edayla kollarını göğsünde bağladı. Yüzünde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi.

"Kurt sezileriniz çok güçlü Çemberin Efendisi."

Esprili hâli beni bulanık duygularımdan sıyırdı. Son kelime ise sevgi sözcüğü gibi geldi. Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Keyifle bağdaş kurup karşıma kurulan Yer Fıstığı "Aslında düşündüm de," dedi çenesini sıvazlayarak. "Artık böyle bir sorunum kalmadığına göre, belki de İstanbul'a döndüğümde babama bu durumu açabilirim."

Monolog bir konuşmanın ortasındaymış gibi hissediyordum. Bana bakarak anlatıyordu ama sanki şu anda burada değildi. "Yaşadıklarımızdan dolayı mezun kalmayı düşünüyordum ama belki hiçbir şey için geç değildir. İngiliz edebiyatı okuyabilmem için barajı geçmem

ve bir üniversiteye kabul edilmem yeterli." Merakım bir kamçı gibi yüzüme vurdu. Kaşlarımın sorgular şekilde çatıldığını hissettim. Edebiyata ilgisi olduğunu biliyordum. O kadar kitap okuyan birinin edebiyatı sevmesi kadar doğal bir şey olamazdı. Fakat İngiliz edebiyatı okuma hayali, mutlaka altında bir şeylerin çıkacağını hissettiriyordu. Ayşin'in hafifçe kıkırdadığını duyunca düşüncelerime ara verdim.

"Neden İngiliz edebiyatı okumak istediğimi düşünüyorsun değil mi?" Hadi benim ki kurt sezisiydi, onunki neydi? Düşünce okumaya mı başlamıştı? "Ablama göre iflah olmaz bir romantiğim," deyip tekrar kollarımın arasına süzüldü. Üşümüş parmak uçlarını kazağımın içinden soktu ve yandığımı o an anladığım tenime değdirdi. Bel kemiğimden yukarı doğru istem dışı bir ürperti çıktı ve bu tamamen zevk meselesiydi. Bana hayranlıkla bakan yoğun, parlak, mavi gözler dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokuyordu. Kalın dudaklarını ısırması gittikçe yükselen erkekliğimi zapt etmekte beni bir hayli zorluyordu. Hırıltılı bir sesle "Sana göre?" diye sordum ve gırtlağımı temizledim. "Sana göre?" Bu "sana göre" daha kendinden emin çıkmıştı.

"Sadece dünya klasiklerine delicesine bağlı bir okurum."

Kışkırtıcı bir şekilde kendini yukarı doğru kaydırdı. Dudakları bir nefeslik bir mesafede duruyordu. "Özellikle de Aşk ve Gurur'a." Her harf diliyle meşk etti. Kalakaldım. Sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı.

"Sanırım şu yaptığın şeyi yapmayı bıraksan iyi olur Yer Fıstığı."

"Neyi?"

Tırnaklarını hissedebileceğim gibi sırtıma dokunmaya devam etti. Şehvetinin beni ele geçirmesine ramak

kalmışken "Risk alamayız," dedim. Soluk alış verişim bile değişmişti. "Risk mi?" Dudakları artık benimkilere değiyordu. Hafif dokunuşları onu öpmem için haykırıyordu. Oyunbaz bakışlarına karşı tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. "Düşündüğün kadar iradeli değilim Ayşin. Hayallerini gerçekleştirmen için anne olmaman gerekiyor."

Kitlenip kaldı. Bahsettiğim şeyi anlaması saniyelerini almadı. Yüzü pancar gibi kızarırken, delicesine açılan gözlerini benden kaçırdı. Anında toparlanıp yataktan kalktı. Elini kolunu nereye koyacağını bilmez halde, okuma bayramında şiir okuyan çocuk heyecanıyla sağa sola sallanıyordu.

"Sana Aşk ve Gurur'dan bir parça okuyayım mı?"

Parmağını kapıya sıkıştırmış gibi yüksek sesle sorduğu soruya "Kitap yanında mı ki?" diye cevap verdim. Tırnaklarına işkence yapmayı bırakıp işaret parmağıyla başını gösterdi ve samimi bir şekilde gülümsedi. "Bütün kitabı ezberlemiş olamazsın değil mi?" Yalandan bir düşünme hareketiyle "Im... Birazcık," dedi ve ardından samimi bir şekilde gülümsedi. "Sadece en sevdiğim kısımları." Umarım bu bütün kitap anlamına gelmiyordu. "Dinliyorum," diyerek yattığım yerden doğruldum ve ona doğru dönerek bağdaş kurdum. Ellerimle başlaması için işaret yaptım.

"Tamam," deyip elini kolunu sallayarak rahatlamaya çalıştı. Kısa bir an düşündü, bir ara kararsız kaldı. Nihayetinde okuyacağı kısmı bulmuş gibi duruşunu dikleştirdi.

"Ben de şiirin aşkın gıdası olduğunu düşünürdüm," dedi Darcy.

"Bahsettiğimiz, ayakları yere basan, sağlam, güçlü bir aşksa, evet. Zaten güçlü bir aşkı her şey besler. Ama söz konusu

geçici, basit bir sevdaysa, eminim tek bir güzel şiir onu yok etmeye yeter."

Kitaptan, ezbere bildiği cümleler kendimi eksik hissetmeme neden oldu. Şiir okumayı da bu yüzden mi seviyordu yani? Emirhan'ın ona şiirlerle yaklaşmasının nedeni, bu kitaba hayranlığını bilmesinden dolayı mıydı? Sanki bir tiyatro sahnesindeymiş gibi sevdiği kısmı seslendirmeye devam etti. Gözleri yaşanmışlığı öyle resmediyordu ki... Kitabı sadece okumamış, her bir kelimeyi içinde özümsemiş olmalıydı. Aşk kitaplarından hoşlanmayan biri bile, onun sesiyle aşkı yeniden keşfedebilirdi. Kendine hayran bırakan görüntüsüyle "Beğendin mi?" diye sordu. Kusursuz beyaz dişlerini ortaya sererek gülümsedi. Heyecanlı bekleyişine karşılık verebilecek bir kelime bulamıyordum. Başımı onaylarcasına sallamakla yetindim.

"Neden Aşk ve Gurur?"

Yüzündeki çocuksu gülümseme burukluğa dönerken "Çünkü bana annemin okuduğu ilk kitap," dedi. Gözlerinden taşan özlem, bir çağlayan misali ruhuna akıyor gibiydi. Ayaklarının onu taşıyamayacağını hissetmişçesine yavaşça yatağın ucuna ilişti. "Annem kitap aşığı bir kadındı. Hatıralarımdaki tüm anlarda, elinde mutlaka bir kitap oluyor." Anlamlı ve dokunaklı bir hüzünle sarmalanmış yüz hatları, derinlerde bir yerde uyuyan pişmanlığımı sarstı. Yanlış bir soru sorduğumu fark ettirdi. Boğazında düğümlenmişti sanki tüm kelimeler. "Bana kitap okuması öyle hoşuma giderdi ki..." deyip yutkundu. Gözleri sulanıyordu hâlsizce. Belleği vardı yaraların. Geçmemeleri, hatırladıkça acımaları hep bundandı. "Ama elinde hangi kitap varsa onu okuması... Yaşanmışlık kokmalıydı duyduğum cümleler."

Belli belirsiz gülümsedi. Sanki o anlarda dolaşıyordu. Bazen en büyük çığlıklar fısıltı gibi gelirdi ya... Yer Fıstığı'nın sesi de içinde kopan fırtınaları ele verircesine kısıktı. "Düşünsene üç yaşlarındasın ve annenin masal değil de elindeki kitabı okumasını istiyorsun." Gözlerinden akmak için ısrar eden yaşlar sesini çatallaştırıyor, gülüşünü titretiyordu. "Sanırım ablam haklı. İflah olmaz bir romantiğim," deyip *"Ne yapabilirim, ben böyleyim"* der gibi omzunu silkti. Dayanamayıp sevdiğim kadını kollarımın arasına aldım. Başını boynuma doğru gömdü. Titrek nefesleri ağlamamak için kendini zor tuttuğunu belli ediyordu. "Annemin okuduğu ilk kitap buydu. Okumayı öğrendiğim ilk kitap da... O yüzden bendeki yeri çok başkadır." İçindeki buhranı iç çekerek atmaya çalıştı. "Annem öldüğünden beri..." Yutkunmak için duraksadı. Bunu sesli olarak söylemek hâlâ ağzında acı bir tat bırakıyor olmalıydı. "O kitabı, ilk kez sana okudum." Bu öyle değerli bir şeydi ki... Ayşin'i hanımeli kokusu yayan saçlarından öpüp daha da sıkı sarıldım.

"Ama şu an fark ettim ki, çok özlemişim."

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığı an, bir damla yaş yanaklarından nazlı nazlı süzüldü. "Keşke bana o kitabı okuduğu günlere dönebilsek," derken birkaç damla yaş daha gözlerinden firar etti. Üzüntüsü, sadece özlemden kaynaklı değildi. Taşıyamayacağı kadar ağır bir suçluluk hissediyordu ve annesiyle yüzleşmeden bu geçmeyecekti.

Kollarımın arasında sessizce ağladı. Telkin edici bir şekilde konuşmayı çok isterdim ama anne konusunda her zaman eksiktim. Sadece yalnız olmadığını hissettirmek için onu sıkı sıkı sardım. Bir süre sonra burnunu çekerek "Neyse, işte bu yüzden İngiliz edebiyatı okumak

istiyorum," dedi. Kollarımın arasından çıktı. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Biliyorum uçuk bir hayal, ama ileride keşke dememek için en azından denemek istiyorum." Ağlamaklı sesinden öpmek istedim. Keşkelerinin hepsini hayatından çekip atamasam da ona bu konuda yardım edebilirdim. Sanırım... Konuyu değiştirmek istercesine, "Senin hayalin ne?" diye sordu. Böyle bir sorunun geleceğini beklemiyordum. Yüzüne nasıl baktıysam artık, açıklama ihtiyacı duyarak "Yani gelecekte ne olmak istiyorsun?" diye ekledi. Buna benzer bir konuşmayı aylar önce yaptığımızı hatırladım. Sonuç, sıfıra sıfır elde var sıfırdı. Bu âna kadar iyi geldiğini düşünen bir adamın nasıl gelecek hayali olabilirdi ki? Hiçliğin içinde dalgalanan fikirlerim beni esir ederken "Yaşamak," dedim. Ayşin gözlerini devirerek "Hadi ama Uraz," deyip kolumu tutarak beni hafifçe sarstı. "Mutlaka bir hayalin olmalı. Düşün biraz." Bu zamana kadar hayalim yoktu ama bundan sonra geleceğimde tek bir şeyi istediğimden emindim. Sanırım az önceki konuya ufak bir atıfta bulunmak için tam zamanıydı. En azından o konunun da ucu açık kalmazdı.

"Seni yaşamak."

"Güzel şeyler çabuk geçer.
İçimiz hep bir hoşça kal ülkesi..."
Cahit Zarifoğlu

Ayşin

Kaçamak sayılacak kısalıktaki tatilimizin bizi birbirimize daha çok yakınlaştırdığını düşünüyordum. Tamamen birbirimize ait olmamızın dışında, konuşmanın, gülmenin, tartışmanın, barışmanın, bazen sadece cana yakın bir sessizlikte sarılıp oturmanın bile iyileştirici bir etkisi vardı. Geçmişin yansımalarından uzak, şu anın tadını çıkaran adama tekrar âşık olmuştum. Gerçek Uraz'ı tanımaya başladığımı hissediyordum.

Ve ne demek istediğini şu an çok iyi anlıyordum: Onunla yaşamak değil, onu yaşamak istiyordum.

İki ömürde de...

Son günümüzden bize kalan vücudumuzu dağlayan soğuğa inat temiz havanın tadını çıkarmaktı. Thomas'ın acil bir işi çıktığı için bizi sadece havalimanına bırakabileceğini söylemişti. Thea ile Kuzey Işıkları Festivali'ne gitme teklifini, çok merak etsem de kibar bir şekilde reddetmiştim. O kızın göz hapsinde olmak yerine, son günümüzün tadını özgürce çıkarmayı yeğlerdim. Thomas'ın

evlere gönderdiği kahvaltı, belki de burada olduğum zaman boyunca yediğim en lezzetli şeydi. Uraz'ın reçellere girmiş parmaklarının tadı damağımda dolanırken köyün çevresinde yürüyüş yapmıştık. Bir ara kartopu savaşıyla tüm insanları dışarı çıkarmış, kahkahalarla yerde yuvarlanmış, bize ait olan iki iglonun arasına kahvaltıdan kalan malzemeleri de kullanarak kardan adam yapmıştık. Şaheserimize bakarken, Uraz'ın beni kucağına alıp evimize getirmesi kaliteli geçirdiğimiz vakti aşka dönüştürmüştü. Her ne kadar dün gece bahsettiği anne olma düşüncesi bilinçaltıma işlemiş olsa da Uraz'ı bir kez daha içimde hissetmeden Norveç'ten ayrılmak istememiştim. Yatakta başlayan sevişme mutfakta devam etmiş, duşta son bulmuştu ve az kalsın uçağı kaçırmamıza neden olacaktı. Apar topar hazırlanıp, nefessiz kalacak kadar hızlı koşarak uçağa yetişmiştik. Yine de iyi ki dediğim ömre bedel anlar için keşke demediğim için mutluydum.

Beş saate yakın süren bir yolculuktan sonra nihayet İstanbul'a sağ salim dönmüştük ama ben eksik hissediyordum. Sanki ruhumu o igloda bırakmıştım. Bavullarımızı beklerken yanımda duran adama burukça baktım. Yorgun gözüküyordu ya da tüm yol boyunca en ufak bir sarsıntıda gözlerini açmış olmasından dolayı uykulu da denebilirdi. Göz göze geldiğimizdeyse zoraki bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. Ondan ayrılmak istemiyordum. Üç günde ne kadar alışmıştım onunla vakit geçirmeye...

"Ne oldu?"

Hiç, der gibi omzumu silktim. "Seni özledim." Dünyanın en saçma şeyini duyuyormuş gibi "Yanındayken de?" diye sordu. İfadesinde bir gülümseme görür gibi oldum ama emin olamadım. Başımı onaylarcasına sallarken "Birazdan olmayacaksın ama," dedim. Sanki

etimden et koparacaklarmış gibi acı çektiğimi, bunu dile döktüğüm an anlamıştım.

"Evet. Sadece bir süreliğine..."

"Seninle beraber uyuyamayacağım."

"Olması gereken bu değil mi?"

Sıkıntılı bir iç çektim. "Artık değil." Neredeyse midemden verdiğim cevabı duyup duymadığını bilmiyordum. Uraz konuşmayı devam ettirmek yerine bavulları takip etmeyi sürdürdü.

Bir süre bekledikten sonra ikimizin de bavulunu kayan banttan aldı. Çıkışa doğru yürürken elini tutmak istedim. Fakat sürekli açılıp kapanan otomatik kapı buna engel oldu. Babam, ablamla beraber kalabalığın arasına karışmış, kapıdan çıkanları izliyordu. Beni gördüğü gibi gözleri özlemle parlayan babam "İşte geldiler," dedi ve çocuk gibi sevinçli hareketlerle bariyerlerin uç kısmına dolandı. Ablam benden çok, Uraz'la bana bakıyordu. Elinde değişik bir resimle dolanan kişi ise Cankut'tan başkası değildi.

"Hoş geldiniz çocuklar."

"Hoş bulduk efendim."

"Seni çok özledim baba," deyip kendimi babamın açılmış kollarına attım. Ona olan özlemimin bu kadar çok olduğunu kokusunu duyana kadar anlamamıştım. Babam beni sevgiyle kucakladı. Saçlarımı sevdi, o da kokuma hasretmiş gibi derin nefesler alarak beni öptü. O sırada gözüm ablamın üzerindeydi. Telefonuyla ilgileniyordu ama yüz hatlarının hoşnutsuzluğu evdeki tartışmanın öncüsü gibiydi.

"Ben kurt çizmeyi bilmiyorum oğlum. En son köpekte bıraktım sanat hayatımı." Bakışlarımı Cankut'a çevirdiğimde biraz önce kafasına şaplak yediğine yemin edebilirdim. Resim çizili olan kâğıdı eğrelti bir şekilde tutan

Uraz başını omzuna doğru yatırdı. Ciddi durmaya çalışsa da insanın gardını düşüren gamzelerini saklamayı beceremiyordu. Elindekini evirip çevirirken bir yandan da başını sağdan sola doğru hareket ettirdi.

"Hadi şu yarattığın köpek olduğunu varsayalım."

"Ayıp ediyorsun ama."

Kâğıdı Cankut'un görebileceği gibi çevirdi. Bu sayede ben de köpek demeye bin şahit gereken çizimi daha yakından görmüş oldum ve gülmemek için yanağımı dişlemeye çalıştım. "Senin sanata yaptığın ayıbından büyük değil. Neyse..." Uraz parmağıyla köpeğin etrafındaki yanarlı dönerli daireyi işaret ederek "Etrafındaki bu kırmızı şey ne?" diye çıkıştı. Başını ovalayan Cankut "Bunu gerçekten sorduğuna inanamıyorum," dedi bozulmuş bir edayla. "Ne olabilir sence?" Uraz'ın boş bakışlarına karşılık gözlerini devirdi.

"Tabii ki Çemberin Efendisi Kurt Uraz."

Dudağımda biriken kahkaha patladı. Sanki orada olduğum yeni fark edilmiş gibi tüm bakışlar üzerime çevrildi. Bu biraz utanç vericiydi. Babam ne olduğunu anlamaz halde benden ayrıldı. Mahcup ve özür dileyen bir şekilde "Affedersiniz," deyip elimi dudaklarıma bastırdım ama için için gülmemi engelleyemiyordum. Cankut'un gözleri şaşkınlıktan sonra hafifçe kısıldı. "Bırak ya!" Bir hışımla Uraz'ın elindeki kâğıdı aldı ve katlamaya başladı. "Siz ne anlarsınız sanattan."

"Sen de çok anlıyor sayılmazsın Sarı."

Kahkahamı bastırmaya çalışırken çıkardığım sesler Cankut'u daha da sinirlendirdi.

"Seni de çizecektim Yer Fıstığı ama artık şansını kaybettin."

"Yer Fıstığı mı?"

Babamın ses tonu, bunun bir soru olmadığını vurgular cinstendi. "Sana Yer Fıstığı mı diyorlar?" Cankut kırdığı potla yerin yarılmasını ve içine girmeyi beklerken "Ben," dedi Uraz. "Sadece ona ben Yer Fıstığı diyorum." Babam sorgular bir şekilde gözlerini kıstı. "Kızımın zaten bir adı var."

"Bu aramızdaki bir espri efendim."

"Sanki kırıcı bir espri."

Ortam yavaş yavaş ısınıyor, gerilen ip incelmeye başlıyor gibiydi. Babamın lakap olaylarına sıcak bakmadığını bildiğim için olaya müdahale etme sırası bendeydi. "Başta biraz sinir bozucuydu ama şu an bana başka bir şekilde seslenildiğini düşünemiyorum." Babam ciddi olup olmadığıma bakarken "Ciddiyim. Çok seviyorum," diye ekledim. İnanmak istercesine bakıyordu. Aslında o da farkındaydı Uraz'ın beni kıracak bir şey yapmayacağının. Belki de sadece Cankut'tan böyle bir şey duyduğu için rahatsız olmuştu. "Anlıyorum," deyip tam bir müdür edasıyla Urazlara döndü. "Yine de benim yanımda kızıma adıyla seslenin. Anlaşıldı mı?"

Bakışları Cankut'un üzerinde olduğu için,"Özür dilerim efendim. Bir daha olmaz," cümlesi ondan çıktı. Uraz ise sadece başını sallamakla yetindi. Derin bir nefes alan babam "Pekâlâ," deyip bir eliyle bavulumu diğer eliyleyse benim elimi tuttu.

"Pazartesi okulda görüşürüz."

Bu pazartesi okulların açılacağı tamamen aklımdan çıkmıştı. "Hadi kızım," diyerek beni çekiştiren babamdan fırsat bulduğum an, Uraz'a arayacağımı işaret ettim. Başını tamam der gibi hareket ettirirken hafifçe elini kaldırdı. Üç günün, hele de o gecelerin ardından ayrılışımız böyle olmamalıydı.

Aynı yerküredeydik.

Aynı mevsimi yaşıyorduk.

Peki, gökyüzü neden bu kadar farklıydı?

Berrak bir geceden, alışılagelmiş bir dumansılığa dönmüştük. Ay daha soluk parlıyordu. Yıldızlar kayıp... Bunca zamandır ne çok şey kaçırmıştık. Karanlığa saçılmış mücevherlerden bihaber yaşıyorduk hayatı resmen. Oysa uzansam dokunabilecekmişim gibi hissettiğim gökyüzü, ışıldayan yıldızlar ve kuzey ışıkları ne güzeldi.

Keşke o iglodan hiç ayrılmasaydık.

"Ayşin."

Eve girer girmez eşyalarımı yüklenen babam "Odanı özlemişsindir," dedi. Burada olmamdan memnun olduğu sesindeki çocuksu neşeden belliydi. "Hem de nasıl." Babamın peşinden odama doğru ilerledim. Zihnimde dolanan anılar odama girer girmez silindi. Bana ait olan tüm eşyaları gerçekten özlemiştim. Keşke o anılar bu odada yaşanabilseydi. "Hadi bakalım," diyen babam bavulumu çalışma masamın yanına bıraktı. "Yat biraz dinlen."

"Konuşsaydık babam."

"Vaktimiz bol kızım." Yanıma gelip elleriyle yüzümü kavradı. "Yol yorgunusun, gözlerinden belli." İki gözüme birer öpücük kondurduktan sonra "Şimdi güzelce dinlen. Tatilinle ilgili hiçbir ayrıntıyı atlamanı istemiyorum," dedi. "Kahvaltıda görüşürüz." Maalesef babam, tatilimle ilgili birçok ayrıntıyı atlamak zorundaydım.

"Tamam. İyi geceler."

Saçlarımı okşayıp alnımı da öptü. "İyi geceler kızım." Babam kapıyı ardından kapatarak odadan çıktı. Kendimi

gerisin geri yatağa attım. Tanıdık şampanya rengi tavanım gözüme çok sade gözükmüştü. Çarşaflarım deterjan kokuyordu. İçerisi çok karanlık ve sessizdi. Uraz'a dair hiçbir iz yoktu. Yüreğimin derinlerinde bir yer inceden sızladı. Varlığını hissedemesem bile sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Bir çırpıda yattığım yerden doğruldum. Yatağımın ayakucuna bıraktığım çantayı elime aldım. Telefonumu çıkardığım gibi Uraz'ın numarasını tuşladım. Meşgul çalmasını o kadar beklemiyordum ki, duyduğum "Aradığınız kişi şu anda bir başkasıyla konuşuyor," cümlesini söyleyen kadının sesiyle irkildim. İlk anda yanlış birini aradım paniğiyle telefona baktım. "Kurt" ismini gördüğüm ansa kalbimin gümbür gümbür atışı damarlarımda dolaşmaya başladı. Saati kontrol ettim. Gece yarısını geçmişti. Cankut yanındaydı, ben buradaydım. O zaman... Bu saatte kiminle konuşuyordu?

Telefonu kapatıp tekrar aradım. Yine aynı ses duyuldu. Duygu karmaşasının içinde savrulup duruyordum. Kıskançlık, öfke, endişe, merak...

Bir süre beklemeye karar verdim. O sırada gözüm odamın bir duvarını kaplayan kitaplığımdaki en üst, orta rafa ilişti. Daha doğrusu 'Aşk ve Gurur' kitabına... Senelerdir adını anmayı bırakın, elimi bile sürmemiştim sayfalarına. Oturduğum yerden kalktım ve ağır adımlarla kitaplığıma doğru ilerledim. Dün gece adını anmıştım. Uçurumdan atlarcasına büyük bir cesaretle kitabın sırtına dokundum. Ürperdim. Annemin okuduğu anlardan birine gittim. Kitabı çekip çıkardım ve zihnimde ses bulan ilk sayfayı açtım.

Varlıklı ve bekâr bir erkeğin evlenebileceği bir eş arayışında olduğu tüm dünya tarafından benimsenmiş bir gerçektir.

Böyle bir erkeğin, yeni bir çevreye girdiğindeki his ve görüşleri her ne kadar az bilinse de bu gerçek komşu ailelerin beyinlerine öylesine sağlam kazınmıştır ki, bir başkasının ya da kendi kızlarından birinin tapulu malı olarak kabul edilir. Bayan Bennet bir gün eşine, "Sevgili Bay Bennet," dedi, "Netherfield Park'ın sonunda kiraya verildiğini duymuş muydun?" Bay Bennet duymadığını söyledi. "Ama verilmiş işte," diye devam etti Bayan Bennet. "Az önce Bayan Long buradaydı ve bana her şeyi anlattı." Bay Bennet'ten ses çıkmadı.

"Kimin kiraladığını merak etmiyor musun?" diye isyan etti karısı sabırsızca. "Belli ki anlatmak istiyorsun. Benim de dinlemeye itirazım yok." Karısı hemen fırsattan yararlandı. "Hayatım, mutlaka sen de biliyorsundur ama Bayan Long'un dediğine göre Netherfield, İngiltere'nin kuzeyinden gelen çok zengin, genç bir adama kiralanmış. Malikâneyi görmek için pazartesi günü kapalı at arabasıyla gelmiş ve o kadar sevmiş ki, hemen Bay Morris'le anlaşmış. Michaelmas Yortusu'ndan önce taşınacakmış. Hizmetkârlarından bazıları hafta sonuna kadar eve yerleşecekmiş."

"Adı neymiş?"

"Bingley."

"Evli mi, bekâr mı?"

"Ah, bekâr elbette! Zengin bir bekâr, yılda en az dört beş bin sterlin geliri var. Kızlarımızın başına talih kuşu kondu!"

Gerçekten çok özlemiştim. Kitabı okuyarak yatağıma döndüm. Başucundaki lambamı yaktım. Yastıklarımı, metal yatak başlığıma dayadıktan sonra sırtımı yasladım ve okumaya devam ettim. Birkaç satır, bir sayfa daha... Yüzümde oluşan tebessüme engel olamıyordum ama nedeni bu sefer başkaydı. Sanki Uraz ve benim hayatım yüzyıllar önce kaleme alınmıştı:*"Kibir ve gururu dize getirebilecek tek gerçektir, aşk."*

Orta gelirli bir ailenin zeki ve neşeli kızı, bir gün varlıklı, kibirli bir gence gönlünü kaptırmıştı. Hem de büyük bir nefretin ardından...

Hayata karşı biri gururlu, diğeri ön yargılı iki insan, birbirlerine çok haksızlık yapmışlardı ve bunu telafi edebilecek tek şey, aşktı. Tanıdıkça nasıl da tutunmuşlardı aşklarına...

Çalınmadan açılan kapımla olduğum yerde sıçradım. Koridorun ışığı odama arsızca süzülürken ablamın karanlık sureti izinsiz bir şekilde içeri girdi. Tavandaki ışığı yakmasıyla kamaşan gözlerimi birkaç saniye kapalı tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi ışığa alıştırabilmek için kıstım. Ablamın yüzünden okuduğum tek duygu, şüpheydi. Gözleri saniyelik de olsa elimdeki kitaba kaydı. Gözleri aradığı ipucunu bulmuşçasına parladı. "Uraz'la sevgili misiniz?" Hoş beş etmeden konuya girmesine şaşırmamam gerekiyordu. Havalimanından beri süregelen karın ağrısının önemli bir meraktan kaynaklandığını hissediyordum. Demek bu yüzdendi.

"Seni neden ilgilendiriyor?"

Sesimin ilgisiz çıkmasına büyük çaba harcıyordum. Kitabımı başucumdaki komodinin üzerine koydum. "Çünkü ben senin ablanım," dediğinde yüzümde yarım yamalak bir gülümseme oluştu. Keşke bu konuşmanın sadece aramızdaki kan bağından dolayı olduğuna inanabilseydim. "Bu özel hayatıma müdahale etme hakkını sana vermez."

"Konu Uraz ile birlikteliğinse verir."

Ameliyattan sonra temiz bir sayfa açmıştık. Yeni yeni abla kardeş olmanın tadına varıyorduk ama o yine her şeyi bir kalemde çizip atmak üzereydi. Kısmen açık duran kapıyı kapatmak için ayağa kalktım.

"Uraz seni neden ilgilendiriyor?"

Yanından geçip kapıyı sessizce kapattım. Beni takip ettiğini bildiğim için dimdik, kararlı bir duruş sergiliyordum. "Uraz'dan sana ne?" Babamın kulağına gitmemesi için sesimi olabildiğince kontrollü çıkarmaya çalışıyordum ama içimde büyüyen kıskançlığı bu konuda ne kadar zapt edebilirdim emin değildim.

"Beni Uraz değil, sen ilgilendiriyorsun."

Kaygılı bakışları, yakıcı bir hâl aldı. Ciddi olamazdı değil mi? Tek derdi ben olamazdım. Bana doğru attığı birkaç adımı durdurmak için elimi havaya kaldırdım. Daha fazla hareket etmedi. Neyse ki içinde bir yerlerde hâlâ özel alanıma saygı duyan bir tarafı vardı. "Bak Uraz'a bir hayat borçluyuz. O olmasaydı belki de şu anda bu konuşmayı yapamıyor olacaktık." Çalışma masamın köşe kısmına oturdu. Kollarını öğretmenliğini vurgular gibi göğsünün üzerinde bağladı.

"Ama Uraz sana göre biri değil ablacığım."

Bu son kelimeyi sevgi sözcüğü sanmam gerekiyordu ama bam telime bastığının farkında bile değildi. "Sana göre biri mi?" Sakin kalmaya çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Kuşkulu gözleri benimkilere kilitlendi. Yüz ifadesindeki karışıklık, kafasının içindekilerin eseriydi. Bu bakışlar da benim ipucum mu olmalıydı?

"Kendine layık gördüğüne göre, sende olup bende olmayan bir eksiklik olmalı değil mi? Ne mesela o ablacığım?"

Son kelimedeki vurgumu onun gibi yapmış olmam, kaşlarını çatmasına neden oldu. Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpmaya başladı. "Güzellik mi? Akıl mı? Yaş mı? Yoksa sağlıklı bir vücut mu?" Sesimin oktavı gittikçe yükselirken konuşma hızım bir hayli artmıştı.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Durumu algıladığında az önceki sakinliğini kaybettiğini yüzünden okuyabiliyordum. Dudaklarım küçümser bir edayla bükülürken "Seni değil de beni seçtiği için hasetinden çatlıyorsun değil mi?" diye sordum. Katıksız bir öfkeyle gözleri parlayan ablam "Yani sevgili olduğunuzu inkâr etmiyorsun!" diye karşılık verdi. Belki bu konuşmanın ardından pişman olacaktım. Belki de iyi ki söylediğimi düşünecektim ama dilime daha fazla hükmetmek istemiyordum.

"Sevgiliden de öteyiz artık."

Bacaklarının bağı çözülmüş gibi masaya yığıldı. Gergin ifadesi saniyeler içinde gevşedi. Söylediğim şeyi düşündüğü belliydi. Durumun gerçekliğini anlayınca da gözlerinin haresine hayal kırıklıkları serpiştirdi.

"Birlikte mi oldunuz?"

Uraz ile en son yaşadıklarımız, hızlı bir şekilde beynime nüksetti. Birlikte değil, artık bir olmuştuk ama bunu söylemedim. Ne inkâr edecektim ne de daha fazla itirafta bulunacaktım.

"Aferin sana Ayşin. Gerçekten de ailene layık olduğunu bir kez daha kanıtladın." Sesi sakindi. Neredeyse teskin edici bile denebilirdi. Öfkesi benim cümlem ile birlikte uçup gitmişti ama bende bıraktığı şey, pişmanlıktı. Söyledikleri değildi bana bunu hissettiren, özümde aileme yaptığımı fark etmediğim ihanetti. Babamın tek istediği doğru, dürüst, namuslu evlatlar yetiştirmekti. En büyük hayalini elinden aldığımı hissetmek taşıyamayacağım kadar ağırdı. Ablam mıhlandığı yerden ayağa kalktı. Yaşadıklarımın gerçekliği oldukça derinden sarsmıştı onu. Bilinçaltımın davetsiz ve cılız sesi bir şeyler söylemem gerektiğini fısıldıyordu ama nefesimi boşa tüketmekten başka bir işe yaramayacağı belliydi.

"Keşke beni sadece ablan gibi görseydin. Belki o zaman sadece seni korumak için endişelendiğimi anlardın."

Kapıya doğru ilerledi. Bir şeyler söyleme hissiyle içim içimi kemiriyordu. Tam onu durdurmak için adını söylemek üzereydim ki, bana doğru döndü.

"Bu konuşmanın hiç olmadığını var sayıyorum. İyi geceler."

Kırgınlık dolu ses tonu yüzünden göğsüm o kadar sıkıştı ki ağrımaya başladı. Hiç dinmeyecekmiş gibi gözüken suçluluk duygusuyla beni baş başa bırakıp gitti. O gidene kadar nefesimi tutmayı başardım sonra ağır ağır soluğumu bıraktım. Gözlerim alev alev yanmaya başladı. Şu anda en son istediğim şey ağlamaktı ama biraz daha yalnız kalırsam kaçınılmaz sonum oydu. İhtiyaç duyduğum adamı aramak için telefonu elime aldım. Hâlâ meşguldü. Kirpiklerim ve göz pınarlarımın birleştiği noktada yaşlar birikti.

Keşke o iglodan hiç çıkmasaydık.

Uraz

"Anlatmayacak mısın artık?"

Ayşinler yanımızdan ayrıldığı andan itibaren susmayan Sarı'ya, eve girene kadar konuşmaması hâlinde her şeyi anlatacağımı söylemiştim. Huzurlu bir yolculuk yaptığımızı düşünüyordum ama belli ki Cankut bana katılmıyordu. Eve kadar kendini zor zapt etmiş olmalı ki, daha kapının kilidini çevirirken konuşmaya başladı. Sanırım bu gece düşündüğümden de uzun geçecekti.

"Önce eve girsek mi?"

Sıkıntımı belli edercesine derin bir nefes aldım ve ardından terslercesine yüzüne baktım. Cankut mızmız bir çocuk gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve duvara yaslandı. "Senin özel mülkünün sınırları içerisindeyiz. Bak kapına dokunuyorsun. Evde sayılırız." Bu sefer cevap vermedim. Önüme dönüp kapıyı açtım ve evimin kendine has olan kokusunun beni sarmasına izin verdim.

Bavulumu sürükleyerek kapının kenarına bıraktım. Ayakkabılarımı çıkardığım gibi, odaları gezerek alışkanlık hâline dönüşen kontrolümü yaptım. Cankut'un salona geçtiğini duyabiliyordum. Havanın soğukluğuna rağmen camı açtığını da...

"Aç mısın?"

Şu anda hayalini kurduğum tek şey, kendi yatağımda özlediğim uykuya dalmaktı. Çok yorgundum. Uçaktaki gerginliğimin kaslarıma etkisini hissedince, üzerimdekilerden kurtulup banyo yapma fikri de gözüme fena gözükmedi. Gri kapüşonlumu çıkarmak için hamle yaptım. Fakat tüm yol boyunca omzumda yatan Ayşin'in üzerime yerleşen kokusunu fark ettiğim an duraksadım. Başımı sağ omuzuma doğru çevirdim. Hanımeli kokusu bedenimdeki tüm yorgunluğu çekip aldı.

"Hu hu!"

Kapımı tıklatıp başını içeri uzatan Sarı "Aç mısın?" diye sordu. Hayır anlamında başımı salladım. "Tamam o zaman. Ben sandviçimi hazırlayana kadar ne yapacaksan yap. Salonda buluşalım." Cevap vermemi beklemeden geriye çekildi. Ne olduğunu öğrenmeden bu geceyi bitirmeyecekti. Neyi bu kadar merak ediyordu ki?

Kıyafetlerimi değiştirmekten vazgeçip kendimi yatağa bıraktım. Yastıklarımdan birine sarıldım. Gözlerimi kapatıp hafifçe burnuma dolan kokuya odaklanmaya çalıştım. Zihnimde beliren anlar bir şeylerin eksik olduğunu hissettiriyordu. Kokusu buradaydı ama sıcaklığı yoktu. Parmak uçlarıma değen soğuk bir yastık kılıfıydı. Sürekli dönerek hareket eden, yorganı kendi üzerine çekerken mırıltılar çıkaran, ayakları ayaklarıma temas etmediği anda uyanan biri yoktu. Buna alışacağımı düşünmemiştim ama sanırım ben de onsuz uyumakta zorlanacaktım.

"Ben hazırım."

Cankut'un içeriden seslenişiyle bıkkın bir şekilde yataktan kalktım. Odadan çıktığımda gözüm kısmen aralık olan karşı kapıya takıldı. Spor odasını kontrol ettiğimi hatırlamıyordum. Kapısını aralık bıraktığımı da...

Bir anda üzerimde oluşan tedirginlik odayı kontrol etmemi söylüyordu. Oysa kuş uçmaz kervan geçmez bir

yerde, bilmem kaçıncı katta olan dairemin anahtarı benden başka kimsede yoktu. Kapıda zorlanma yoktu. Pencereden girilmesi imkânsızdı. Yine de içimin rahatlaması için odanın kapısını elimle ittim. Koridorun ışığı, loş bir şekilde spor aletlerinin üzerine düştü. Her şey bıraktığım gibiydi. Işığı yakıp etrafı kolaçan ettim. Eksik, farklı, beni endişelendirecek hiçbir değişiklik yoktu. Gözüme çarpan kum torbası, bana aramam gereken kişiyi hatırlattı. Cankut'la konuşacağımız konunun yönü biraz değişecekti.

Işığı kapatıp odadan çıktım. Kapıyı kapattığıma emin olduktan sonra salona doğru ilerledim. Masa başında yaptığı sandviçle haşır neşir olan Cankut "Hele şükür!" dedi. Ağzını öyle bir doldurmuştu ki, saçılan kırıntıları zor engelliyordu. Soğuk olduğu bardağın buğusundan belli olan kolasını tek seferde kafama diktim.

"Ya! Söyleseydin sana da getirirdim."

Boş bardağı masaya geri koyarken "Kobra'nın nesi var?" diye sordum. Konudan konuya geçişim kafasını karıştırmış gibi bana baktı. Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Ne gibi bir farklılık?" Gözlerini kısarak "Önce bana istediğimi ver ki Çemberin Efendisi, ben de sana vereyim," dedi. Gerçekten mi? Yüzüklerin Efendisi geyiği mi yapıyordu? Şu anda mı? Bana kurnazlıkla bakan gözlerine gerekli cevabı vermiş olacağım ki, ağzındaki lokmayı bitirir bitirmez "Geçen gün Patron'un eski mekânlarından birinde karşılaştık," dedi. Doğru mu duymuştum? Dövüş mü izlemeye gitmişti?

"Senin orada ne işin vardı?"

Sesimdeki sertliği ya da çenemin savunmacı bir şekilde kasılmasını engelleyemedim. "Hadi ama Uraz. Eğlenmek benim de hakkım değil mi?" Hakkıydı ama bu şekilde değil. Konunun dağılmaması için neyse dercesine bir nefes aldım.

"Devam et."

Sandviçinden tekrar bir ısırık aldı. "Kobra'yı bilirsin," derken bir yandan da geviş getirir gibi lokmasını çiğniyordu. Benim önüme kadar saçılan kırıntılar, sabrımı gıdıklarken "Sarı!" diye uyardım. "Konuşmanı bitirdikten sonra zıkkımlansan nasıl olur?"

"Açım."

Ya sabır çekince "Tamam, tamam gerilme hemen," dedi. Ekmeği tabağa bırakıp ellerini hafifçe silkeledi. "Boğazıma dizdin zaten. Tok açın hâlinden ne anlar?" Bardakta kalan birkaç damlayı içmeye çalıştı. "Kola alabilir miyim?" Sabır testi falan mıydı bu? Neyi amaçlıyordu? Ne kadar sakin kalacağımı falan mı? "Bekle." Oyalanmasını göze alamadığım için mutfaktan kolayı ben aldım. Döndüğümde kaşla göz arasında yine ağzına bir lokma attığını fark ettim ama bu sefer tepki göstermek yerine sessiz kalmayı tercih ettim. O da bu durumu suistimal etmemek adına kolasını doldururken hızlı hızlı çiğneyip yuttu.

"Kobra'nın gözü kulağı her yerdedir bilirsin. Özellikle de dövüş anında ama çok dalgın gözüküyordu. Sürekli hamleleri kaçırdı. Sanki kafası başka bir yerdeydi."

Bahsettiği adam tanıdığım kişi olamazdı. Dövüş anlarında çemberin içindekiler, dışında hiçbir şey düşünmezdi. En azından bu zamana kadar öyleydi.

"Beni fark ettiğinde gerildi. Rahatsız olduğunu o kadar net anladım ki. Gözleri saniyelik bir hareketle Patron'un locasına doğru kaydı. Sanırım seninle geldiğimi falan düşündü. Gözleri beni tararken mesaj veriyor gibiydi ama ne olduğunu çözemedim. Sürekli bakışma hattımıza birileri girip duruyordu. Tek anladığım şey, beni orada istemediğiydi."

Kolasından bir yudum almak için konuşmasına ara verdi. Demek Patron saklandığı delikten çıkmış, sahalara

dönmüştü. Şaşırmış mıydım? Tabii ki hayır. İşleri uzaktan kumandayla halletmekten sıkılacağını adım kadar iyi biliyordum. Sadece zamanlama konusundan emin olamıyordum. O kadar...

"Ben de o andan sonra durmadım zaten. Yalnız Patron'un yeni bir dövüşçüsü var, benden söylemesi. Bana biraz seni hatırlattı. Sadece biraz daha teknik dövüşüyor ama kısa zamanda gözde hâline gelir bence."

Beni biriyle mi karşılaştırmıştı? Bu da yetmezmiş gibi, o kişiden bahsederken beğeniyle gözleri mi parlamıştı? Peki, bu neden beni bu kadar rahatsız etmişti? Kıskançlık tohumları yüreğime saçılmış gibi hissediyordum. Kimi kıskanacaktım ki ya da neyi? Dövüşçüyü mü? Yerimi alacak olmasını mı? Yoksa sadece o ortamı yaşayabilmesini mi? Adının haykırılmasını, çember ateşinin verdiği sıcaklığı hissetmesini, ağzında dolaşan kan tadının damarlarında dolaşan adrenaline karışmasını mı kıskanmıştım?

"Ne oldu?"

Yoldan çıkan dikkatimi asıl konumuza döndürürken "Hiç," diyerek masadan kalktım. "Sen yemeğine devam et." Telefonumu kotumun cebinden çıkartıp Kobra'nın numarasını tuşladım. Tek çalışta meşgule düştü. Saat düşünülürse şu an dövüş alanında olabilirdi. Hattının çekmeme ihtimalini göz önünde bulundurarak bir kere daha çaldırdım. Yine aynı dıtlama sesiyle karşılaşmam kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bu müsait olmama durumu değildi. Numarasını mı değiştirmişti? Kendimi bildim bileli aynı olan numarasını değiştirdiğini umdum. Çünkü beni engellemiş olma ihtimali, işleri verdiğim sözün üzerine doğru sürüklerdi ve bu durum hiç iyi yerlere varmazdı.

"Kobra'yla en son telefonda ne zaman konuştun?"

Cankut bilmiyorum der gibi omzunu silkerken "Neden? Kapalı mı?" diye sordu. Daha beteriydi. Tam cevap verecekken telefonumun çalması ve ekranda gördüğüm isim anlık gerilimimin üzerine su serpti.

"Kobra."

"Uraz."

Gürültülü bir sessizlik aramıza sızdı. Telefonun diğer ucunda duyduğum uğultu gittikçe azalıyordu. Çemberden soyunma odalarına doğru yürüdüğünü tahmin ettiğim bir sessizlikti bu.

"İyi misin?"

"Sen iyi misin?"

Sorusuna soruyla karşılık vermem yine bir sessizliği aramıza soktu ama bu gizemli bir sessizlikti. "Pek sayılmaz. Bir şey mi oldu?" Kısık sesle konuşuyor olması merakımı daha çok kamçılıyordu.

"Onu sen söyleyeceksin."

"Söylenecek bir şey yok. Buradan uzak dur."

"Neden?"

"Burada işler çığırından çıktı Kurt. Patron, bambaşka bir halde geri döndü. Daha katı, bir o kadar da acımasız." Sürekli es vererek aramıza sessizlik sokuyordu. Bu da söylediklerini düşünme, zihnimde tartma fırsatı veriyordu. Patron'un her zaman katı kuralları vardı. Acımasızlık onun zırhıydı. Bu yeni bir şey değildi. "Dövüşleri ölümle sonuçlandırmadan bitirmiyor. Bir dakika." Ama bu yeniydi. Ölüme yakınlaşılmasından hoşlanır ama hiçbir zaman ölümün bu durumdan galip ayrılmasına izin vermezdi. Onun için birinin yaşamını elinde tutmak tanrısaldı. Bu güçten vazgeçmesi için, daha önemli bir planı olmalıydı. Ama ne?

Hışırtı seslerinin arasından Kobra'nın biriyle konuştuğunu işittim ama kim olduğu ya da ne hakkında

konuştuklarıyla ilgili en ufak detay yakalayamadım. Koltuklardan birine çöktüğüm anda Cankut'la göz göze geldim. Ne olduğunu sordu. Sonra konuşuruz der gibi başımı salladım. Merakına yenik düşen Sarı masadan kalktı ve yanıma oturup kulağını telefona doğru yaklaştırdı. "Alo!" Fısıltı tarzındaki seslenişine "Buradayım," diyerek cevap verdim. "Takip ediliyorum Kurt. Seni beş dakika sonra arayacağım." Cevap vermemi beklemeden telefonu kapattı. Kaskatı kesildim. Cankut telefondan uzaklaşıp yüzüme doğru baktı. Kaygılı gözüküyordu. Hiçbir şey anlamamış gibi "Takip mi ediliyorum dedi o?" diye sordu. Başımı ağır hareketlerle onaylarcasına salladım. Sesli bir soluk verip önüne döndü. Bunu duymak bile ağır geldiyse, diğer haber onun için taşıyamayacağı bir yük olacaktı.

"Nasıl ya? Kim, neden takip eder Kobra'yı?"

"Bilmiyorum Sarı."

İkimizin kafasından geçenler aramızdaki ortamı sessizleştirdi. "Patron," diyen Sarı çok önemli bir ipucu bulmuş gibi heyecanlıydı. "Patron'dan başkası olamaz. O takip ediyor olmalı. Beni gördüğünde o yüzden telaşlandı. Locasına baktığını söyledim hatırlıyor musun? Seninle geldiğimi düşündü. Kimse fark etmeden gitmemi o yüzden istedi."

Cankut'un kendi kendine yaptığı çıkarımlarda doğruluk payı olabilirdi. En güvendiği adamı takip ettirmesinin tek mantıklı nedeni bana yakın oluşu olurdu. Belki de o yüzden Kobra bu zamana kadar benimle iletişime geçmemişti.

"Başka ne söyledi?"

Duyduklarımın doğruluğunu tam olarak teyit etmeden Sarı'ya bahsetmek istemiyordum. Bu yüzden "Patron'un daha acımasız olduğunu," deyip geçiştirdim.

Koltukta arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde bağlarken "Dahası da mı varmış?" diye sordu. Cevap vermek yerine sessizce beklemeyi tercih ettim. Gözlerimi telefonun ekranında duran sayılara kilitledim. Beş dakika neden bu kadar uzun sürmüştü? Yakalanmış mıydı? Başında yeterince sıkıntı varken, bir de benim yüzümden yenileriyle uğraşacaktı. Keşke daha uygun bir saatte arasaydım. Pişmanlığa yakın bir duygunun yüreğime saplandığını hissedince anında gardımı aldım. Bu duyguyu bastırırken duruşumu dikleştirdim. Pişman olacak, suçlu hissettirecek hiçbir şey yapmamıştım. Aramasaydım, tüm bunlardan bihaber olacaktım. Patron'un gizli planlarından habersiz daha ne kadar nefes alacaktım ki?

Kuruntularımın hepsini kenara bırakmamı sağlayan ses ellerimin arasında duyuldu. Bekletmeden telefonu açtım. Rüzgârın ıslıksı sesi arasından adımı çıkarabilmiştim. "Buradayım Kobra." Heyecanla koltuğun ucuna kayan Cankut, sesi hoparlöre vermemi söyledi. Daha rahat duyabileceğimi düşünerek ikiletmedim. Saniyeler içinde Kobra'nın sesi, rüzgârın uğultularıyla karışarak salonumu doldurdu.

"Çok vaktim yok Uraz. Göz önünden kaybolmam dikkatini çekiyor."

"Patron'un mu?"

"Evet. Sana yakın olan herkesi kendinden uzaklaştırdı. Bana muhtaçlığı elini kolunu bağlıyor ama bu gözlerinin üzerimde olmasına engel değil."

Sıkıntıyla nefes aldım. "Neyse. Ne diyordum? Hah. Ölümlerin bu kadar artmasından dolayı polisler sürekli ensemizde..."

"Bir dakika. Ölüm mü?"

Kobra'nın konuşmasına atlayan Sarı, şok olmuş bir ifadeyle bana baktı. Taramalı tüfeği andıran konuşmasının

bölünmesi ona da nefes alma şansı tanıdı. "Cankut mu o?" diye sorduğumda öfkeyle yanımdaki adama baktım. Konunun dağılmasını istemiyordum. "Hayır abi. Sadece ben varım." Ufak yalanımın ardından nihayet duyduklarımın doğruluğunu öğrenme zamanı geldi. "Ölümün kıyısına kadar getirip bırakmıyor mu yani artık?" diye sorarken bir yandan da Cankut'a *"Sesini çıkarırsan seni öldürürüm"* mesajı verdim. Ağzını fermuar gibi kapatan Sarı dikkatini telefona yoğunlaştırdı.

"Ölümsüzlüğe oynuyor. Ne yaptığının farkında bile değil, ben olmasam çoktan yakalanmıştı."

Kobra'nın söylediği bir cümle, hiçliğin içinde dalgalanan fikirlerimin durulmasını sebep oldu ve gerçek tüm çıplaklığı ile karşıma çıktı.

"Ölümsüzlüğe oynuyor."

"Bence ne yaptığının farkında."

Derin, sonu yokmuş gibi gelen bir nefes aldım. Cankut yüzüme bakıyordu, ben de onunkine... Ama aklım, babamla aylar önceki yüzleşmemizdeydi. Ona söylediğim son cümle zihnimin kuytularından yüzeye öyle bir çıktı ki, vurgun yediğimi o an anladım.

"Bundan sonra kırpmak için bile olsa gözlerini kapatma Okan Kurt."

Korkuyordu. Onun canını almadan bu işin peşini bırakmayacağımın o da farkındaydı. Ayşin'e verdiğim söz olmasaydı nefesi bugünlere yetmeyecekti. Çok zaman kaybetmiştim ama hiçbir şey için geç olmadığını bu hayat bana layıkıyla öğretmişti.

"Şu yeni dövüşçü, sürekli Patron'la mı?"

"Onsuz adım atmıyor."

Tam da düşündüğüm gibiydi. Ölümsüzlüğünü, başkalarının canlarıyla sağlıyordu. Dövüşçü kılığında ken-

dine tuttuğu koruma yeni veziri miydi? Aklı sıra çemberdeki ölümlerle de düşmanlarına gözdağı veriyordu. Bir yandan da benim geleceğim an için adamını hazırlıyordu. Bir taşla iki, her zamanki gibi iki hamle yapmıştı.

"Bana o adamla dövüş ayarla."

Bunu söylerken düşündüğüm tek şey Patron'a ölümsüz olmadığını kanıtlamaktı. Verdiğim sözü çiğnememek için ona zarar vermeyecektim ama istediğim an nefesini kesebileceğimin mesajını verecektim ve bunun için çemberden daha iyi bir yer olduğunu sanmıyordum. Cankut'un bakışlarını Kobra seslendirircesine "Saçmalama evlat," dedi. "Adam ölüm makinası gibi. Bu bir oyun değil."

Ve bir kelimeyle düşüncelerimin rengi tamamen değişti. Seneler aldı beni. Beynimde yer ettiğini bile fark etmediğim anının içine salıverdi. Patron'la ilk karşılaştığımız güne...

"Hayat düşünmek için kısa, anlık kararların bedeli için çok uzun evlat. Bu yüzden hayat satranç oyununa benzer."

Masadaki satranç tahtası, hamlelerini yaparken söyledikleri, kendini şah olarak görmesi zihnimde tekrar hayat buldu. *"Hayatta kalmanı sağlayan insanlar vardı. Kazanman için piyonlarla yolunu açarsın. Onlar ağır işleri yapar, sense sadece doğru hamleyi beklersin."* Onun için yaşam, bir satranç oyunundan ibaretti. Yaşattığı her şey de bu oyunun parçasıydı. İnce düşünüyordu, dikkatli hareket ediyordu, bir sonraki hamlesini fark ettirmiyordu. Piyonlarını ezmekten çekinmiyordu.

"Satrançta kazanan tek taş, şahtır. Hayatın şahı da tek bir kişidir. BEN!"

Kendini her zaman şah olarak görmüştü. Hesaplayamadığı şey ise, doğru açıdan baktığında bir piyonun

gölgesinin şah taşına benzediğiydi. Satrançta kazanan taş her zaman şahtı ama hayatın matını yapacak hamle bu sefer bir piyondan gelecekti.

Benden!

Küstah ve belalı bir şekilde gülümsedim. "Aslında tam olarak bir oyun." Üzerime toplanan *"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"* bakışlarını görmezden gelerek "Fakat bu, babamla oynayacağım son oyun," dedim. "Babam" kelimesi ağzımda dolaşan sayısız küfrün özeti gibiydi.

"Aklını kaçırmışsın sen."

Cankut da bakışlarıyla aynı şeyleri anlatmaya çalışıyordu. İtirazlarını umursamadan "Son bir dövüş Kobra. Son kez," dedim. Ben olabildiğine sakinken, yanımda ve telefonun ucundaki iki adamın siniri had safhaya ulaşmak üzereydi. Hissediyordum. Kobra'nın ciğerine doldurduğu öfkeli soluğu duymazdan geldim. Cankut'un kırmak istercesine sıktığı dişlerini görmezden geldim. Beni caydırmaya çalışan her şeye bu saatten sonra kapalıydım.

"O dövüşe çıkarsan son dövüşün olacağı kesin."

"Al benden de o kadar."

Sarı, Kobra'ya katıldığını sadece benim duyabileceğim yükseklikte dillendirmişti. Bana inançları bu kadar az mıydı? "En son ne zaman dövüştün Uraz? Hadi dövüşmeyi geçtim, en son ne zaman adam akıllı idman yaptın? Söyle bana." Kobra konuşurken Cankut "Hadi cevap ver, hadi!" dercesine başıyla işaretler yapıyordu. İki ateş arasında kalmış gibi hissediyordum. Bunlar sadece inancı olmayan birinin sığınacağı bahanelerdi. Benim değil...

"Açığı kapatırım."

Alay eder gibi bir kahkaha yükseldi. "Çember'de beş dakika bile dayanamazsın," cümlesi tenimin altında söndüğünü hiçbir zaman hissetmediğim ateşi öyle bir harladı ki... Yüzüme yerleşen belalı ifadeyle "İddiasına var mısın?" diye sordum. Cevap vermek yerine birkaç küfrü ardı ardına sıraladı. "O ringden biri ölü çıkmak zorunda." Gerçekten öfkesi benzersizdi. Dişlerini sıkarak konuşmaya devam ederse büyük ihtimal hepsini kıracaktı. "O kişi ben değilim," dememle göğsünden öyle bir kükreme yükseldi ki adeta gürledi. Sesi daha önce duymadığım biçimde öfke doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksinmenin sesiydi.

"Hayatında kaç kez birini öldürdün lan sen! Kara Leke'nin baygın hâli bile ne kadar telaşlandırdı seni, ne çabuk unuttun?"

Haklıydı. Hiç kimseyi öldürmemiştim. O kadar dövüşe katılmış, bir o kadar da ölümle aşık atmıştım. Öfke dolmuştum. Aklımı kaçırmanın eşiğinde dolaşmıştım. Çoğu zaman kontrolümü kaybedecek noktaya gelmiştim. Fakat karşımda duran bir kişiyi bile öldürmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Kimsenin eceli olamazdım. Bu ağır bir yüktü ve vicdanımın o kadar güçlü olmadığını son dövüşümde anlamıştım. Ama şu anki durum başkaydı. Bambaşka...

"Gerekiyorsa, ilk ve son kez yaparım."

"Sen iflah olmazsın!"

"Yardım etmezsen kendi başıma hallederim, biliyorsun."

"Çemberde sana yardım edemem. Söyledim."

"Oradayken senden hiç yardım istedim mi?"

"Emin ol, bu sefer isteyeceksin."

"Evet, isteyeceğim ama çemberde değil. Orada Allah'tan başka kimse bana yardım edemez."

Hararetli bir şekilde atışmamız anlık bir sessizliğe dönüştü. Öfkeyle bacağını sallayan Cankut yerinde duramayıp ayağa kalktı. Dile dökülmeyenlerin tenhalığında volta atmaya başladı. Sırtı bana dönükken ellerini saçlarında dolaştırıyor, hunharca çekiştiriyordu. Birkaç küfür mırıldanıyordu. Bu denli endişelenmesi, beni bu kadar düşünmesi ruhumu okşuyordu. Yüzünü bana döndüğündeyse ciddileşiyordu. Sanki bir düşmana bakar gibi yabancılaşıyordu. Acımasızlaşıyordu. Birdenbire olan duygu değişimleri endişe vericiydi. Şimdiye kadar hiçbir konuda bu kadar karmaşık gözükmemişti. Sıktığı çenesi ve öfkeden kırışmış yüzüyle korkutucuydu. Benim için bile...

Kobra sıkıntılı bir iç çekişin ardından "Kararlısın," dedi. Çaresizliği sesinden akıyordu. Pes etmek üzere olduğunu hissediyordum.

"Hiç olmadığım kadar."

Sustu. Düşünmek için buna ihtiyacı olduğunu bildiğimden dolayı sessizce bekledim. Cankut olduğu yere mıhlanmıştı. "Kafanda ne plan var bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama ya düşündüğün gibi olmazsa. Ya ölürsen Uraz." Kan, ölümün mührüydü ve bu hak bana nefes aldığım ilk anda verilmişti. Ya kanım bu pislikten arınacaktı ya da bedenim toprağın altındaki sonsuzlukta kararacaktı. İkisinin de ortak noktası ölümdü. Ya gelip beni bulacak ya da Patron'u yakalayacaktı ve bundan zerre kadar korkmuyordum.

"Peki ya Ayşin? Ona bu durumu nasıl açıklayacaksın? Nasıl razı edeceksin ölümüne?" O âna kadar düşünmemek için ekstra çaba sarf ettiğim kıza bir açıklama yapmak zorunda değildim ama Cankut'un kurduğu son

cümleyle kaskatı kesildim. Ona benzer bir acıyı yaşatamazdım. Bu yüzden aldığım karara daha da sıkı sarıldım. Bu oyunda kazanan, canı pahasına ben olacaktım.

"Benden haber bekle."

Kobra'nın cevabıyla Cankut sertçe sehpayı tekmeledi. "Ve madem bu kadar kararlısın. Son zamanlarını güzel geçir Kurt Uraz. Çünkü bu dövüşün sonunda oynadığın oyun birine yaşama şansı tanıyacak. Bu sen olmayabilirsin."

"Ölüm bir saniye kadar yakınken,
hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamanın âlemi ne?"
Necip Fazıl

Ben ölsem, mahşer koymazdı ama verdiğim sözleri tutamadan ölürsem, kül ederdi beni ateşi...

Kobra'nın söyledikleri zihnimi kurcalıyordu. Belki haklıydı. O çembere ölüm ikimizden biri için gelecekti ve benim olma ihtimalim çok yüksekti. Ama bu durum her zaman geçerli değil miydi? Bundan bir saat sonra ölmeyeceğimizin garantisini kim verebilirdi? Ölüm gerçekti.

Yaşamak kadar gerçek...

Yaşamın tek bedeli ölümdü. Ânı yaşamaksa, ölümün elinden en az bir şey kurtarmaktı.

"Seni yaşamak."

Ayşin'e söylediğim cümle daha da anlamlıydı artık. Gün gelecek, ben onun düşlerinde, o benim nefesimde yarım kalacaktı. Kabullenmesi zor olacaktı belki ama yarımlığa hayran bir şekilde hikâyesini sürdürebilmesi için, bu kısıtlı zamanda elimden geçen her şeyi yapacaktım. Bu benim için bir nevi ölmeden önce yapılacaklar listem olacaktı.

Düşüncelerin yarattığı bilinçsizlik beni olmak istediğim yere kadar getirdi. Arabayı durdurdum. Başımı

eğip Ayşin'in ışığını kontrol ettim. Uyumamıştı. Belki de uyku tutmamıştı bensiz. Yalnız olmadığımı hissetmek, bu gecenin en iyi hissiydi. Telefonuma sarılıp numarasını tuşladım. Kulağıma götürürken in ve cinin top oynadığı sokakta gözlerimi dolaştırdım.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Açılmayınca tekrar odasının olduğu pencereye baktım. Uyuya mı kalmıştı? Bensiz...

"Alo?"

Uyku mahmurluğu sesine yansımıştı. "Uyandırdım." Esnediğini işitirken "Pek sayılmaz," dedi. "Kitap okurken içim geçmiş sadece." Arabanın saatini kontrol ettim. Yol yorgunu değil miydi bu kız? "Kitap okumak için geç bir saat." Söylediğim bir kelime öfkeli bir nefes almasını sağladı. "Hesap sormak için de." Az önce sevimli gelebilecek ses tonunu aramızdan çekip aldı. Ne hesabından bahsediyordu? "İkimiz de birbirimizin işine bu saatte karışamadığımıza göre en iyisi uyuyalım." Vurgularındaki sertlik, gözümün önüne kaşları çatık bir Yer Fıstığı getirdi. Bu kızı iki dakika yalnız bırakmaya gelmiyordu. Kim bilir trip atacak ne hüsnü kuruntu yakalamıştı kendince.

"Ne oluyor Ayşin?"

"Ben de onu merak ediyorum Uraz. Gece yarısı telefonunu saatlerce meşgul edecek ne oluyor?"

Sitemini kelime fırtınasının içine dağıtmıştı. Allah kahretsin. Havalimanında onu aramamı işaret etmişti. Ben aramayınca Kobra'yla konuştuğum sırada o aramış olmalıydı. Hay aksi şeytan. Hiç yoktan gerçeği çarpıtmam gerekecekti.

"Kobra'yla konuştum."

Telefonun ucunda kısa bir sessizlik oldu. Konuşmanın detaylarını kafasında kurduğuna o kadar emindim ki. Maalesef çoğu da doğruydu ama bunu o hiçbir zaman

bilmeyecekti. "Ona iş aradığımı söylemiştim. Birkaç teklifte bulundu."

Kelimeleri telaffuz ederken doğru olmadıklarını anlamaması için dua ettim. "Dövüş mü?" diye sordu. Rahatsızlığı boğazına çöreklenmiş gibi, sesini boğuk çıkarmıştı. Yalana dönüşecek kelimeleri söylemek yerine onaylayan bir ses çıkardım. "Sen ne cevap verdin?" diye sordu. Bu sorunun gelmesine hazırlıklıydım. "Reddettim." Bu sefer de o düşünen bir ses çıkardı. Söylediklerim ve yaptıklarımın uyuşması için "Konuşmanın uzun sürmesinin nedeni de sürekli hattın düşmesiydi," diye ekledim. "Yer altında çekmiyor biliyorsun.""Tamam," demekle yetindi. İnanmak istediğini biliyordum. İnanmaktan başka çaren yok fıstığım, yaşanılası yarınlarına gölge düşmesine izin veremem. "Hadi kapıyı aç," diyerek arabadan indim. Norveç kadar olmasa da gece ayazı takdire şayan bir şekilde beni sardı.

"Ne? Ne kapısı?"

"Önce giriş, sonra ev."

Yeni yeni yağmaya başlayan kar kaldırımları çoktan kaplamıştı. Ayak basılmamış beyazlığa izlerimi bırakarak apartmana doğru ilerledim. "Ciddi olamazsın?" dese bile hareketlendiğini duyabiliyordum. Apartmanın aynalı kapısına gelene kadar, otomatın ince cılız sesi duyuldu. İçeriye girmemle telefonu kapatıp cebime soktum. Asansörün çıkardığı sesin dikkat çekmesini istemediğim için merdivenlere yöneldim. Benden beklenmeyecek sessizlikte yukarı tırmandım. Son basamaklara geldiğimde, holdeki sensörlü ışık yandı. Ayşin de bunu bekliyormuşçasına kapıyı araladı. Beni görene kadar gerçekliğime inanmamaya kendini şartlamış gibi, gözleri kısmen aralık kapının ardında kocaman bir hâl aldı. Kapıyı geçebileceğim kadar açarken "Uraz," diye fısıldadı. Sesinin

hole yayılmasına fırsat vermeden içeri girdim. "Uraz sen burada ne arıyorsun?" Ayakkabılarımı çıkarırken, şaşkın bir o kadar da kafası karışmış bir edayla bana bakan kıza gözlerimi kenetledim.

"Seni."

Böyle bir şey duymayı beklemiyormuş gibi dudakları aralandı. Kapıyı elimle yavaşça itip kapattım. Ayşin'i de belinden tutup kendime doğru çektim. Bıraktığı aralığa yavaşça dudaklarımı yerleştirdim. İlk anda karşılık verse de nerede olduğumuzu hatırladığı gibi beni kendinden uzaklaştırdı ama bunu istemediği gözlerinden belliydi.

"Uraz herkes evde farkında mısın? Ya biri uyanırsa..."

Bu ihtimali düşündüğüm için ayakkabılarımı elime almıştım. "Seni uyuttuktan sonra gideceğim," diyerek elini tuttuğum gibi odasına yöneldim.

"Şaka yapıyorsun. Beraber mi uyuyacağız?"

Odaya girerken "İstediğin bu değil miydi?" diye sordum. Yüzündeki hoşnutluk yavaşça silinirken "Sadece ben istedim diye mi buradasın yani?" diye cevap verdi. Bu kızları anlamak gerçekten güçtü. İstediğini yapmadığımızda trip atmaktan kusur kalmıyorlardı. İstediklerini yaptığımızda eksik bir şey mutlaka buluyorlardı. Şu anda dudağını sarkıtacağına gülümsemesi gerekmez miydi?

"Sen ya da ben... Kimin istediği burada olmamdan daha mı önemli?"

Kapıyı dikkatlice ardımızdan kapattım ve kilitledim. Ayakkabıları kapının önüne bırakıp Yer Fıstığı'na doğru döndüm. Hâlâ bakışlarının ufak bir yerinde sezdiğim burukluk, anımızı mahvetmeden "Ve bana istemediğim bir şeyi yaptıramayacağını hâlâ anlamadın mı?" diye ekledim. Gülüşü, yüzünü saran geniş bir aydınlanmaya dönüştü. Gamzeleri başlı başına insanın gardını düşürüyordu.

"Hoş geldin."

Boynuma atlayıp bana sıkıca sarıldı. Neyse ki ilk anda vermesi gereken tepkiye çok geç kalmamıştı. "Çok soğuksun," deyip kıkırdadı. O ise benim aksime çok sıcaktı ve bu sıcaklığı içimi kavuruyordu. Onu hissetmeyi ne kadar çok özlemiştim böyle. İnce, narin bedenini kucakladığım gibi yatağa yöneldim. Birkaç saat içinde gece, nöbetini güne teslim edecekti. Oyalanacak vakit yoktu. Ayşin'i yatağına bıraktım. Anında yorganının içine süzüldü. Uykuya teslim olmak için beni beklemiş gibi bir hâli vardı. Üzerimdeki montu çıkarıp çalışma masasının önünde duran sandalyeye astım. Kotumun cebindeki cüzdanı, araba anahtarını, telefonu ve hâlâ neden taşıdığımı anlamadığım çakmağı tek tek masanın üzerine yerleştirdim. Tam yatağa gitmek için arkamı dönmüştüm ki neredeyse bir gündür üzerime yapışmış olan kıyafetlerim aklıma geldi. Kemerimi çözerken az önce baygın bakan gözler fal taşı gibi açıldı. Ayşin, dirseğinin üzerinde panikle doğruldu.

"Uraz!"

Anlık da olsa kapıya baktı. Ne söyleyeceğini adım kadar iyi bildiğim için "Sakin," diye uyardım. Kot pantolonumun düğmelerini çözerken "Kilometrelerce yolun pisliğini taşıyan kıyafetlerle yatağına gireceğimi düşünmedin herhalde," dedim. Paniği, hak veren sakinliğinin gölgesinde kayboldu. Üzerimdeki kapüşonluyu sıyırıp çıkardım. O sırada dudaklarını ısırdığını fark ettiğim kıza "Ayşin," dedim benzer bir tepkiyle. Yanaklarının kızarmasını gizlemeye çalışarak elleriyle yüzünü kapattı ve tekrar kendini yatağa bıraktı. Kıyafetlerimi katlayıp düzgünce sandalyenin üzerine yerleştirdim. Yatacağım yerde duran kitabı, komodine koymak için elime aldım. Açık olan sayfaları kapattığımda, kapaktaki isim gözüme çarptı.

"Aşk ve Gurur"

Ayşin'e baktım. Norveç'teki hâli gözümün önüne geldi. Söyledikleri...

"Sana kitap okumamı ister misin?"

Parmaklarını sadece gözlerini görebileceğim şekilde araladı. "Ciddi misin?" Başımı evet anlamında sallayınca ellerini tamamen yüzünden çekti. Utangaçlığına, şaşkınlık kırıntıları da serpmiş bir halde bana baktı.

"Çok isterim."

Yatağa girdim. Uzanmak yerine sırtımı, yastıkla beraber yatağın başlığına yasladım. Ayşin'i olması gereken yere, kalbimin tam üzerine çektim. Hayatımda ilk kez birine kitap okuyacaktım ve bu durumdan garip bir şekilde haz duyuyordum. Bunun nedeni çıplak göğsüme dokunan parmaklar da olabilirdi.

"Sen de şu anda Norveç'teymişiz gibi hissediyor musun?"

Ayşin başını, gözlerimi görebileceği kadar yukarı kaldırdı. "Sanki tek eksiğimiz gökyüzünü görmemizi sağlayan cam tavanmış gibi." Özlem dolu bir gülümseme yüzüne yerleşti. "Keşke yıldızlar da bizim bu anımıza yine eşlik edebilselerdi." Başını eski pozisyonuna getirip bana daha da sokuldu. "Yine de burada olmandan dolayı çok mutluyum." Elleri göğsümün üzerindeki kurt dövmesinde dolaşmayı sürdürdü. "Hazır mısın?" diye sorduğumda "Hı hım," gibi bir cevap verdi. Derin bir nefes aldım ve kitapta kaldığı sayfayı açtım.

Elizabeth Bennet, erkek kıtlığı yüzünden iki dans boyunca oturmak zorunda kalmış ve bu esnada, yakında bir yerde durduğu için, Bay Bingley'le Bay Darcy arasında geçen sohbete kulak misafiri olmuştu. Bay Bingley, birkaç dakikalığına dansa ara vermiş, arkadaşını da dans pistine çekmeye çalışıyordu.

"Hadi gel, Darcy," dedi. "Dans etmelisin. Seni bu aptal tavırlarınla tek başına bir köşede dikilirken görmekten nefret ediyorum. Dans edersen keyfin yerine gelir."

"Hadi oradan! Partnerimle aramda yakın bir dostluk olmadıktan sonra dans etmekten nasıl tiksindiğimi bilirsin. Hele böyle bir baloda, hiç uğraşamam. Kız kardeşlerinin hepsinin eşleri var ve şu salonda tek bir kadın yok ki onunla dans etmek benim için işkence olmasın."Bingley hayretle, "Amma da nazlandın!" diye söylendi. "Şahsen daha önce hayatımda hiç bu kadar fazla sayıda güzel hanımla tanıştığım bir gece yaşamadım. Hatta gördüklerinden bazılarının güzelliği neredeyse sıra dışı."

Göz kapaklarım ağırlaşıyordu ve Ayşin'in esneyişleri buna hiç yardımcı olmuyordu. Kelimeleri gelir geçer bir şekilde değil de onun bana ezbere okuduğu vurgularla çıkarmaya çalışmak sanırım beni daha da fazla yoruyordu. Birine kitap okumanın bu derece zor olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Salondaki en güzel kızla dans eden sensin," dedi Bay Darcy, Bennet kardeşlerin en büyüğüne bakarak.

"Ah! O hayatımda gördüğüm en güzel yaratık! Ama şu anda kardeşlerinden biri tam arkanda oturuyor. O da epey güzel, çok da kibar görünüyor. İzin ver de partnerim seni tanıştırsın."

Bay Darcy, "Sen hangisinden bahsediyorsun?" diye sordu, başını çevirdiğinde birkaç saniyeliğine Elizabeth'le göz göze geldi. Çabucak gözlerini çevirip, soğuk bir edayla, "Hoş ama beni cezbedecek kadar güzel değil," dedi. "Hem şu anda başka erkeklerin reddettiği genç kızları eğlendirecek havada değilim. Sen de partnerinin yanına dönüp kızın kahkahalarının keyfini çıkarsan iyi olur, vaktini benimle boşa harcıyorsun."

Karşılık verdiğim esnemeler işe yaramıştı. Tüm direnmelerine rağmen gözlerini yumdu. Fakat uykuya tam olarak teslim olmadan önce yarım yamalak bir cümle fısıldadı.

"Biz seninle hiç dans etmedik."

Ardından fişi çekilmiş bir robot gibi sustu. Sadece nefes alış verişine ait olan derin bir sessizlik odayı kapladı. Birkaç satır daha okudum. Tam olarak uyuduğuna emin olduktan sonra da okumayı bıraktım. Kitabı komodinin üzerine koydum. Boşalan elimle yavaşça şakaklarının bitimindeki saçlarına dokundum. Her bir teli öyle değerliydi ki... Kokusunu içime doldururcasına bir nefes aldım. Bir gün ölürsem, gözümün açık gitme sebebi olacaktı bu hanımeli. Başımı saten yumuşaklığındaki saçlarına yasladım. Bırakmak istemiyordum. Fakat biraz daha durursam, kapanmak için ısrarcı olan göz kapaklarıma direnemeyecektim. Ve sanırım biraz daha duracaktım.

Ayşin

Sabahın ilk ışıkları yaramaz bir çocuk gibi kirpiklerime dokunup kaçıyordu. Uyku ile uyanıklık arasındaki bedenim henüz bu oyun için yeterli enerjiye sahip değildi. Yorganı başıma kadar çektim ve karanlığın beni tekrar uykuyla buluşturacağı ânı bekledim. Gördüğüm rüyaya devam etmek istiyordum. Uraz'ın yanımda olduğu, bana kitap okuduğu, kokusuyla uykuya daldığım...

Zihnime dolan gerçeklik ışığın başaramadığını yaptı. Gözlerim panikle açıldı. Başımdan yorganı çekip hızla doğruldum. Sabaha karşı yağan karın etrafı kör edici bir beyazlığa büründürmesi yetmiyormuş gibi, ani kalkışım da gözümü kararttı. Bir an kıpırdamadan bu hissin geçmesini bekledim. Başımın dönmediğine emin olduktan sonra alıştırarak gözlerimi açtım. Odayı kolaçan ederken Uraz'a dair en ufak bir iz arıyordum. Yoktu.

Ama boynumdan enseme yayılan ağrı, üzerime sinen koku, hâlâ hissettiğim sıcaklığı rüya olamayacak kadar gerçekçiydi. Peki öyleyse, Uraz neredeydi? Söylediği gibi beni uyutup gitmiş miydi? Yakalanmış olsa, ortalık bu kadar sakin olmazdı. Yoksa hiç gelmemiş miydi? Her zamanki yamuk yatışlarımın biri yüzünden boynum tutulmuş olabilir miydi? Ya da Uraz'ın kokusuyla uyumak

istediğim için Norveç'te giydiğim pijamalardan yayılan koku beni yanıltıyor muydu? Belki de yorgana fazla sarıldığım için bedenim ısınmıştı. Ama bu kadarı çok değil miydi?

Aklıma gelen fikirle yataktan fırladım. Dün gecenin gerçekliğini kanıtlayacak tek şey telefonumdu. Gecenin köründe gelen arama oradaysa, Uraz da gece boyunca benim yanımdaydı. Odanın içinde dört dönerek telefonumu aramaya koyuldum ama genel olarak koyduğum yerlerin hiçbirinde bulamadım. En son nerede bırakmıştım?

Düşün Ayşin.

Uraz'ı aradın. Meşguldü. Kitap okumaya daldın. Telefon yanındaydı. Ablanla tartıştın. Tekrar Uraz'ı aradın. Hepsi bu odanın içindeydi. Sonra Uraz seni aradı ve sen...

"Hol!"

Koşar adım odadan çıktım. Tam da hatırladığım gibi, portmantonun önünde duran telefonum gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu. Eğer uyurgezer değilsem ve uykumda telefonumu sağa sola bırakma gibi bir alışkanlığım yoksa aramalara bakmama bile gerek yoktu.

Uraz dün gece buradaydı ve bana kitap okumuştu.

Yüreğimi coşturan mutlulukla telefonumu elime aldım. O sırada mutfaktan gelen tıkırtılar ev ahalisinin çoktan uyandığını gösteriyordu. Bir anda duyduğumu sandığım sesler, olduğum yere çakılmama neden oldu. Babamın yanındaki kişi, dakikalardır gerçekliğini kanıtlamaya çalıştığım kişi değildi. Değil mi?

Hafif aralık olan mutfak kapısından başımı içeri doğru uzattım. Kahvaltı masası çoktan kurulmuş, fırından yeni çıkmış ekmeklerin ve simitlerin kokusu mutfağa feci bir şekilde yayılmıştı. Davlumbazın sesi ve çaydanlığın

tıslamaları içeride uğultulu bir gürültü oluşturmuştu. "Bu tamam." Ocağın altını kapatan Uraz, içinde menemen olduğunu düşündüğüm tavayla gerisin geri döndü. Üzerinde ablamın kırmızı mutfak önlüğü vardı. Ablamın!

"Günaydın."

Kıskançlık kırıntıları Uraz'ın bana baktığını bile fark etmemi engellemişti. Bakışlarımı önlükten Uraz'ın yüzüne doğru kaydırdım. Sanırım o da bu durumdan memnun değildi. Tavayı masadaki nihalenin üzerine koydu ve ellerini arkaya götürdüğü gibi önlüğü çekip çıkardı. Ah baba. Ah! Alt dolaplarda bir şeyler arayan babam "Ah Ayşin," deyince kaskatı kesildim. Az önceki yakarışı sesli söylememiştim, değil mi? Eğildiği yerden doğruldu. "Biz de birazdan seni uyandıracaktık. Günaydın kızım." Kıskançlık beynime bile hükmetmiş, buraya neden geldiğimi unutturmuştu. Uraz'ın bu saatte, mutfağımızda, babamla menemen yapmasının mantıklı bir açıklaması var mıydı? Kekelercesine bir günaydından sonra Uraz'a bakarak "Sen, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Dudaklarımı sessizce kıpırdatarak "Ne olur yakalandım deme," dedim.

"Ben çağırdım."

"Ha?"

Babamın cevabına karşılık ağzımdan şaşkınlık nidası çıktı. Uraz doğruluğunu onaylarcasına başını salladı. "Madem Norveç gezini kahvaltıya bıraktık. Diğer kahramanımızın da burada olması iyi olur diye düşündüm. O da sağ olsun beni kırmadı."

Tangır tungur bir şeyler aramaya devam eden babamın dikkatinin bizde olmadığı bir anda, Uraz elimdeki telefonu işaret etti. Bakışlarımı ekrandaki fark etmediğim mesaja kaydırdım. Sadece ilk birkaç kelimesini görebi-

liyordum. Yakalandığını düşünerek nefesimi tuttum ve mesajı tamamen okuyana kadar da vermedim.

Gönderen: Uraz

Baban erkenciymiş. Ona görünmeden kaçmayı başardım ama arabaya binmeden beni yakaladı. Kimliğimi senin çantanda unuttuğumu söyledim. Beni kahvaltıya davet etti. Şu an beraber fırına gidiyoruz. Umarım bir an önce uyanır ve beni bu durumdan çekip çıkarırsın!

Sanırım bu Uraz'ın bana yazdığı en uzun mesajdı. İçimde oluşan kahkaha atma isteği ile tekrar sevgilime baktım."Sakın gülme," diyen bakışlarına daha ne kadar karşı koyabilirdim bilmiyordum.

"Çok iyi düşünmüşsün babacığım. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Sesimdeki mizahi ton Uraz'ın kaşlarını çattı. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp ince bir çizgi hâline getirdim. "Yok kızım. Biz Uraz'la her şeyi hazırladık. Sen elini yüzünü yıka, ablanı kaldır yeter." Her şey iyi hoştu ama verilen son komut dün geceki ablamla konuşmamızı hatırlattı. Yüzümdeki eğlenen ifade, endişe ve telaşın gölgesinde yok oldu. Ablam her şeyi biliyordu ve ağır bir tepki vermişti. Bana öyle davrandıysa kim bilir Uraz'a nasıl davranacaktı? Ya konu açılır, iş bizim birlikte olmamıza kadar giderse? Ya babam bir terslik olduğunu sezip konuyu deşerse? Her şeyi öğrenirse? Ve tüm bunların nedeni sadece ablamı uyandırmam olursa?

Hiç uyanmasa, öylece kalsa,

Saatlerce, aylarca, yıllarca...

"Geç yatmıştı o. Uyandırmasak mı?"

Babam dünyanın en saçma şeyini duymuş bir ifadeyle "Sen de yol yorgunuydun ama uyandın, değil mi Ayşin? Hadi gidip ablanı kaldır, menemen soğuyacak," dedi. Bu işten kaçış yoktu ve Uraz'ın ablamla yüzleşmeden önce

ne olduğunu bilmeye hakkı vardı. Hangi bahaneyle onu mutfaktan çıkaracağımı düşünürken "Bana kimliğimi verir misin Ayşin?" sorusu geldi. "Havalimanında sende unutmuş olmalıyım." Sesli düşünmediğime, Uraz'ın da düşünce okumadığını bilmediğime göre, ruh hâlimdeki değişikliği fazlasıyla belli ediyor olmalıydım. Beni, ablamla yüz yüze gelmekten kurtardığı için minnettardım ama o dün geceyi öğrendikten sonra bana aynı minnetle bakar mıydı emin değildim?

"A ah ben vermedim mi sana onu? Çantamda olması gerekiyor. Baba sen ablamı kaldırabilir misin?"

Uraz ayaklanırken mutfaktan çıktım. Odaya girdim. Kapıyı kapatmak gibi bir şansımız olmayacağı için sessiz olmalıydım. Çalışma masamdaki çantamı kurcalar gibi yaptım. Peşimden gelen Uraz başımda dikildi.

"Ne oluyor?"

O da benim gibi sessiz olması gerektiğinin farkındaydı. "Dün gece ablam beni sorguya çekti." Kaçamak bir bakış attığımda Uraz'ın çatık olan kaşlarının "Ne hakkında?" dediğini duyar gibiydim. "Sevgili olup olmadığımızı sordu," dediğimde yüz hatları belli oranda rahatlasa da bu durumun altından bir şey çıkacağını anlamış gibi bir bölümü hâlâ gergindi. "Birlikte olduğumuzu söyledim," diye fısıldayarak çantamı yalandan yere karıştırmaya devam ettim.

"Yani?"

Gerçekten anlamamış mıydı yoksa umursamıyor muydu? İmalı bir bakışla "Öhöm öhöm" diyerek öksürdüm. Sanki kısa bir anlığına zihni başka bir yere gitti. Geri geldiğindeyse en ufak bir mimiği kıpırdamadan "Ne demek istediğini anladım Yer Fıstığı, o ne tepki verdi?" diye sordu. Hâli tavrı kafamı karıştırıyordu. Aklından geçenler neydi?

"Ne tepki verebilir sence? Kızdı. Aileme layık olmadığımı söyledi falan."

Tıslamaya benzeyen bir ses çıkardı. "Bunu söylerken kendine bakmış mı acaba?" Neden bahsettiği ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu. "Neyse. Bu durum seni üzdü mü?" Nereye varmaya çalıştığını anlamadan "Ablamın verdiği tepki mi? Yoksa ona söylemiş olmam mı?"diye sordum.

"İkisi de."

Gözlerinde saniyelik de olsa gördüğüm tedirginlik ufak bir aydınlanma yaşamamı sağladı. Şimdi anlıyordum. Yaşadıklarımızdan pişman olup olmadığımı anlayamaya çalışıyordu. Çantayı boş yere karıştırmayı bırakıp Uraz'a döndüm.

"Sence? Oradan bakıldığında üzülmüş gibi mi gözüküyorum?"

Bana dikkatlice baktıktan sonra başını hayır anlamında salladı. Rahatlamış görünüyordu. "Sadece biraz tedirginim. Bana verdiği tepkiye benzer bir şekilde sana yaklaşmasını istemiyorum," diye devam ettiğimde "Benim için endişelenme," dedi. "Bana ahlak bekçiliği yapabilecek en son kişi bile değil. İnan bana." Gözlerinde yine o, şu andan kopuşu yakaladım. Sanki geçmişteki bir anıya gidip geliyordu ve ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

"Ayşin! Uraz! Merve! Nerede kaldınız?"

Babamın seslenişine "Geliyoruz," diye karşılık verdim. Uraz'ı odada kısa bir süreliğine yalnız bırakıp banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkayıp, uykudan kabarmış saçlarıma fırçayla söz geçirmeye çalıştım.

"Hadi çocuklar!"

Saçlarımı hızlı bir ev topuzuyla topladım. Banyodan çıkarken ablamla burun buruna geldim. Konuşmadan yanımdan geçip banyoya girdi ve kapıyı yavaşça kapattı

ama nedense suratıma çarpmış gibi hissettirdi. Gözlerimi banyo kapısından, odamın önünde beliren Uraz'a çevirdim. Bir anda dejavu yaşadığıma yemin edebilirdim. Tabii ya. O gün. İkisini bu evde bastığım ve babamdan kurtardığım gün... O günden bahsediyordu.

Ne yaşamış olabilirlerdi ki?

Uraz ilk kez benimle birlikte olduğuna göre, baştan çıkarmaya çalışan ablam mıydı? O günü zihnimde tekrar canlandırdım. Uraz giyinikti. Ablamınsa bornozlu olduğunu anımsıyordum. Kim bilir içine ne giymişti? Belki de giymemişti. Emin olduğum bir şey vardı. Baştan çıkarmaya çalışan kişi ablamdı.

İçimdeki zapt edilmez kıskançlık hissi beni patlayacak bir bombaya dönüştürüyordu. Ne kadar salaktım. Dünkü konuşmamızdan sonra onu hayal kırıklığına uğrattığım için nasıl da uykusuz kalmıştım. Tüm o konuşma yaşayamadıkları için miydi yani? Beni Uraz'dan koruyordu sözde...

"Ayşin."

Uraz'ın yanıma gelişini bile fark etmedim. "Ne oluyor?" Bu günlerde bu soruyu çok fazla mı duyuyordum? Elinin körü oluyordu! Ne vardı gelir gelmez ablamla takılacak? O kadar öğrenci varken neden ablam? Çok mu güzel? Çok mu akıllı? Çok mu seksi? Ne! Onda bulduğun şey ne!

"Babamı daha fazla bekletmeyelim."

Mutfağa doğru gitmek için adım attığım sırada kolumu tuttu. Neredeyse dokunmuyordu. İstesem yürümeye devam edebilirdim ama kalbim yüzünden durdum. Fakat beynimin sözünü dinleyerek ona doğru bakmadım. Tuvalette yaşadığımız o gerilimin tekrar anılarımda canlanmasını istemiyordum. Uraz ona doğru dönmeyeceğimi anladığı gibi önüme geçti. "Bak, ablana olan sinirini

anlıyorum." Bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışsam da gözlerim bir şekilde onun gözlerini yakalıyordu. "Ama bunu bana sıçratma olur mu?" Sinirli hâli korkutucuydu ama sakin kalmaya çalışan sinirli hâli şansımı fazla zorlamamam gerektiğini vurguluyordu.

"Tamam," deyip Uraz'ı beklemeden mutfağa doğru ilerledim. Babam beni görür görmez "Nerede kal... Ne bu hâl?" diye sordu. "Yok bir şey baba." Masadaki yerimi aldım. "Acıktım sadece."

"Uraz, gel otur evlat."

Babamın kendi yerini, yani benim yanımı işaret ettiğini gördüm. Uraz'ın bana baktığına emin olduğum için masadakilere odaklandım. Ne varsa tabağıma doldurmak, kusana kadar yemek istiyordum. Sinirimin başka türlü geçeceği yoktu. Babam çayları doldururken "Yavaş kızım, boğulacaksın," diye uyardı. "Anladım acıkmışsın ama arkandan atlı kovalamıyor." Sanırım biraz sakinlemezsem, çiğnemeden yuttuğum lokmalar yüzünden gerçekten boğulacaktım.

"Kahvaltı falan vermediler mi size?"

Babam gözlerini benden ayırmadan yerine oturdu. Uraz'ın ne yaptığıma anlam veremediği bakışları babama çevrildi. "Kahvaltı adında bir şeyler verdiler ama inanın yemekle arası olmayan biri için bile aç bir tatildi." Babam benim aksime yavaşça tabağını doldururken "Yediğiniz içtiğiniz sizin olsun. Neler yaptınız anlatın bakalım," dedi ve Norveç tatili konusunu başlatmış oldu. Gittiğimiz andan itibaren nasıl karşılandığımızdan, gezdiğimiz her yere kadar anlattım. Çektiğim fotoğrafları gösterdim. Bir ara kahvaltıya dâhil olan ablam yüzünden suskunlaşınca konuşmayı Uraz devraldı. Ablam sessizce tabağına üç beş bir şey koydu. Bizimle ilgilenmiyor gibi gözükse de kulağının konuştuklarımızda olduğu belliydi.

"Yalnız kuzey ışıkları bahsettiğin kadar güzelmiş kızım."

"Orada her şey güzeldi baba," dediğim sırada Uraz'a baktım. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Norveç'ten bahsetmek tüm sinirimi çekip almış gibiydi. Pamuktan farksızdım.

Uraz'ın dudaklarını kıpırdatarak "Hoş geldin," dedi. Tanıdığı kızı görmek onu rahatlatmış gibi gözüküyordu. Yüzümdeki gülümseme bana alıştığım şekilde baktığı için daha da genişledi ama ufak bir mahcubiyet de barındırıyordu. Kıskançlığımın kölesi olup, ona haksızlık yapmıştım. Benden öncesi beni ilgilendirmezdi. Konu ablam bile olsa...

"Yine olsa yine giderim diyorsun yani?"

Babamın keyfine bakılırsa, şu âna kadar anlattığımız hiçbir şeyden rahatsız olmamıştı. Belki de yurt dışında okuma fikrini tekrar açmak için uygun zamandı. "Ben de seninle o konuda konuşmak istiyordum baba." Elimdeki çatal ve bıçağı dikkatlice tabağıma bıraktıktan sonra önümde duran çayımdan bir yudum aldım. O sırada Uraz'la göz göze geldik. Destek verircesine bakmasından, konuyu çoktan anladığını fark ettim. Belki de birçok rahatsız olduğu konuyu üstünkörü geçmesinin nedeni, bu anın geleceğini hissettiği içindi.

"Gittim, gördüm, gezdim, geldim. Hâlâ tek parçayım değil mi?"

"Ben bu konunun nereye gideceğini tahmin ediyorum sanırım."

"Lütfen hemen hayır deme baba. Bak hiçbir şey olmadı. Sapasağlam döndüm..."

"Uraz sayesinde."

"Çok şükür artık hasta değilim..."

"Uraz sayesinde."

Cümlelerim sürekli babam yüzünden bölündü. Sıkıntıyla iç çekerken "Yani?" diye sordum. "Uraz olmazsa yurt dışında okuyamaz mıyım?" Babam hafifçe çenesini sıvazladı. Söylediğim şeyi düşünüyor, zihninde tartıyor gibiydi. Ciddi olamazdı değil mi? Heyecanı nefes kesen dilsiz bir istekle Uraz'a baktım. Bana bakıyordu ama benimle aynı heyecanı taşımıyor gibiydi. Sanki kafasında başka şeyler dolanıyordu. Belki de adının sürekli konunun içinde geçmesinden rahatsızdı.

"Aslında fena fikir değilmiş."

Babam Uraz'a doğru döndü. Bir an evlenme teklifi alacak kız heyecanıyla kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı. Babam böyle bir şey teklif etse, Uraz ne cevap verirdi? Benimde yurt dışında yaşamak ister miydi?

"Evlat, sana da teşekkür edemedim. Kızıma oralarda göz kulak oldun. Çok teşekkür ederim."

Resmen hevesim kursağıma takıldı. Ablamdan çıkan tıslamaya benzeyen gülüş, masadaki herkesin dikkatini ona çevirdi. O ise bize bakmak yerine telefonuyla ilgileniyor, bir yandan da ekmeğine çikolata sürüyordu.

"Bir şey mi oldu kızım?"

Babamın sorusuyla bakışlarını, bizi teğet geçerek sadece ona çevirdi. "Ne gibi bir şey baba?" Salağa yattığının o kadar farkındaydım ki... Yüreğim ağzımda ablama baktım. Unutalım demişti ama bir anda gözü dönüp her şeyi anlatmazdı değil mi?

"Güldün de. Söylediğimde komik olan ne, merak ettim."

Ablam bakışlarını bana çevirdi. Çikolata sürdüğü bıçağı parmaklarında çevirirken öyle bir enerji yayıyordu ki, aklım deli deli düşüncelerle doluyordu. Uraz rahatsızlığımı hissetmiş gibi boğazını temizledi ve duruşunu düzeltti. Sanki bir anda aramızda paravan olmuştu ve

ablam da bunun farkındaydı. Enerjisini üzerimden çekip babama baktı. Uraz haklıydı. Ona karşı bana davrandığı gibi değildi. Ondan çekiniyordu. Belki de onu kızdıracak bir şey yapmak istemiyordu. Neden?

Sakin ol Ayşin. Kıskançlığın ne yeri ne sırası. Sakin ol.

"Sen ne söyledin ki baba? Arkadaşın yazdığı mesajı okurken duymadım."

"Uraz'a teşekkür ediyordum. Kardeşine sahip çıktığı için."

"Ha..." İlk kez duyuyormuş gibi bir tepki veren ablam Uraz'ı göz hapsine aldı. "Çok teşekkür ederiz gerçekten." Vurguya sakladığı ima, yüz kilometre öteden bile anlaşılabilirdi. Uraz, elindeki çatalla tabağında kalan iki zeytinle oynamakla meşguldü. Cevap vermedi. Fakat nasıl baktıysa, ablamın konuşmayı daha fazla uzatmaya niyeti kalmamış gibiydi. Ortam durduk yere gerilmişti. Babamın gözleri bu gerilimin üzerinde dolaşıyordu. Ne olduğunu anlamamıştı ama sorgulamaya başlamasına ramak kalmıştı.

"Ne diyordum. Hah. Birikmiş param da var baba. Neden okumak için yurt dışını denemiyorum." Ortamdaki gerilimi, kafalardaki soru işaretlerini dağıtmak adına asıl konumuzu ortaya attım. "Ayşin bu konuyu çok konuştuk." Aynı konuları konuşmaktan bıktığını sıkıntılı bir iç çekerek gösterdi ama benim razı edene kadar pes etmeye niyetim yoktu.

"Evet baba. Senelerdir konuşuyoruz. Paramız yok dedin. Para biriktirdim. Hastasın dedin. URAZ SAYESİNDE iyileştim. Şimdi önüme ne süreceksin?"

"Kızım, lütfen sesini biraz alçaltır mısın?"

"Hayır anlamıyorum. Hayallerimi biliyorsun, ne kadar istediğimin farkındasın ama neden engel olmaya çalışıyorsun anlamıyorum."

"Çünkü sadece gitmeye odaklanmışsın. Orada ne olacağıyla ilgili en ufak bir şey düşünmüyorsun. En basitinden tek başına olacaksın orada Ayşin. Bilmediğin bir memleket, tanımadığın insanlar. "İmdat" desen belki yardımına koşmayacaklar. Bir şeye ihtiyacın olduğunda ne yapacaksın? Ben ne yapacağım bunları düşünüyor musun? Özlediğimde ha deyince gelemeyeceğim. Sen de aynı şekilde... Biz hiç uzun ayrılıklar yaşamadık kızım." Düşünmemiştim ama elbet bir çaresi bulunurdu. Bunlar gözüme çok küçük ayrıntılar gibi geliyordu. Bunca insan nasıl yurt dışında gidip yaşayabiliyordu? Tabii ki de özleyecektim. Onlar da beni özleyecekti ama geleceğim için buna katlanabilirdik.

"Merve sen de bir şey söyler misin kardeşine kızım?"

Ah ablam. Aramız böyle olmasaydı beni destekleyeceğine öyle emindim ki, ama şu anda gitmemem için her şeyi yapabileceğimi düşünüyordu. Bakışlarını masadan bize çeviren ablam "Benim bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun baba," dedi. "İyi bir eğitim almasını istiyorum ama daha annesiyle yüzleşmeye cesaret edemeyen birinin yurt dışında nasıl yaşayacağıyla ilgili en ufak bir fikrim yok."

Yine yapmıştı. Şimdimi yarıp içindeki geçmişi avuçlamıştı. Beni annemle vurmaya bayılıyordu. Sözcükler saplanıp boğazımı tıkadı. Bir açılsa çok şey dökülürdü dilimin ucundan ama düğüm düğümdü işte. Yaş tutmuyordu gözlerim, kederim hasret olmuyordu, zaman merhem değildi bu yarama. Bunu bilen ablama ruhsuz bir şekilde baktım. Yaptığı yanlışı fark etmesini istedim. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık kırıntısı görmeyi diledim.

"Aslında biz de bugün tam olarak onu yapmayı planlamıştık."

Uraz derin sessizliğini bozdu. Yüzü, beton dökülmüş gibi mimiksizdi. Çatalını dikkatli bir şekilde tabağın içine bıraktıktan sonra ayaklandı. Bana baktığı kaçamak bakışla istemsizce peşinden kalktım ama ayaklarımın adım atacağından şüpheliydim.

"Ne oluyor çocuklar? Daha kahvaltınız bitmedi?"

Uraz ciddiyetini bozmadan "Her şey için çok teşekkür ederim. Harika bir kahvaltıydı," dedi. "Ama geç olmadan gitsek iyi olur."

"Gerçekten mezarlığa mı gideceksiniz?"

Nihayet imalardan ve çift anlamlardan uzak, normal bir soru sormuştu. Bakışlarını ablama çeviren Uraz, merhametsiz gözüküyordu. "Üzüleceksiniz hocam ama evet." Babam da bizimle beraber ayaklanırken "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok... Çok şaşkınım," deyip Uraz'ın omzunu sıktı. Yüzünde bir sükûnet hâkimdi. Gözlerindeyse dans eden şey, mutluluktu.

"Teşekkür ederim evlat. Çok teşekkür ederim."

Uraz başını selam verir gibi salladıktan sonra bana döndü. "Seni arabada bekliyorum. Sıkı giyin." Kalbim duracak gibi oldu. Ardından çılgın bir tempoyla gümbür gümbür atmaya başladı. Duygu geri dönmüştü. Korku geri dönmüştü. Adrenalin geri dönmüştü. Beni boğana kadar her yerimi saracak gibi duruyordu. Söylediklerinde ciddi miydi?Anneme mi gidiyorduk?

Zamanın dili lal,
Hayatın renkleri kayıp,
Dünyanın hızı olabildiğine yavaş,
Aldığım nefes bir o kadar ağır...

Ayşin

İçimdeki sönmeyen ateş, aldığım her nefesle harlanıyordu. Derlerdi ki; bir insan annesini kaybettiğinde yüreğine kırk ateş düşermiş. İçi öyle tüketircesine yanarmış işte. Kırkı çıkana kadar, her gün bir ateş sönermiş kendiliğinden ama o son ateşin sönmeye niyeti hiç olmazmış. Dağlar dururmuş yüreğinde...

Benim içimdeki kırk ateş de hâlâ yanıyordu sanki. Belki de o yüzden buraya gelmenin kudretini bulamadım hiçbir zaman.

"Hazır mısın?"

Can damarım ortadan çatlamıştı. Hayat bu çatlaktan akıp gitmiş ve beni cansız, plastik bir bebeğe dönüştürmüştü. Mezarlığa gelene kadar tek bir kelime etmemiştim. Yüreğimdeki acı öyle sonsuzdu ki, Uraz'ın emrivakisine bile kızamıyordum. "Ayşin." Uzanıp kucağımda hareketsiz duran ellerimin ikisini de kavradı. Yüzümü görebilmek için başını hafifçe eğdi. Kuruyan pınarlarımın beni ne

zaman yarı yolda bırakacağını bilmediğim için gözlerine bakamıyordum.

"Sevgilim."

Duyduğum hitapla elimde olmadan tebessüm ettim. Bir anlığına mutluluğu hissettim ama buna hakkım yoktu. Şu anda değil. Sitemli nefesimi dışarıya birkaç seferde üflerken suya hasret pınarlarım doldu taştı. "Bunu söyleyecek daha güzel bir zaman bulamadın mı?" Gülümsediğini hissettiğim bir ses çıkardı ve diğer eliyle başımı tuttuğu gibi kendine çekti. Şakaklarıma bıraktığı öpücük, gözlerimde biriken yaşları salıveren bir baraj gibiydi. Kirpiklerimi kırpmam akan yaşları daha da gürleştiriyordu.

"Neden beni buraya getirdin Uraz?"

Parmakları saçlarımın başladığı yer ve şakaklarım arasında dolaşıyordu. "Çünkü anneni özlediğini biliyorum." Yaşları durdurabilecekmişim gibi gözlerimi kapattım. Hiç geçmiyordu ki anneme olan özlemim. Her gün, her gece, hatta uykumda bile...

"Ve bir sözüm var."

Söz mü? Neyin sözü? Kime? Gözlerimi aralayarak Uraz'a baktım. Parmaklarıyla çatılan kaşlarımı düzeltirken "Buraya geleceğin gün, elini tutacağıma söz verdim kendime," dedi ve ardından usulca yanağıma dokundu.

"O zaman neden benim geleceğim günü beklemedik?"

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki, zaman kısa..."

Tıslar gibi bir sesle cümlesini kestim. "Hayat fani, ölüm ani diye devam edersen mezarlığın girişindeki yazıyla beni razı etmeye çalıştığını düşüneceğim," Yüzünde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi ama benim aksime Uraz fazlasıyla ciddi duruyordu. Nedense benden bir şeyler sakladığı izlemine kapıldım.

"Anneni daha fazla bekletmeyelim."

Anne kelimesi vicdanımın bıçak yarasıydı ve ölümünden beri ani ağrılar davetsiz misafirim gibi olmuştu. Uraz tekrar şakaklarımdan öptü ve arabadan indi. Benim tarafıma dolaşmasını izlerken kalbim tekliyordu. Kapımı açıp elini uzattı. Başımı babamların gözden kaybolduğu, yalnızca bir kez, o da gömülürken geldiğim mezarların arasındaki ağaçlık yola çevirdim. Kararsız mıydım yoksa çaresiz mi? Dur durak bilmeyen acının son çıkışını kaçırmıştım ve artık kaçış yoktu. Yüzleşmekten başka çarem de...

Kararlılığından ödün vermeyen adamın eline, son bir umut savaşında yükselen bayrak misali tutundum. Sıkıca kenetledi parmaklarını. Ayaklarımın beni taşıyabileceğinden emin olmayarak ilk adımımı attım. Devamını getirip getiremeyeceğimden emin değildim. Uraz elini belime yerleştirip beni kendi vücuduna yapıştırdı. Tek vücutmuşuz gibi... Havanın soğukluğunu hissedemeyecek kadar uyuşmuştum. İkimiz de titreyen bacaklarıma ayak uydurarak yürümeye başladık. Birkaç merdiven tırmandık. Sağlı sollu mezarların arasında yürüdük. Sona doğru yaklaştıkça, her adımım uçuruma atılmışçasına sallanmaya başladı. Düşmemi engelleyense sevdiğim adamdı. Minnet dolu bir gülümsemeyle Uraz'a baktım. Onunki cesaret vermek ister gibiydi.

"Burası."

Kuruyan dudaklarım sesimin önüne engeldi. Durdum ve bakmaya cesaret edemediğim mezar taşına sırtımı döndüm. Orada olduğunu biliyordum. Yerini adımlarıma kazımıştım. Uraz gözlerini benden çekip arkamdaki bir noktaya doğru kaydırdı. Söylediğimin doğruluğunu teyit edercesine bir nefes aldı.

"Burası."

Boğazıma oturan yıllanmış düğüm çözülmüştü ama bu sefer de ipe asılmış gibi sallandırıyordu. Uraz yavaşça

beni kendinden ayırdı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum telaşla. Sesim ve bedenim zangır zangır titriyordu. "Nereye gidiyorsun?" Elimi hâlâ tutuyor olsa da sıcaklığını kaybetmiş olmak zar zor topladığım cesaretimi çekip aldı. "Bir yere gittiğim yok." Sesi telkin edici tonda olsa bile can havliyle iki elini tuttum.

"Bırakma beni."

"Buradayım."

Nefes almayı unutturacak kadar ağır olan yükümü sırtımda hissediyordum. Sanki annemin ruhu beni çevrelemişti. Titriyordum. "Ben... Ben yalnız başıma yapamam," diye kekelediğimde parmaklarını hafifçe serbest bıraktı. "Bir adım arkanda olacağım." Onun aksine ellerini daha da sıkı kavradım.

"Lütfen bırakma beni."

"Seni bıraktığım yok."

"Bırakıyorsun işte," dedim ellerini göstererek. Sıkıntılı bir iç çekti. "Bunu tek başına yapmazsan, her seferinde buraya gelmek için bana ihtiyaç duyacaksın," dediğinde hafifçe kaşlarımı çattım. "Beraber geliriz o zaman." Gözlerinde yakaladığım anlık duygu, benden bir şey sakladığına emin olmama neden oldu. Bir şeyler planlıyor olmalıydı.

"Geliriz tabii ama..."

Kelimeleri telaffuz ederken bile doğru olmadığını hissettiriyordu. Gölgeli ifadesine sakladıklarını sonraya bırakarak "Ama?" diye sordum devamında ne geleceğini az çok tahmin ederek.

"Benim olmadığım zamanlarda..."

"Senin olmadığın bir zaman düşünmek istemiyorum."

Kendimi buzdan bir ateş gibi hissediyordum. Beni için için yakan suçluluk duygusu, bir yandan da söndür-

meye çalışan öfke... Sert bir vurguyla "İstemiyorum," diye son kelimemi yineledim. Gözlerinde serinkanlı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Hükmedici tavrımdan hoşnut gözükmüyordu.

"Tamam. Bırakmıyorum elini. Hadi."

Cesaretimi toplayacağım derin bir nefes aldım. Küçük adımlarla arkamı döndüm ve beni selamlayan soğuk mezar taşındaki ismi okudum. "Suna Şendoğan." Hayalet bir el, göğüs kafesimden girip kalbimi avuçladı. Öyle bir acısı vardı ki, nefesimi kesiyordu. Annemin adı, yakışmamıştı beyaz mermere. Yeryüzü çok görmüştü bizim için çırpınan yüreğini, toprak hasretle kucaklamıştı nefesini...

Benim yüzümden.

Gözlerim intikamını alırcasına sızlamaya başladı. Nereden başlamam, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Gözlerimi elimi sıkı sıkı tutan adama çevirdim. Beni hissettiği gibi, başını annemin mezarından çekti. Bana öyle bir bakıyordu ki, içimdeki kesikleri görüyordu ama aynı anda set çekiyordu onunkileri görmemem için. Ruhu, annesizliğin eksikliğini kusuyordu. Belki de hiçbir zaman yaşayamayacağını düşündüğü bu anın içine hapsolmuştu. Mutsuz değildi, sadece umudunun günlüğü kayıptı. Ona umut ışığı olacak kişiyi bulmalıydım ama önce annemle yüzleşmemi tamamlamalıydım ve konuya nasıl gireceğimi artık biliyordum.

"Suna Sultan, bak sana kimi getirdim."

Gözlerimi kısa bir anlığına anneme çevirdim. Ardından tekrar Uraz'a baktım. Kafa karışıklığını belli edercesine kaşlarını çattı. "Miladım." Her harf dilimle meşk etti. Masum, içten bir gülümsemeyle karamel rengi gözlere baktım. "Yaralarıma dokundu. Hepsi papatyalarla dolandı. O benim canım. Canlı kalan tek yanım." Ufak

bir iç çektim. "Senden sonra..." Başımı tekrar annemin mezarına çevirdim. Benden beklenmeyen bir cesaretle ona doğru birkaç adım attım. Uraz yerinden kıpırdamadığı için ellerimiz ayrıldı. Panikle ona doğru döndüğümde devam etmemi işaret etti. Derin bir nefes alarak tekrar önüme döndüm. Annemle baş başaydım artık...

"Çok ağır anne."

Göz pınarlarımı zorlayan damlalar sesimi boğuklaştırmıştı. Burnumun direği sızım sızımdı. "Yokluğun özlemlerin en ağırıyken, buna neden olmanın verdiği yük," deyip güç bela yutkundum. Kelimeler sanki boğazımda birikiyordu. "Taşıyamıyorum." Kirpiğimin kenarında toplanan yaşları elimin tersiyle sildim. "Gerçeğe dönüşmüş bir kâbusun tam ortasındayım. Her yer karanlık. 'Anne' diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum ama sessizce. Hiç ışık yok. Çünkü sen yoksun. Beni düşünerek atan kalbin yok." Ne kadar engellemeye çalışsam da gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. Her damlada içimdeki katille selamlaştım. "Güneşin her doğuşunda ben biraz daha batıyorum. Bu hayatı anlamsız, sensiz yaşıyorum. Senin yerine yaşıyorum. Bu canımı çok yakıyor," derken ufak bir hıçkırık dudaklarımın arasından kaçtı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim nefesini çaldığım için."

"Bazı gerçeklerle yüzleşmek,
can acıtsa da hayatınızı ipten alır."
Charles Bukowski

Uraz

İnsanlar korkularıyla er ya da geç yüzleşirdi. Fakat hiçbir şey yüzleşme korkusuyla başa çıkmaktan daha zor değildi. Hele de konu ölüme dayanıyorsa...

Ayşin için de bu geçerliydi. Korkusu o kadar baskındı ki, kendini bulması zaman almıştı. Daha sonra da içinde biriktirdiği ne varsa döküp saçmıştı mezar toprağına. Gülmüştü, ağlamıştı, haykırmıştı. Konuştukça açılmıştı. Açıldıkça tüm suçun kendinde olmadığını anlamıştı ve en azından biraz olsun rahat bir şekilde ayrılıyordu en korkulu rüyasından. Bunu duruşundan, bakışından, hatta konuşmasından bile anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim."

Arabaya doğru yürürken elini tuttuğum koluma sarıldı. Başını omzuma yaslarken "İyi ki sen varsın," dedi. "Rabbim eksikliğini göstermesin." Kurduğu cümlelerin baskısı boğazıma çörekleniyordu. Kafamdaki planları anlaması imkânsızdı. Abdala malum mu oluyordu?

Neden sürekli yapacaklarımla ilgili fikri varmış ve beni engellemeye çalışıyormuş gibi hissediyordum?

"Seni eve mi bırakayım?"

Başını mızmızca hayır anlamında salladı. "Bir şeyler yapamaz mıyız?" Küçük bir çocuğun istediği şeyi yaptırmak için kullandığı ses tonu, bir yetişkinin üzerinde sadece komik gözüküyordu. Minyon, tatlı biri olsa bile...

"Bu ses tonuyla sorduğun için, hayır."

Anında ifadesini düzeltip "Ya! Bir dakika baştan soracağım," dedi. Boğazını temizledikten sonra ciddi bir tonla tekrar sordu. "Kendin gibi sorman yeterliydi," dediğimde "Tamam o zaman," deyip sorusunu kendince yineledi. Bugün ilk kez gözlerinin haresine eğlenceli pırıltılar misafir etmişti. Aslında eve gidip bir an önce kendi yüzleşmem için çalışmalara başlasam iyi olacaktı. Fakat sabahtan beri yaşadıklarını düşününce, onu bugün yalnız bırakmak hiç içimden gelmiyordu.

"Ne yapmak istersin?"

Kısa bir an gözlerini gökyüzüne çevirdi. Düşünür gibi sesler çıkarırken çenesini sıvazladı. Aklına bir fikir gelmiş gibi gözlerini ilerideki bir noktaya çevirdi. Yüzüne yayılan haylaz gülümseme hiç hoşuma gitmedi. Nereye baktığını görmek için döndüğümde mezarlık otoparkında tek başına duran arabamı fark ettim. Sadece gezme fikri onu bu denli heyecanlandırmış olamazdı, değil mi?

"Arabayla gezelim mi?"

Yüzündeki haylaz sırıtışa oyunculuk da eklendi. Neden bu sorunun altından gizli bir plan varmış gibi seziyordum. "Nereyi gezmek istiyorsun?" diye sorduğumda "Ona yola çıkınca bakarız," diye cevap verdi ve boşta duran elini bana doğru uzattı. Sezgilerim bir kez daha beni yanıltmamıştı.

"Anahtarları rica edeyim."

Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. Çünkü bu ancak bir şaka olabilirdi. Parmaklarını açıp kapatarak ısrarcı olduğunu belli etti.

"Rüyanda görsen bile inanma."

"Oyunbozanlık yapıyorsun."

"Oyunbozanlık mı yapıyorum? Sana arabamı kullanmana izin vereceğimi ne zaman söyledim Yer Fıstığı?"

"Ne olur kullansam, ehliyetim var." Gözlerinin içine ona inanmadığımı haykırırcasına bakınca "Tamam yok ama kullanmasını biliyorum," diye düzeltti. Alay eder gibi bir kahkaha atarken arabanın kapılarını açtım.

"Hiç sanmıyorum."

"Kanıtlayabilirim."

Kendi tarafıma doğru yürürken "Gerek yok," dedim. Arabanın kapısını açtığımda Ayşin'in hâlâ aynı yerde durduğunu fark ettim. "Hadi Yer Fıstığı, bin arabaya."

"Gerçekten araba kullanmayı biliyorum Uraz. Neden inanmıyorsun?"

Sıkıntıyla nefesimi alırken açtığım kapıyı tekrar kapattım ve Ayşin'e doğru yürüdüm. "Benim inanmam neyi değiştirecek Yer Fıstığı?" Önünde durup ellerimle yerleri gösterdim. "Her yer kar farkında mısın? Yürürken bile zorlanıyorsun, arabayı nasıl kontrol edeceksin?" Moral bozukluğuyla dudaklarını büktü. "Hepsini geçtim ehliyetin yok. Polis çevirmesine yakalanırsan sadece sen değil, ben de yanarım."

"Benim için yanmayı göze almıyor musun yani?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?"

"Sen dedin!"

Bezmiş bir soluğu içime çektim. "İstediğini alana kadar pes etmeyeceksin değil mi?" diye sorduğumda bıyık altından güldü. Başını hayır anlamında sallarken "I-ıh"

diye cevapladı. Bu sefer soluğum öfkeli bir hâle dönüştü. Bana emrivaki yapıyordu. Belki de sabahın intikamını alıyordu. Öyle olsun bakalım.

"Al bakalım."

Anahtarları uzatırken "Sakın çarpma. Yoksa fena olur," diye ekledim tüm ciddiyetimle. Gözleri parlayarak "Gerçekten mi? Kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Ben fikrimi değiştirmeden anahtarları alsan iyi olur."

Ufak bir sevinç nidasından sonra anahtarları havada kaptı. Neredeyse koşar adım şoför tarafına dolaştı. Ben yolcu tarafına ulaşmadan, o çoktan arabaya kurulmuş, motoru çalıştırmıştı bile. Onu, araba konusunda bu kadar hevesli görmek şaşırtıcıydı.

"Debriyaj solda, fren orta..."

Gözlerini abartılı bir şekilde devirdi ve cümlelerimi ağzıma tıkacak şekilde arabayı kaldırdı. Motoru tekletmemişti bile. Çok yavaş geri geri giderek, araç yoluna çıktı. Vites atarken kendinden emin bir şekilde bana baktı. "Fena sayılmam değil mi?" Tepki vermedim. Ağır bir şekilde mezarlığın içinde ilerledi. Şimdilik iyi gidiyordu. Ana yola çıkmadan önce mezarlığın girişinde durdu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece çevre yoluna dönen sapağa kadar süreceksin. Sonra ben devralacağım."Mızmız bir şekilde dudaklarını bükse de "Tamam," dedi. Yolu kontrol etti. Neyse ki sabahın bu saati yollar boş diye sevinirken koltuğa yapışmam bir oldu. Ayşin gazı öyle bir köklemişti ki araba ileri doğru hızla fırladı.

"Yer Fıstığı!"

Kıkırdadı. Sert dönüşlerle ana yola çıktı. Kemerimi takmadığım için pişman olmak üzereydim. "Yavaşla biraz!" Hemen gaz vermeyi kesti. Neyse ki hâlâ beni duyacak kadar şuuru yerindeydi. Mahcup görünmeye çalı-

şarak özür diledi ama başaramadı. Aynı hareketleri ben yapsam söylemediği söz kalmazdı.

"Tamam, araba kullanmayı biliyorsun. İnandım. Şimdi lütfen biraz yavaş kullan."

"Korktun mu?"

Ters bir bakış attım. Ayşin ise alt dudağını dişleyerek bu durumdan keyif aldığını gösterdi ama neyse ki arabayı sakin kullanma konusundaki uyarımdan sonra hız sınırları içerisinde kaldı. Başlangıcı saymazsak araba kullanma konusunda gayet iyiydi. Gerçekten iyi... Yine de sürekli aynalardan arkayı kontrol etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Radyoyu açtı. Bir anda patlayan müzik sesiyle irkildim. Kıkırdamaya başladı. Dikkati dağılmaması için açtığı gibi geri kapattım. Bana doğru şaşkınlık dolu bir bakış attı.

"Biraz rahatlar mısın artık?"

Önüne bakmasını söyledikten sonra arkayı kontrol etmeye devam ettim. Camları film kaplı, koyu renk bir SUV aracı çok sık gördüğümü fark ettim. Hızımız, yanımızdan geçip giden araçlara göre düşüktü. Arkamıza gelen birçok araba bizi sollayıp geçiyordu. Peki, o neden bunu yapmamakta ısrarcıydı?

"Ayşin, biraz gaz verir misin?"

Sorum karşısında afallayan Yer Fıstığı ciddi olup olmadığımı sordu. "Kontrollü bir şekilde ver ve gözünü yoldan ayırma."

"Bir sorun mu var?"

"Söylediğimi yap Yer Fıstığı."

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmiş gibi bana baktı. "Önüne bak." Başını tamam anlamında salladı ve gaza yüklendi. Vites değiştirmekte geciktiği için motor acı acı kükredi. Özür dileyerek anında vitesi dörde taktı. Seslere odaklanmadan dört araba arkamızdaki

SUV aracı kontrol ettim. Şimdi aramızda sadece iki araç vardı. Takip mi ediliyorduk?

"Şu aracı solla."

"Neden?"

"Sinyal vermeyi unutma," diyerek sağımızı, solumuzu, önümüzü, arkamızı kontrol ettim. "Yol boş, çık." Ayşin hızlı bir şekilde önümüzdeki aracı sollarken "Orta şeritten devam et bir süre," dedim. Ufak bir tedirginlik sezdiğim sesiyle "Ama çevre yolu sapağına az kaldı," dedi. Birkaç kez şeritten çıkacak gibi oldu. Sanırım yaydığım gerilim, onu benden daha çok etkiliyordu. Sesimin sakin çıkmasına gayret ederek "Biliyorum," dedim. "Ben sana sağa geçmen gereken zamanı söyleyeceğim merak etme. Sen devam et." Derin bir nefes alan Ayşin direksiyonu daha sıkı tuttu. Vitesi arttırırken tekrar arkayı kontrol ettim. Makas atarak aramızdaki açığı kapatan SUV'un artık bizi takip ettiğine emindim. Arkamı dönüp içindekileri görmeye çalıştım. Filmli camlarına eklenen buğu ve mesafe buna fazlasıyla engel oluyordu.

"Ne oluyor Uraz?"

"Takip ediliyoruz."

"Ne?"

Panikleyen Yer Fıstığı ayağını gazdan çekince "Sakın yavaşlama," diye uyardım. "Panik yapma. Anlaştığımız gibi sapağın orada aracı senden alacağım." Başını gerginliğini belli edercesine salladı. "Kim, neden bizi takip etsin?" Sanırım kim olduğunu biliyordum ama ne zamandır beni takip ettirdiğinden şüpheliydim. Kobra'yla konuşmamızdan haberi mi olmuştu?

"Uraz."

"Sakin ol fıstığım. Şimdi gazı biraz daha kökle. Şu iki aracın arasına girmen gerekiyor."

Ayşin komutlarıma harfiyen uyup sağ şeride geçti. Aracın hâlâ peşimizde olduğunu görmek sinir bozucuydu. Arabada Yer Fıstığı olmasa okkalı bir dersi hak ediyorlardı. Dua etsinler ki kendi canımdan daha çok kıymet verdiğim biriyleyim.

Sapağa çok yaklaşmıştık. Siyah araç hâlâ arkamızdaydı. Durursak neler olabileceğini bilmiyordum. Kaybedecek vaktimiz yoktu. Durum kontrolü yapmak için şoför koltuğuna göz gezdirdim. Bacaklarımın sığması imkânsızdı.

"Ayşin, şimdi koltuğunu biraz geri çekeceğim.

"Ne-neden?"

"Durup değişemeyiz. Kullanırken halletmemiz gerekiyor."

Ayşin korku dolu bir ifadeyle ciddi olup olmadığıma baktı. "Panik yapmana gerek yok. Koltuğunu geri çekeceğim. Biraz öne kaymış gibi olacaksın. Sen ayağını gazdan çekme, gözünü yoldan ayırma yeter." Başıyla beni onaylasa da titrediği direksiyonu tutan ellerinden belliydi. Bu işi hızlı halletmem gerekiyordu. Ayşin'in kemerini çözdüm. Eğilip elimi koltuğun altına yerleştirdim ve Yer Fıstığı'nı fazla sarsmadan geriye ittim. Anında kendini koltuğun ucuna kaydırdı ama beti benzi atmış gibiydi. Yolu kontrol ederken "Şimdi ben arkana geleceğim. Sen gözünü yoldan ayırma," dedim.

Ter içinde kalmıştım. Kendi koltuğumu da sonuna kadar geri çektim. Fazlalık yapmaması için üzerimdeki montu çıkardım. Aynı şekilde botlarımı da... "Gözünü yoldan ayırma." Vitese değmeden el freni konsolunun üzerinden sol bacağımı attım. Bu spor arabaların içini neden bu kadar dar yaparlardı ki? Ayağımın beline çarpmasıyla kısa bir zikzak atsa da anında toparladı. "Özür dilerim." Sesi pusluydu. Sanki dinmeyecek bir sağanağın

habercisi gibiydi. Gözleri buğulandıysa işimiz daha zordu. Az önceki heyecan arayan kız nereye kaybolmuştu?

"Tamam, sorun yok. Sakin ol."

Tavandaki tutamaçtan kendimi çektim ve diğer bacağımı da şoför tarafına aldım. "Ayağını gazdan çekme," dedikten sonra bacaklarımı Ayşin'in iki yanına yerleştirdim. Direksiyonu soldan tutarken "Şimdi benim yaptığım gibi kendini sağa atman gerekiyor Ayşin ama çok hızlı olmalısın," dedim. Çevre yoluna çıkan sapak tabelasını görüş alanıma girdi.

"B-ben. Be-ben yapamam."

Hıçkırıkları arasından anladığım iki kelime buydu. Yapabilecek olsaydı da vaktimiz kalmamıştı. "Tamam, sadece arkana dayanacaksın anlaştık mı?" Başını hızlıca evet anlamında salladı. "Üçe kadar sayacağım. Şimdi dediğimde ayağını gazdan çekeceksin ve arkana dayanacaksın. Mümkün olduğu kadar hareketsiz kalmaya çalış ve asla ayaklarını kıpırdatma." Yer Fıstığı'nın söylediklerimi anladığına emin olduktan sonra "Bir" dedim. SUV aracın hâlâ peşimizde olup olmadığını baktım. "İki." Yolu kontrol ettim ve sapağa girmek için sağ sinyali verdim.

"Üç. Şimdi."

Ayşin ayağını gazdan çektiği gibi geriye yaslandı. Direksiyonu iki elimle kavrarken gazı kökledim. Sapağa doğru son sürat ilerliyordum. İbre 120'ye yaklaşırken "Bu biraz sarsacak," dedim ve ani bir vites düşürdüm. Frenler acı çığlıklarını asfalta bırakırken sapağa girdim. Ufak bir çığlık atan Ayşin, kapının kolunu kavradı. Başını boynuma doğru çevirdi. Bu pozisyonda direksiyon hâkimiyeti yeterince zorken, onun nefesini hissetmek işleri daha da çıkılmaz hâle sürüklüyordu. Dikkat dağıtıcı düşünceleri kafamdan hızla uzaklaştırdım.

Dikiz aynasında arkayı kontrol ettim. SUV hâlâ peşimizdeydi. Ah Patron. Sırf şu anın intikamı için bile karşına dikileceğim. Çevre yoluna çıktığım gibi gazı tekrar kökledim. Hız sayacı bir anda 120'ye fırladı. Motorun kükreyişiyle bir kurt edasıyla ileri doğru atıldık. Dama oyunundaki siyah bir taş gibi iki şerit arasında mekik dokumaya, arabaları ve kamyonları geçmeye başladım. Diğer sürücülerin öfkeli ve onaylamayan kornalarını duymazdan gelmeye çalıştım. Ayşin benim hareketlerim dışında kılını bile kıpırdatmıyordu ama için için ağlayışını aldığı titrek nefeslerden anlayabiliyordum.

Saatte 180 km hızla gidiyordum ve araç hâlâ arkamdaydı. İleride trafiğin sıkıştığını fark ettiğim an aynaları kontrol ettim ve sağa doğru üç şerit yarıp emniyet kısmına geçtim. Büyük ihtimal bununla ilgili yüklü bir para ödeyecektim ama Patron'a ödeteceğim meblağ çok daha fazla olacaktı.

Bir süre emniyet şeridinden ilerledim. SUV'u göremiyordum. İlerideki sapağın eve dolambaçlı yoldan bizi ulaştıracağını biliyordum. Yine de izimizi kaybetmek için denemeye değerdi. Hafifçe frene dokunarak vites küçülttüm. Ayşin'in kaskatı kesildiğini hissediyordum. Hızımıza rağmen şaşırtıcı kolaylıkla çevre yolundan çıktım. Daha sakin bir trafiğe girsek bile hızımızı düşürmedim. Kırmızı ışıklara yakalanmamak için neredeyse tüm sarılarda, koltuğa yapışmamızı sağlayacak şekilde gazı kökledim. Kalp atışım, ayak tabanımla ellerim arasında mekik dokuyor gibiydi. SUV hâlâ ortalıkta yoktu. Rezidansa yaklaştığımızı fark ettiğimde hızımı kademeli bir şekilde düşürdüm ve güvenliğin garip bakışları eşliğinde otoparka girdim. Aracı durdurmadan önce etrafı kolaçan ettim. Görünürde kimsenin olmaması rahatlayarak koltuğa yayılmama neden oldu. Kucağımda gözlerini

sıkıca yummuş Yer Fıstığı, bacaklarının üzerindeki yumruklarını eklem yerlerini belli edecek kadar sıkmıştı. Ter içindeydi. Saçlarının topuzundan çıkan firari tutamları yüzüne yapışmıştı. Onları çekmek için parmak uçlarımla yanağını usulca okşadığım an yerinden sıçradı ve derin bir nefes aldı. Ne zamandır nefesini tutuyordu.

"Geçti."

Hafifçe alnını öptüğüm an titremeye ve sarsılmaya başladı. İç çekişi büyük bir hıçkırığa dönüşürken "Çok korktum," dedi. Konuşmaya dermanı kalmamış gibiydi. "Şşş!" Dudaklarımı şakaklarına bastırdım. Kollarımı ürkek bedenine sıkıca doladım. Tek kelime etmeden bir süre sarmaş dolaş bir halde oturduk. Zamanla titremesi geçti, nefesleri daha düzenli hâle geldi. Gözyaşları hâlâ devam etse de sonu yokmuş gibi durmuyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Islak kirpikleri birbirine yapışmışlardı. Tırnaklarının izini taşıyan avucunu yanağıma yerleştirdi. Usulca içini öptüm. Birbirine bastırmaktan kızarmış dudakları hafifçe aralandı.

"Beni öp."

Derin bir iç çekti. Ağlamaktan yumuşamış dudaklarına ufak bir öpücük bıraktım. Tuzlu tadı ağzımda dolaştı. Uzaklaşmama izin vermeden "Öp beni," diye soludu ve dudaklarıma yapıştı. Dilinin ağzımı istila etmesine heyecanla karşılık verdim. Kucağımda kıvranan bedenini tamamen bana doğru çevirdi ve koltuğu geriye doğru hızla yatırdı. Montunun fermuarını açtı. Korku ve stres Ayşin'in içindeki bir şeyleri uyandırmış gibiydi. Sertleştiğimi fark etmemi sağlayacak şekilde kucağıma oturduğu an gırtlağımdan alçak ama bir o kadar derin bir inilti yükseldi. Yaşadığımız adrenalin, şehvete dönüşüp vücudumda çağlamaya başladı. Üzerime eğilerek saçlarımı sıkıca kavradı ve beni öpmeye devam etti. Öyle istekliydi

ki, kotunun üzerindeki ellerim poposuna doğru kaydı. Avuçlamamla alt dudağımı sertçe dişleyip geriye doğru çekti.

Aynı anda inledik.

Sanki bu, aramızdaki gizli anlaşmayı bozan bir imzaydı ve biz ağırdan almayı kenara bırakmıştık. Öpüşmeye, birbirimize dokunmaya açmışız gibi hızlandık. Elleri rahat durmuyor, sürekli üzerimde dolaşıyordu ama kapüşonlumun uç kısmını tutup sıyırmaya başladığını fark ettiğim an duraksadım. Nerede olduğumuzu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Ah!" İstemesem de geri çekildim ve ellerini tutarak onu da durdurdum. Dudaklarıma, "Ne oldu?" diye sordu nefes nefese. Zar zor yutkunurken "Otoparktayız Ayşin," diye fısıldadım. Sesim bana bile yabancı geldi.

"Ne olmuş?"

Keşke bu cesaretini az önce de sürdürebilseydi. "Şu an deli gibi seni istiyorum ve üzerimde kıpırdanıp duruyorsun. İrade konusunda..." Konuşmamı öpücükleriyle tekrar kesti. Bu sefer yavaş, daha tadını çıkararak öpüyordu.

"Seni istiyorum Uraz."

Sözleri karşısında arzum kontrolden çıktı ve belimden aşağıdaki tüm kaslarım bir kez daha gerildi. Boğuk bir sesle "Ben de," dedim. Dudaklarıma doğru gülümsedi ve kulağıma yöneldi. "Ayşin." Kulağımı emerken alıp verdiği nefes içimdeki hazzı ele geçiyordu. Derinlerde, çok derinlerde elektrik misali çakarken, nefesim gırtlağımda takılı kaldı. "Bu doğru değil." Boynumu dişlediği an boğuk bir inilti dudaklarımdan döküldü. "Burada olmaz." Minyonluğunun avantajını kullanarak üzerimde doğruldu. Sırılsıklamdım. Erkekliğim pantolonumu o kadar zorluyordu ki, Ayşin'in baskısıyla tekrar inledim.

Bende bıraktığı etkinin keyfini çıkararak beni izledi. Heyecan ve korku... Bu kızın libidosunu ne hâle getirmişti böyle?

Dilim damağım kurudu. Soluk alış verişimi düzene sokmaya çalıştım. Buğulanmış camlardan otoparkı hızla taradım. Kimseyi göremedim ama bu görmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Çıkalım mı artık?"

Ayşin

Araba kullanırken hissettiğim adrenalin, takip edildiğimizi anladığımda yaşadığım korku, Uraz'ın nefes kesen kullanışı sırasındaki gerginliğim sanki el yapımı özel bir bomba olmuştu ve libidomun üzerinde patladı. Bu tarz birçok kitap okumuştum ama şu anda nasıl hissettirdiğini anlıyordum.

Onu istiyordum.

Yine içimde hissetmeliydim.

"Çıkalım."

Az önce yapamadığımı yapıp, el freni konsolunun üzerinden kaydım ve yolcu koltuğuna geçtim. Uraz'a botlarını ve montunu uzattım. O hazırlanırken ben de üstümü başımı düzelttim. Uraz'ın kapıyı açmasıyla soğuk hava dalgası arabanın içine sızdı. Vücudumu kaplayan ter ürpermeme neden oldu.

"Hasta olmadan eve geçsek iyi olacak."

Arabadan indik. Uraz, tutmam için elini uzattı. Dokunulmasından hoşlanmayan biri için ne çok yol kat etmişti. Koşar adım rezidansa girdik. Asansör bizi son hızla yirminci kata çıkarırken içimdeki arzu dalgası, rayından çıkmış bir tren gibi son sürat kasıklarıma çarptı. Kapılar kayarak açıldı. Uraz'ın dairesine doğru ilerlerken "Cankut

evde mi?" diye sordum. Cebinden anahtarı çıkardı. "Dün gece beraber çıktık," dedikten sonra kapıyı açtı. Soğuk bir hava bizi selamladı.

"Bu çocuk camı kapatmamış mı ya?"

Uraz içerisini dışarıdan farksız yapan pencereyi kapatmak için salona girdi. Peşinden ilerledim. Ortalık biraz dağınık gözüküyordu. Uraz'ın gizemli hâlleri, peşimize takılan adamlar, düzen delisi adamın salonundaki karmaşa...

Bilmediğim ne oluyordu?

Yavaşça ona yaklaştım. Arkasını döndüğü an belli belirsiz irkildi. Sanırım orada olmamı beklemiyordu. Parmak uçlarıma yükselerek kollarımı boynuna doladım. Gözlerinin içine bakarak bulduğum bütün duygu kırıntılarını içime çektim. Evet, kafasını kurcayalayan benim bilmediğim bir şeyler vardı, ama şu anda bana öyle anlamlı bakıyordu ki sorgulama kısmını sonraya bıraktım.

"Beni öper misin?"

Çarpık bir gülümsemeyle "Bu sefer emir kipi yok mu?" diye sordu. Sanki vücudumdaki kan, bir anda yanaklarıma toplanmış gibi hissettim. Libidomdan aldığım cesaret beni ne hâllere sokmuştu. Beni öpmek için kendine doğru çekti ve neredeyse parmak ucumdaki tüm ağırlığı yüklendi. Öyle yakındık ki... Sertleştiğini kot pantolonunun üzerinden bile hissedebiliyordum ve bu duygu her yanıma ateş basmasına neden oluyordu. Bir an önce üzerimdekilerden kurtulmak istiyordum. Onun bende yarattığı etkiyi, benim de onda yarattığımı bilmek baş döndürücüydü. Dudakları dudaklarıma hafifçe dokundu. Daha fazlasını istiyordum. Nefesini içime hapsetmek istercesine karşılık verdim. Ona dokunma arzusuyla parmak uçlarım uyuştu. Montunun üzerinde dolaşan ellerim ikimizin arasına girdi ve fermuarına dokundu. Tam

aşağı indirecekken beni durdurdu. Neden? Beni istemiyor muydu? Hafif bozulan bir edayla geri çekildim. Uraz montunun fermuarını indirirken hafifçe dudak büktüm. Onu soymamı istemiyordu. O izin vermiyorsa, ben de ona izin vermeyecektim. Sitemli bir hareketle montumu ve çantamı çıkarıp koltuğun üzerine fırlattım. Sırıtışını ilk kez çekilmez buluyordum. Uraz, beni yeniden kendisine çekti. Karşı koyamadım. Ona karşı gardımın hemen düşmesine sinir oluyordum. Beni tek seferde kucağına aldı. Kıkırdayarak ellerimi boynunda birleştirdim. O ise dudaklarını benimkilere bastırdı. Kasıklarıma kadar yayılan bir titreme beni nakavt etmek üzereydi. İçimdeki her türlü duyguyla onun öpücüklerine karşılık verirken ıslandığımı hissediyordum. Uraz, ezbere bildiği evinde gözü kapalı yürüyordu. Yatak odasının aralık olan kapısını sırtlayarak tamamen açtı. İçeri girip ayağıyla kapıyı tekrar kapattı. Kimse olmamasına rağmen mahremiyete bu denli önem vermesi ona bir kat daha âşık olmama neden oluyordu.

Beni neredeyse bir kuş tüyü misali yatağın üzerine bıraktı. Doğrulmaya çalıştığı anda boynundaki ellerimi daha sıkılaştırdım. Gitmesine izin vermedim. Elleri başımın iki yanında, yataktan destek alarak üzerimde asılı kaldı.

"Seni hissetmeyi çok özledim."

Hâlbuki daha neredeyse yirmi dört saat önce saatlerce sevişmiştik ama ona doyamıyordum. Bu imkânsızdı. Onu bu kadar arzulamama rağmen, bu isteğimi dile getirmek delicesine utanmama neden oluyordu. Ne istediğimi anlamasını umarak "Lütfen," diye fısıldadım. Dudaklarıma yumuşak, şefkatli bir şekilde öptü. Her saniyenin tadını çıkardım. Ellerim onun ellerini aradı. Parmaklarımız buluşunca huzurlu bir iç çektim.

Bu his, hayatımda yaşadığım en özel histi.

Kenetlenmiş ellerimizin verdiği güven, karanlıkta önümü göremiyor olsam bile bana yol göstermek için orada beklediğini bilmem demekti. Ona tamamen teslim olduğumda, ne olursa olsun beni param parça etmeyeceğine inanmaktı.

Onu seviyordum.

Onu deliler gibi seviyordum.

"Seni seviyorum."

Dudaklarımdan ilk kez dökülen kelimeler, fısıltıdan farksızdı. Zar zor nefes alıyordum. Bir süre sonra midemde kanatlanan kelebekler göğsümü o kadar sıkıştırdı ki o lanet olası nefesi de alamaz oldum. Uraz'ın gözleri yavaşça açılarak benim bakışlarımla buluştu. Sanki beni duymamış gibi bir bakıştı ama bu imkânsızdı. Sevgimi belli edecek birçok şey söylemiştim ama bu iki kelime için doğru zamanı hiçbir zaman bulamamıştım. Özel hissettirmeliydi çünkü. Unutulmaz olmalıydı.

"Seni seviyorum."

Bu sefer daha kendinden emin çıktı sesim. Uraz'ın bakışları yüzümü tarıyordu. Bir şey düşündüğü o kadar belliydi ki... Karşılık vermesini beklemeden söylemiştim ama hiçbir şey söylemiyor olması da korkutucuydu. Kahretsin. Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki, parmaklarım uyuşmuştu.

"Seni seviyorum."

Üçüncü kez tekrarlayarak en azından bir tepki vermesini umdum. Bakışları gözlerimde sabitlendi. Zihnen de artık buradaydı. Çözemediğim duygular yüzünden nefes alamıyordum. Az önceki kelebekler ölmüş ve mideme oturmuş gibiydi. Benim için doğru zaman, ona yanlış gelmiş olabilir miydi?

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Göğsünün üzerinde duran kenetlenmiş ellerimizi açtı. Parmak uçlarıyla yüzüme düşen arsız saçlarıma dokundu. Yavaşça kulağımın arkasına itti. "Bu çok karmaşık bir kelime," dediğinde gözlerinin içine şaşkın, bir o kadar da bozulmuş bir edayla baktım. "Çok güzel ama sıradan. Çok basit ama anlam yüklü. Kullanabileceğimiz, aynı anlama gelen ama bize özel başka bir kelime olamaz mı?" İlgi çekici kelime kalabalığı aklımı karıştırsa da mutluydum. Bize özel bir şey olmasını istiyordu. Kimsenin kullanmadığı, duyunca anlamayacağı ama bizim çılgınlar gibi hissedeceğimiz bir kelime.

"Hım..."

Düşünürken tıpkı onun gibi parmak uçlarımı kirli sakallarının üzerinde dolaştırdım. Avucumun içini öptü. Öylesine ona ait hissediyordum ki...

Parmaklarımı boynuna kaydırdım. Kapüşonlusunun boyun boşluğu, göğsündeki dövmenin başlangıcını gösteriyordu. Oralara dokundum. Zihnime dolan delicesine düşünceyle Uraz'ın gözlerinin içine baktım.

"Seni kurtluyorum."

Bu kelimeden hoşlanmış gibi göründü ve ağzı hafifçe oynadı. Bir gülücük değildi ama ona yakındı. Kafasının içindeki düğümleri çözmek gerçekten beni zorluyordu. Gözlerinin içine beklentiyle baktım. Neyse ki çok geçmeden "Sanırım buna alışabilirim," dedi ve dudaklarıma minik bir buse bıraktı. Ardından da kulağıma doğru eğildi.

"Seni kurtluyorum."

Yalnızdım.

Gözlerimi açar açmaz hissettim bunu.

Kalın gri perdeler, gün ışığını içeri sızdırmayacak kadar çekikti. Saatin kaç olduğunu ve ne zamandır uyuduğumu bilmiyordum. Tek bildiğim hâlâ yorgun olduğumdu. Çırılçıplak bir halde Uraz'ın çarşaflarına sarılmıştım. Kokusu üzerime sinmişti. Uyku mahmurluğunu atmaya çalışarak kendi tarafımda yuvarlandım. Uzanıp, elimi kırışmış gri çarşaflarda gezdirdim. Uraz'ın yattığı kısım çok soğuktu. Benden çok önce uyanmış olmalıydı. Gözlerimi tekrar kapattım. Uyku için yalvaran bedenim, nasılsa eninde sonunda yanıma geleceğini söylüyordu ama zihnim açıktı ve merakımı kamçılıyordu.

Nerede olabilirdi?

Yataktan bir çırpıda kalktım. Kıyafetlerimi giymek yerine, Uraz'ın yerde duran kapüşonlusunu üzerime geçirdim. Odadan çıkarken hafif bir inleme sesi duydum. Gözlerim anında spor odasının olduğu yere kaydı. Kapının altındaki minicik boşluktan sızan gün ışığı, bir gölgenin esiri olmuştu. Tekrar bir inleme sesi gelince o tarafa yöneldim. Kapı tokmağını tutup yavaşça açtım. Kafamı uzatıp içeri baktığımda parlak gün ışığı gözlerimi kamaştırdı. Gözlerim ışığa alıştığındaysa, kum tornasına yumruklarını savuran Uraz'ı görmek afallamama neden oldu. Altında koyu gri bir eşofman altı vardı ve ayakları çıplaktı. Dövmelerle kaplı vücudu parıl parıl parlayan terle kaplıydı. Ameliyat izi o kadar belirgindi ki, kendini bu denli yormasının doğru olmadığını haykırıyordu sanki. Ellerine bağladığı beyaz bez bandaj ise kararmak üzereydi.

Uykuya dalmadan önce üç kez seviştiğimizi hatırlıyordum. İlki olabildiğine kısa, ikincisi ilkine göre biraz daha uzun, üçüncüsü ise neredeyse üç saat sürecek kadar şahaneydi. O ânı hatırlayınca enseme doğru içimi kı-

pırdatan bir ürperti yükseldi. Benim nefes almaya bile takatim kalmamışken Uraz saatlerdir spor mu yapıyordu?

İçinde tuttuğu enerji beni korkutuyordu.

"Daha ne kadar orada duracaksın?"

Kum torbasını tutarak soluklandı. Onun çıkardığı seslerin yanında çıt çıkarmamıştım. Geldiğimi nasıl anlamıştı? Bana doğru döndü. Saçları sırılsıklam olmuş, alnına yapışmıştı. Yüzü bölge bölge kızarmıştı ama gözleri... Birer kan çanağıydı.

"Hiç uyumadın mı?"

Başını hayır anlamında sallarken "Uyku tutmadı," dedi ve koşu bandının üzerinde duran havlusunu eline aldı. O yorgunluğa uyuyamaması için gerçekten geçerli bir sebebi olmalıydı. Takip edilmemiz bir şeyleri mi tetiklemişti? Yoksa zaten namlunun ucundaki konu bununla ateşlenmiş miydi? Saçlarındaki teri havluya silerken "Sen neden uyandın?" diye sordu. Yavaşça omzumu silkip "Seni merak ettim," dedim. Havluyu omzuna atıp yerdeki mat, gri su matarasını aldı. Birkaç yudumu ağzında çalkaladıktan sonra yuttu.

"Yakışmış."

Bakışlarıyla üzerimdeki kapüşonluyu işaret etti. Bacaklarımı neredeyse popoma kadar açıkta bıraktığı için, bu iltifat nedense utandırmıştı. "Devam edecek misin?" Kafasına diktiği su matarasını dudaklarından çekerken başını evet anlamında salladı.

"Yorgun değil misin?"

Şöyle böyle der gibi elini kıpırdatınca "Neden?" diye sordum. Yorgunluğunu hissetmesini engelleyen öfkesinin kaynağına inmek için sanırım doğru zamandı.

"Neden mi?"

Matarayı tekrar yere bırakırken gözlerini benden ayırmadı. Başımı evet anlamında sallayıp "Neden benden bir

şey sakladığını hissediyorum?" diye sordum. Elindeki gevşeyen bez bandajı çözerken duraksadı. Anlık bir tepkiydi. Yüzüme bakmadan tekrar çözmeye devam etti.

"Senden bir şey saklamıyorum."

Tıslamayı andıran bir ses çıkardım ve kollarımı göğsümün üzerinde ciddiyetimi belli edercesine bağladım. "Ne zamandan beri birbirimize yalan söylüyoruz peki?" Çözdüğü bandajı kenara koyarken ellerini açıp kapattı. Eklem yerleri o kadar kızarmıştı ki biraz daha zorlarsa büyük ihtimal kanayacaktı. Bu hiddeti kimeydi?

"Ne oluyor Uraz?"

Kaçamak bir bakışın ardından "Bir şey olduğu yok Yer Fıstığı," dedi. "Sadece uyku tutmadı ve biraz spor yapmak istedim. Hepsi bu." Neden bu söylediklerine inanmak istesem de inanamıyordum.

"Takip olayından dolayı mı böylesin?"

Bir anlığına, sanki peşimizde takılan aracı unutmuş gibi baktı. Saniyelik bir tepkiydi ve ardından "O da var tabii," dedi. İşte bu söylediğine kendinin bile inandığını düşünmüyordum. Biraz daha zorladım. Bıktırma politikasıyla ağzından bir şeyler alamayacağımı anladığımda pes ettim. Uraz bandajlarını ellerinden kan geçmesine izin vermeyecek şekilde sıktı.

"Bana da öğretir misin?"

Kum torbasına karşı gardını alan Uraz, omzunun üzerinden bana baktı. "Bence sen, sana yetecek kadarını biliyorsun." Yüzündeki keyifli tebessümle önüne döndü ve kum torbasına birkaç yumruk salladı. Thea'yı kurtarmamdan bahsediyordu. Gurur vericiydi ama bileğimin acısı bir haftada zor geçmişti. "O doğaçlamaydı," diyerek ağır adımlarla yanına gittim. Sanki karşısında kumdan oluşan torba canlı bir insanmış, hatta düşmanıymış gibi nefretle bakıyordu. Kum torbasının olmayan dü-

şüncelerini okumaya çalışıyor gibiydi. Ona göre hareket ediyor, kendini koruyor, saldırıyordu. Ayakları ve elleri arasındaki ahenk büyüleyiciydi. Formundan hiçbir şey kaybetmemiş gibi hissetmiştim.

"Doğru tekniğini öğrenmek istiyorum."

Kum torbasının hareketini elleriyle engelledi. Serbest duruşa geçtiğinde nefes nefeseydi. Saçlarının diplerinden süzülen ter damlaları çenesinde birleşiyordu. Koluyla onları silerken "Neden?" diye sordu. Gerçekten nefesi tükenmiş gibi sesi boğuklaşmıştı.

"Kendimi korumayı öğrenmeliyim."

"Senin kendini korumaya ihtiyacın yok."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Birkaç saat öncesini hatırlaması yeterdi. "Artık yok," diye ekleyince kaşlarım rahatsız bir edayla çatıldı. Ne demekti bu?

"Şimdi git ve uyu. Duş alıp birazdan yanına gelirim."

Bu sadece takip edilme meselesi değildi. Uraz'ın benden sakladığı kesinlikle bir şey vardı ve bunu öğrenebileceğim kişiyi çok iyi tanıyordum. Konuyu uzatmamaya karar verdim ama onsuz da uyumak istemiyordum. Birkaç saat sonra eve dönmek zorundaydım. Kalan vaktimi tek başıma geçirmek istemiyordum.

"Beraber duş alsak, sonra sarılıp uzansak ben gitmeden. Uyumasak da olur. Kokunu duyayım yeter."

Uraz

Bir insanı incitmekten daha kötü ne olabilirdi?

İki kere incitmek.

İki...

İlki hata olabilirdi ama ikincisi bile bile ladesti. Ayşin'i çok kez incitmiştim ve sadece hayatıma dâhil ederek bunu yapmıştım. Bunun daha fazla olmasına izin veremezdim. O istese bile engel olacaktım. Kendi bataklığımda çırpınırken, onun uzattığı elin daha dibe batmama neden olduğunu geç de olsa fark etmiştim. Bundan sonra ne yapacaksam, kendime yapacaktım. Kendi başıma. Tıpkı eskisi gibi. Geçmişin yükü, şimdinin ıssızlığı, geleceğin belirsizliği...

Yorgun ve umutsuz geçmişim ölü bir yılan gibi aramızda yatıyordu. Leş gibiydim ve kirlerimi bir suyun temizleyeceğinden emin değildim. Yine de Ayşin'i kıramadım. Hevesle doldurduğu küvetin tadını çıkarmak yerine, bacaklarımın arasında sırtını bana yaslamış bir şekilde köpüklerle oynayan kıza odaklanmayı tercih ettim. Zihnimin içinde sürekli dönüp dolan rüyalardan ve yaşadığım gerçekten uzaklaşmak için ondan başkasına ihtiyacım yoktu. Yarım yamalak topladığı saçlarının ense kısımlarındaki ıslaklık, yumuşacık, kar beyaz teninin göğ-

süme her dokunuşundaki elektriklenme, sesindeki neşeli, çocuksu kıkırtılar, omzunun üzerinden attığı kaçamak bakışların beyaz dişlerini ayan beyan ortaya dökecek bir gülümsemeye dönüşmesi beni fazlasıyla rahatlatıyordu.

Ayşin'i yaşamak istiyordum. Ne kadar ömrüm kaldıysa, sonuna kadar...

"Sence ölümden sonra hayat var mı?"

Düşünmeyi bir anlığına kestim. Sesli mi düşünmüştüm, yoksa Yer Fıstığı aklımdan geçenleri okumayı mı öğrenmişti? Hoş her iki ihtimalde de ölümden önce hayatım varmış gibi bana bu soruyu sorması fazlasıyla ironikti. Ayşin avucunun içine doldurduğu köpüğü üfleyerek bacaklarının üzerine gönderdi ve ardından bacaklarını suyun içinde kıpırdatarak tüm köpüğü dağıttı. Kıkırtısı banyoda yankılanırken, bir anda bir şey hatırlamış gibi sustu. Bacaklarını kendine doğru çekti ve sarıldı. Yeterince ufak olan bedeni daha da küçüldü. Başını da dizlerine doğru yasladı ve gözlerini köpüklü suya dikti.

"Sence annelerimizle orada kaldığımız yerden devam etme şansımız var mıdır?"

Bu soru beni düşüncelerimde mıhladı. Annemle hatırladığım hiçbir anım yoktu. Ölüm ânı dışında... Rüyalarımda gördüğüm şeyler hep acı barındırıyordu. Yanımızda hep birileri vardı. Sanki anne oğul hiç baş başa kalmamıştık. Kitap okumuş muydu bana mesela? Oyun oynamış mıydık? Beni göğsünde uyutmuş muydu? Ya da beraber yemek yapmış mıydık?

"Amel defteri bir olan insanlar, öldükten sonra yan yana gelebiliyormuş."

Ayşin omzunun üzerinden ne zamandır bana bakıyordu bilmiyordum. Bu düşüncelerin hepsi bana o kadar uzak geliyordu ki, kendimi konunun dışında tutmaya karar verdim.

"Hadi seni yıkayalım artık."

Köşede duran keseyi elime aldım ve hafifçe suya daldırdım. Önümdeki narin beden, tüm çıplaklığı ile gerçekti. Hayaller yerine bunu yaşamayı tercih ederdim. Üzerine duş jeli sıktığım keseyi kuş tüyü misali tenine sürttüm. Gözlerini benden kaçırarak önüne döndü ve başını dizlerine yasladı. Utanmış mıydı? Parmaklarım tenine değerken bedenimdeki her hücre bana ihanet ederek canlanıyordu. Her sinir ucu birbirine değen elektrikli teller gibi kıvılcım saçıyordu. Ayşin de bunu hissediyormuş gibiydi. Parmaklarım dokunduğu an ürperiyor ve duruşunu dikleştiriyordu. Çıkardığı sesleri kolunu ısırarak bastırıyordu. Aramızdaki bu akım yakıcıydı.

Biraz daha dokunmaya devam edersem kül olmam an meselesiydi.

Ve bunu arzulamam korkutucuydu.

Bana ne yapıyorsun Yer Fıstığı?

Ayşin

Uyku ölümün küçük kardeşi gibiydi. Uyanmaksa başlı başına bir doğum...

Her gün, sıfırdan başlıyormuş gibi düşünmeliydi insan. Mutlu veya üzgün, kasvetli veya coşkulu, huysuz veya dingin olmak... Bunlar sadece birer tercihti ve doğru tercih, belki de olağanüstü yolculuğunuzun gidişatını belirleyecekti.

Bu yüzden başlangıçlar önemliydi. Gözlerinizi açabildiğiniz için bile şükretmeniz, yeni güne gülümsemeniz, yataktan enerjik bir sıçrayışla kalkmanız, güzel bir kahvaltı yapmanız, yani hayatınızı keyifli hâle getirecek her detay gününüzü şekillendirirdi. Buna dikkat ederek günü karşılamayı seviyordum ama bu sefer içimden hiçbir şey gelmiyordu. Okulun son dönemi başlıyordu ve Uraz yoktu. Büyüleyici ara tatilimizin ardından kendimi yalnız hissetmiştim. Sanki ilk kez onsuz bir şeyler yapacakmışım gibiydi. Nasıl bu kadar çabuk alıştırmıştı kendine?

İsteksizce yataktan kalktım. Dışarıdaki rüzgârın sesi, fırtına habercisi gibi yaygara yapıyordu. Hava bile matem tutarcasına kararmıştı. Bugünün tek bir iyi yanı vardı: En büyük suç ortağım hâlâ okuldaydı. Konuşulması

gereken konular, çözülmesi gereken bir Ömer rüyası vardı. Ve Uraz'a yakalanma ihtimali olmaması ikimizin de rahat hareket etmesini sağlayacaktı. Sanırım bir an önce okula gidip Cankut'u bulmalıydım.

Merakımın kamçısıyla daha hızlı hareket ediyordum. Okul formamı giyerken telefonumu elime aldım. Uraz'a günaydın mesajı attıktan sonra Cankut'un numarasını tuşladım. Uyanamayıp okula gelmeme ihtimalini göze alamazdım. Bir yandan da okul için gerekli şeyleri çantama tıkıyordum.

"Alo!"

"Günaydın Cankut. Uyandın mı?"

"Şu anda konuşabildiğimize göre uyanmış olmam lazım."

Ters tarafından falan mı kalkmıştı? Bu neyin siniriydi böyle? Laf sokuşuna odaklanmayarak "Okula erken gelebilme ihtimalin var mı?" diye sordum. Tabii ki nedenini sorguladı. "Uraz'la ilgili konuşmak istediklerim var."

"Ayşin." Sıkıntılı, bir o kadar da sinirli bir nefes aldı. "Uraz'la ilgili konulara beni dâhil etmesen olur mu artık? En son olanların etkilerini hâlâ taşıyorum." Bana yardım etmesinden mi bahsediyordu, yoksa en son görüşmelerinde bir şeyler mi olmuştu? Bu sinirin nedeni Uraz mıydı yoksa?

"Uraz'a senden başka yakın kimse yok ki..." Sesi, "Öyle tabii," derken garip bir gurur taşıyordu. Sessiz bir kendine güven vardı. "Yine de onun hayatının cevapları sadece onda..."

"Annesinin mezarının nerede olduğunu o bile bilmiyor Cankut."

Konuşmasını kesmem değil de sanki söylediğim cümle susmasını sağladı. Yoğun bir sessizlik kapladı. Sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sorarak aramızdaki küçük boşluğu doldurdu. "Annesinin mezarını bulmak isteseydi, bu zamana kadar bulurdu."

Haklıydı. Eli kolu bir şeyler bulma konusunda fazlasıyla uzundu ama ya buna cesaret edemediyse... Ya onun da annesiyle yüzleşmeye gücü yoksa...

"Benim kendime verdiğim bir söz var Cankut. Ben bulayım da gerekirse o gitmesin. Ayrıca başka konuşacağımız konular da var."

"Başka ne var yahu? Alt tarafı iki gündür sizinle değilim."

"Onu sen söyleyeceksin işte."

Yine bir sessizlik, kara kedi gibi girdi aramıza. Neyden bahsettiğimi anlamıştı. Ağzında bakla ıslanmayan çocuk, söyleyeceklerini dizginleyebilmek için susuyordu. Önemli bir şey olmalıydı ama ne? Sessizliğini neye yoracağımdan emin olmayan bir halde, bir kez daha konuştum. "Havalimanından döndükten sonra ne oldu Cankut?"

"Bir şey olmadı. Biraz tartıştık sadece."

"Ne hakkında?"

"Bu bizim aramızda olan bir konu Ayşin. Çok merak ediyorsan Uraz'a sormalısın."

Sesi manidardı. Sanırım bu konuyu Cankut'tan öğrenebilme şansım yoktu. "Tamam, peki, bana annesini bulmak konusunda yardım edecek misin?" diye sorduğumda derin bir iç çekti. "Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ömer Karaoğlan'ı bulmama yardım etmeni."

"Sen bu adamı takıntı hâline falan mı getirdin?" diye sorduğunda "Tabii ki hayır," diye cevap verdim. "Rüyalarında görecek kadar takıntı hâline getiren Uraz. Belli ki geçmişinde tanıdığı biri ve annesine giden yolun ondan geçtiğine de adım kadar eminim. Sadece nerede aramam

gerektiğini bilmiyorum. Adamın başkomiser olması dışında hiçbir şey bulamadım."

Düşünceli bir şekilde sesler çıkaran Cankut "Sana bu konuda yardım edemem," dedi. Tam ağzıma geleni saymak için hazırlanıyordum ki "Ama sanırım sana yardım edecek kişiyi tanıyorum," diye ekledi. Sanki Ömer denen adama bir adım daha yaklaşmış gibi heyecanlanmıştım. Hevesle kim olduğunu sordum. "Kobra," cevabını almayı beklemiyordum. Alnımın şaşkınlıktan kırıştığını hissedebiliyordum. Dövüşleri sunan, bahisleri toplayan, dövüşçüleri hazırlayan bir adam bana nasıl yardım edebilirdi ki? Hem de bir polis konusunda...

Duyduğum kişiyi teyit etmek istercesine "Kobra mı?" diye sordum. Beni onaylayan bir ses çıkardı. "Kobra'yı hafife alma. Bu zamana kadar Patron'un kıçını kurtaran tek kişidir o. Neden dövüşlerde baskın yemiyor sanıyorsun?"

Ciddi olamazdı. Patron'un her yere gücünün yetmesinin nedeni, tüm o gizemi, güvenliği sağlayan kişi Kobra mıydı yani? Belki Uraz'ın her şeyi bilmesinin nedeni de oydu. Nasıl eli kolu bu kadar uzayabiliyordu? O kimdi ki?

"Kobra bir polis. Daha doğrusu meslekten atılmış bir komiser."

Duyduklarımı algılamam, daha doğrusu hazmetmem neredeyse bir saatimi aldı. Bir polis nasıl illegal işlerle uğraşabilirdi? Kötülük her zaman mı içindeydi, yoksa sonradan kazanılan bir alışkanlık mıydı? Fakat Kobra kötü birine benzemiyordu. Acaba aldığı para mı yetmemişti? Belki de verilen para cazip gelmişti. Meslekten atılma nedeni neydi? İçeride hâlâ hatırı sayılır birilerini tanıdığına göre belki suçu yoktu. Belki de tek suçlu oydu. Kim bilebilir?

"Burası."

Gökyüzü sanki kapılarını aralamış, sağanak bir yağmura bizi esir etmişti. Neyse ki Cankut, annesinin arabasıyla gelip beni evden almıştı. İlk derslere girmek yerine Kobra'yla konuşmayı tercih etmiştik. Fakat ona ulaşmak sandığımdan da zordu. Cankut'un söylediğine göre takip ediliyordu. Patron denen adamın bu emri verirken aklından neler geçiyordu, bilmiyordum. İnsan bindiği dalı neden keserdi ki?

"Burada olduğuna emin misin?"

Tanıdık bir otoparka giriş yaptık. Cankut arabayı park ederken başıyla beni onayladı.

"Burasını tarif etti." Gözlerimi senelerdir diyaliz için gide gele yollarını aşındırdığım, en son ameliyat olup sağlam bir böbrekle ayrıldığım, kontroller dışında uğramaktan kaçındığım hastanede gezdirdim. Kobra'nın burada ne işi olabilirdi ki?

"Rahatsız mıymış?"

"Sanmıyorum. Karısı hemşire ama bu hastanede mi görev yapıyor emin değilim. Sanırım dikkat çekmemek için burayı tercih etti."

İyi miydi yoksa kötü mü bilmiyordum ama eğer karısının görev yeri bu hastaneyse zeki olduğu apaçık ortadaydı. Takip edilmesini geçtim, takip edilebilme ihtimalimizi bile düşünmüştü.

"Neredeymiş peki?"

"Morgda"

"Ne!"

Şaşkınlık nidam bir carlamadan farksızdı. Cankut gözlerini rahatsız olmuş gibi kapattı. Oyuncak ördeğe basmışım gibi, o ses neydi öyle? İçimde yükselen panik duygusunu boş yere bastırmaya çalıştığımın farkındaydım. Oraya gittiğimde tekrar patlak verecekti. Ölülerin olduğu bir ortamda bulunduğumu düşünmek bile kanımın çekilmesine neden oluyordu. Cankut bunu nasıl bu kadar kolay söyleyebilmişti?

"Ne dediğinin farkında mısın?" Sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı. "Morglar her zaman ıssız olur, bilmiyor musun?" Fütursuzca konuşmasına "Biliyorum. Çünkü orası MORG!" diye sertçe karşılık verdim. Biraz olsun bu fikirden rahatsız olmasını istedim ama onun yüzünde eğleniyormuşçasına bir sırıtış belirdi.

"Adam riski en aza indiriyor işte. Zekice."

Zeki olduğundan şüphem yoktu ama morgun önünde konuşma fikri... Sanki orasının soğuğunu hissediyormuşum gibi ürperdim.

"Korktun mu sen?"

Bu korku değildi. Gömülene kadar, cansız bedenlerinin başında ruhların nöbet tuttuğunu okuduğumdan beri yaşadığım tedirginlikti. Hastanede kaldığım zamanlarda bile uğramadığım yerdi. Şimdi onca ruh, bir odanın içindeydi ve biz onların arasında başka bir ölüden konuşacaktık. Nasıl tepkisiz durmamı bekliyordu ki?

Tamamen aklımızı kaçırmış olmalıydık.

"Hayır. Ölülerden neden korkayım ki," derken bile tüylerim diken dikendi. Yine de dokunsam kahkahasını suratına patlatacakmış gibi duran çocuğun eline koz vermek istemiyordum. "Hadi gidelim artık." Arabadan

büyük bir cesaretle indim. Delicesine yağan yağmurdan korunmak için şemsiyemi açtım. Cankut peşinden inerken "Uraz'ın annesini bulmaya çalışıyorsun," dedi yağmur damlalarından korunmaya çalışarak. "Bence de ölülerden korkmasan iyi olur." Neden beni anlamak istemiyordu? Ölülerden korktuğum falan yoktu. Benim sorunum ruhlarıylaydı. O kadının da ruhunun çoktan cennete gittiğine emindim. Toprak altında çürümüş bir bedenden neden korkayım ki?

"Korkmuyorum Cankut!"

Her harfin üstüne basa basa vurguladım. Alay eden bir tıslama duyduğumdaysa gözlerimi devirdim. Onunla uğraşmak yerine yürümeyi tercih ettim. Belki biraz ıslanmak aklını başına getirirdi. Yağmur ve rüzgâr güçlerini birleştirdiği için şemsiyeyi zapt etmek zordu. Sanki gitmemi engellemek ister gibi tersi yöne çekiyordu. Sırılsıklam olmuştum. Yerdeki tüm kar kalıntıları erimişti ve attığım her adım çamur olarak üzerime sıçrıyordu. Bu konuşmayı neden daha sakin bir günde yapmayı düşünmemiştik ki?

Etrafı kolaçan ederek içeri girdim. Takip ediliyorsak, morg bölümüne hastanenin içinden geçmek daha akıl kârı bir hareket olurdu. Bodrum katta olduğunu bildiğim morg için merdivenlere doğru yöneldim. Cankut seri adımlarıma yetişirken, "Biraz yavaş mı olsan?" diye fısıldadı. "Hani, morga bu kadar istekli giden birinin olduğunu hiç sanmıyorum da."

Sanırım üşümüş olmam ve yaşadığım stres hareketlerime yansımıştı. Kendimi biraz olsun dizginleyerek yavaşladım. Ortamın sıcaklığı yavaşça beni sarıyordu. Birazdan gireceğim soğuk odayı düşününce buna alışmasam iyi olacaktı. Umarım hasta olmazdım. Yanımızdan geçen tek tük hastane personelinin meraklı bakışları

arasında üç kat aşağı indim. Bu insanlara yakalanmadan morga nasıl girecektik? Yakalanırsak nasıl bir açıklama yapacaktık? Morg yazan tabelanın ve geniş metal kapının önünde durdum. Gözlerimi boş koridorda dolaştırdım.

"Nerede?"

Cankut bakışlarıyla kapının ardını işaret etti. Ciddi olamazdı? Bizim gelişimizi bekleseydi bari... Pes eden bir iç çekişle kapıyı ittirdim. Ölüm soğuğu anında beni kollarının arasına aldı. Ürpersem de belli etmemeye çalıştım. O kadar ıslaktım ki, biraz olsun ısınabilmek için kollarımı ufak bedenime doladım. Sanki oradaki ruhları görebilecekmişim gibi gözlerimi tedirgince etrafta dolaştırdım. Buzdolabını andıran gri dolaplarla kaplı odanın ortasında bir adet ameliyat masası ve masanın üzerinde birkaç anahtardan oluşan anahtarlıktan başka hiçbir şey yoktu. Belli ki buraya girişimizden birilerinin haberi vardı. Her detayı bu kadar ince hesaplaması polisliğinin getirdiği bir şey olmalıydı. Patron'un onu sağ kolu yapmasına şaşmamak gerekiyordu.

Kobra en son gördüğüm hâlinden çok daha yaşlanmış gözüküyordu. Yüzündeki çizgiler daha da belirgindi. Kirli sakalları hoyratça uzamıştı ve sanırım bundan rahatsız değildi. Sanki bu kısa sürede çok şey yaşamış ve bu yaşanmışlık hissini bir kılıf gibi üzerine geçirmişti. Rastgele dayandığı dolaptan kendini iterek doğruldu. O da kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti ama üşüdüğü için değil de daha çok ciddiyetini vurgulamaya çalışıyor gibiydi.

"Bir an gelmeyeceğinizi düşündüm."

Cankut peşimden girip "İçeri girmek için bizi bekleyebilirdin," derken kapıyı kapattı. Gözleri donuk bir şekilde bakan Kobra "Çabuk gelebilirdiniz," diyerek karşılık verdi. Restine rest tavrı hiç değişmemişti.

"Gerçekten burada olmak zorunda mıyız?"

Bakışlarını bana çeviren adama öneride bulunmak adına "En azından kapının önünde konuşamaz mıyız?" diye ekledim. Karanlık bir bulut, donuk gözlerinden geçtikten sonra "Ölülerden değil de asıl yaşayanlardan korkmalısın güzel kız," dedi. Neden herkes korktuğumu düşünüyordu? Üşümüş olamaz mıydım yani?

"Evet, beni neden çağırdınız?"

Cankut'a baktım. Konuşmayı devralmam gerektiğini bakışlarıyla söyleyince tekrar Kobra'ya döndüm. "Uraz'la ilgili bir konuda bize yardımcı olmanı istiyoruz." Bir anlığına yüzü neredeyse öfkeyle gerildi. Sonra yüz hatları düzeldi. Bu planlanmış, daha önce çalışılmış bir tepkiydi. "Dövüşten vaz..." derken sustu. Bir anda baktığı yöne bakışlarımı çevirdim. Kaş göz işaretinin sonunu yakaladığım Cankut yalancı bir tebessümle bana baktı. Uraz'ın sakladığı şey, yoksa... "Ne dövüşü?" Kafa karışıklığımı belli edercesine kaşlarımı çattım. Endişem rahatsız edici bir hâl almaya başladı. Birbirine kaçamak bakışlar atan ikilinin arasında gözlerimle mekik dokudum. Uraz'ın bana yalan söylemediğini kanıtlayacak en ufak bir ipucu aradım.

"Ne dövüşü, dövüş falan yok. Değil mi Kobra?"

Cankut'un ses tonu telaş kırıntıları barındırıyordu. Kobra'nın bakışları ise bu yalana ortak olmayacağını haykırıyordu. "Teklifini reddetmemiş miydi?" diye sorduğumda cevap vermedi ama gözlerime manidar bir şekilde baktı.

Reddetmemişti.

Geçen gece uyku tutmadığı için değil, bu dövüş için hazırlanıyordu. Benden saklamaya çalıştığı şey buydu. Dövüşecekti. Yine. Canı pahasına...

"Konuşacağımız başka konu yoksa ben gidiyorum."

Kobra masanın üzerindeki anahtarları aldı. Anahtarların şıngırtısının odada yankısı bitmeden kapıya ulaşmıştı. Öfkenin zihnimi sardığını hissediyordum ama şu andan kopmamalıydım. Ne olursa olsun, ona ne kadar kızarsam kızayım verdiğim sözü tutmalıydım. Tam onu durdurmak için adını söylemek üzereydim ki, Kobra bize doğru döndü. Fırsattan istifade hesaplaşmamı sonraya bırakarak, "Uraz'ın annesini bulmamız için yardımına ihtiyacımız var," dedim nefessiz bir hızla. Hafifçe kaşları seğirdi. Bakışları bana doğru dönerken, "Ölen bir kadından bahsettiğinin farkında mısın güzel kız?" diye sordu. Konu ilgisini çekmiş gibiydi. Başımı evet anlamında salladım. "Mezarını bulmamız gerekiyor." Gözleri anlık bir tereddütle kısıldı. "Benden ne istiyorsun?" diye sorduğunda çekindiği bir şey olduğunu hissettim. "Ben nereden bulabilirim ki?" Sorgulayıcı bakışları kısık göz kapaklarının arasından parlıyordu.

"Sen, Emniyet Müdürü Ömer Karaoğlan'ı bulmamıza yardım etsen yeterli."

Duyduğu isimle ilk anda ufak bir rahatlama yaşadı. Sanırım başka bir şekilde yardım isteyeceğimi düşünmüştü. Daha sonra ise bam teline basmışım gibi akortsuz bir "Kim dedin?" sorusu geldi. Bir anda bedenindeki tüm kaslar aynı anda gerilmişti. "Ömer Karaoğlan," diye tekrarlayınca tepkisiz bir şekilde yüzüme baktı ama bunun için fazlasıyla kendini zorluyor gibiydi.

"Senin nerede olduğunu daha iyi bilmen gerekmiyor mu?"

Sorusu karşısında alnım şaşkınlıkla kırıştı. Sakinliğini korumaya çalışsa da merhametsiz bir ses tonu onu ele veriyordu. Neden bu kadar sinirlenmişti? Varlığından bihaber, adını bile ilk kez duyduğum adamı tanıyormuşum muamelesi yapmasındaki amaç neydi?

"Anlamadım?"

Abartılı bir iç çekti. Elindeki anahtarı stres topu gibi sıkıp bırakıyordu. Fakat hareketleri öyle sertti ki, eklem yerleri parmaklarını açtığında bile beyazlığını korkuyordu. Cankut araya girme ihtiyacı duyarak "Biraz daha açık olur musun Kobra?" diye sordu. Yanımda olduğunu hissettirmesi garip bir güç vermişti.

"Başımı yakmaya ramak kalan baskını yöneten adamla dövüşe gelen ben değildim."

Olduğum yere mıhlandım. Zihnimin derinliklerindeki anı, gözlerimin önüne hızla cereyan etti. O kalabalık kuyruk, itiş kakış, içeri girmeye çalışan insanlar, parolayı soran iri yarı korumalar ve benim dövüş alanına girmemi sağlayan adam...

O, Ömer Karaoğlan mıydı?

Cankut şaşkınlıkla perdelenmiş bakışlarını bana çevirdi. "Be-ben bil-bilmiyordum." Kendimi inandırmak istercesine Kobra'ya döndüm. "Yemin ederim bilmiyordum," derken sesimin titreyişi o gece yaşananları hatırlamamdan dolayıydı. Dövüş, baskın, yangın ve polisten kaçışımız...

"O adamı neden arıyorsun?"

Kobra ciddiyetinden taviz vermese de "Sana nasıl yardım edebilir?" diye sordu. İçten içe bana inandığını hissettiğim için Uraz'ın rüyasından bahsettim. Bana bakıyordu ama gördüğünden emin değildim. Sanki söylediklerimi dinlerken zihninde ölçüp biçiyor, yaşananları tekrar gözden geçiriyordu.

"O adamı bulmamız gerekiyor," diyerek sözlerimi bitirdim. Sessizlik içinde bana bakmayı sürdürdü. Bakışı, duruşu yardım edip etmeyeceğiyle ilgili en ufak bir ipucu vermiyordu. Gözlerini Cankut'a kaydırdı. Düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. Yaşadığımız

konuşmanın hararetinden hissetmediğim soğuk, her şeyi anlatmanın verdiği rahatlıkla tekrar kendini gösterdi. Bir an için nerede olduğumuzu unuttuğumu fark ettim. Gözlerimi morgun içinde dolaştırdım. Kollarımı bedenime daha sıkı doladım ve ısınmaya çalışır gibi vücudumu sıvazladım. Bu hareketim Kobra'nın gözünden kaçmadı ve daha fazla işkence etmemek adına "Tamam. Yardım edeceğim," dedi.

"Ama bana birkaç saat verin. Adresi mesaj atarım."

"Tesadüf bir başlangıçtır. Finali sen oynarsın.
Perdeyi kader kapatır."
Bob Marley

Tesadüf diye bir şey yoktu. Bu, sadece kaderin üzerinize kokusunu bırakma şekliydi. O adam, o gün bana yardım ederek bugünkü sorunlarımızın merkezine oturmuştu. Bunu anlamam için kokusunu takip etmem yetmişti.

Kobra'nın bizden istediği birkaç saatlik zaman dilimini geçirmek için en uygun yer okuldu ama öncesinde ıslanmış kıyafetlerimin zatürreye yolladığı davetiyenin önünü kesmem gerekiyordu. Eve gidip üzerimi değiştirdikten sonra okulun yolunu tuttuk. Cankut'un yol boyunca ağzını bıçak açmadı. Oysaki konuşacağımız çok konu vardı. Mesela dövüşten bana neden bahsetmediği ile başlayabilirdik.

"Cankut..."

"Kobra nasıl korktu ama?"

Ne soracağımı hissetmişçesine kelimeleri ağzıma tıktı. Konuyu dağıtmaya çalıştığı o kadar belliydi ki. "Korktu mu?" diye sorduğumda başını onaylarcasına salladı. "Sanırım mezarı bulmak için Patron'la konuşmasını isteyeceğimizi sandı." Bir anda aydınlanma yaşadım. O

çekingenliği, sorumu duyduğunda verdiği rahatlama esi şimdi kulağa daha mantıklı geliyordu.

"Elleriyle öldürdüğü karısının mezarını, katiline soracak kadar geri zekâlı mı görüyor acaba bizi? Sanki neler olabileceğinin ileri görüşü sadece onda var."

Cankut bana baktığını hissedince başımı ona doğru çevirdim. Meraklı bir ifadeyle "Nasıl biriydi?" diye sordu. Kimden bahsettiğini anlayamayınca açıklama ihtiyacı duydu. Dikkatini tekrar yola vermeden önce "Ömer Karaoğlan," diye ekledi.

Bir an gözümün önüne internette araştırdığım fotoğraflar geldi. Şimdi onu nereden tanıdığımı çıkarmıştım işte.

"O günkü korkum, telaşım, paniğim birçok şeyi net hatırlamamı engelliyor. Belki de o yüzden fotoğraflarına baktığımda anımsayamadım ama ses tonu tam olarak zihnimin içinde."

Cankut kaçamak bir bakış attı. Söylediklerim sanki merakını daha da kamçılamıştı. "Sesi son derece erkeksi, boğuk ve küçümseyiciydi. Konuştuğunda, ilgi göstermek zorunda bırakan türden..."

"Peki, görüntüsü nasıldı? Fotoğraflardakine benziyor mu?"

Cankut'a şaşkın ama bir o kadar keyif dolu bir bakış attım. Soyadını öğrenince merakına yenik düşüp araştırma yapan belli ki sadece ben değildim. Yalnız olmadığımı bilmek güzeldi ve bana bu kadar benzeyen bir arkadaşımın olması da.

"Benziyor, sadece gerçekte biraz daha yaşını gösteriyordu. Boğuk sesiyle tam bir uyum içerisindeydi. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Fazla iri yarı değildi ama duruşu bir çınar ağacının gövdesini anımsatıyordu. Dik, sağlam, güçlü..."

"Allah için hatırlamıyormuşsun."

Cankut'un koluna hafifçe vurdum. Yalandan bir acı sesiyle kolunu ovuşturdu. "Abartma," diye uyarmamla gülmeye başladı. O günü, o adamı hatırlayınca garip bir huzursuzluk çöreklendi ruhuma. Onun yüzünden neler yaşamıştım. Uraz'ın başına ne işler açmıştım.

"O kalabalığa hiç uymuyordu Cankut, ama inan bana polis olduğu da aklımın ucundan geçmemişti."

"İnanıyorum ama belli ki buna inanmayan kişi Patron'du. Sana olan gazabının nedenini de az çok anlamış olduk."

Haklıydı. Sadece Uraz'a yakınlığım onun için dert değildi. Bir polisle iş birliği yapmam da... Onu asıl kışkırtan şey, Ömer başkomiserle birlikte olduğumu düşünmesiydi. Uraz'ın annesine çok yaklaştığımızı hissediyordum.

"Hassiktir."

Duyduğum küfürle hayret dolu bir bakışı Cankut'a gönderdim. "Hiç bana öyle bakma Ayşin. Birazdan göreceğin kişiyle sen de birkaç küfür mırıldanmak isteyeceksin." Neyden bahsettiğini anlamak için bakışlarımı okulun otoparkına çevirdim. Uraz'ın arabası tüm ihtişamıyla park hâlindeydi. Allah kahretsin!

"Okula geleceğinden haberin var mıydı?"

Gözlerimi çevrede dolaştırırken başımı hayır anlamında salladım. Bildiğim kadarıyla sınavlara girmemişti ve okulla bağı kesilmişti. Sabahki günaydın mesajıma cevap vermeyi bırakın, görmemişti bile. Uyuduğunu düşünmüştüm. O ise normalde zar zor geldiği okula mı gelmişti?

Geleceğinden neden benim haberim yoktu? Ya da olmadığımı fark ettiğinde neden beni arama gereği duymamıştı?

Hoş, iyi ki de aramamıştı. Nerede olduğumu nasıl açıklayacaktım yoksa... Acaba yeni mi gelmişti? O zaman hâlâ durumu kurtarma şansımız vardı. Arabayı Uraz'ınkinden uzak bir yere park ederken teneffüs zili çaldı. Tek tük bahçeye çıkan öğrencileri es geçerek etrafı kolaçan ettim. Bu yağmurda dışarıda olması için aklını kaçırması gerekiyordu. Yine de görünürde olmaması, olmayacağı anlamına gelmiyordu. Bu yüzden hızlı hareketlerle arabadan indim. Cankut'un peşimden geleceğini bildiğim için bekleme gereği duymadım. Koşar adım okula girdim. Neyse ki bu sefer çok ıslanmamıştım. Üzerimdeki su damlalarını elimle sildim. Ardımdaki adım sesleri yanımda duraksadı.

"Uraz'a ne söyleyeceğiz?"

Cankut ıslanan saçlarını eliyle düzeltmeye başladı. "Bilmiyorum. Belki yokluğumuzu fark etmemiştir." Bana saçmaladığımı vurgulayan bir bakış atarken "Kurt Uraz'dan bahsediyoruz," dedi. "İlk baktığı yerde seni görmek istemiştir." Bu durum öyle hoşuma gitmişti ki gülümsememi saklama gereği bile duymadım. "O zaman yokluğumuza yalan kokmayan bir kılıf bulmalıyız," derken gördüğüm ikili, neşemi muhafaza etmekte beni zorladı. Ablam ve Uraz kantinden çıkıyordu. Aralarındaki muhabbet fazlasıyla koyulaşmış görünüyordu. Ablamın yüzündeki tebessüm neyse de Uraz'ın dudaklarının kenarına yerleşen ifade derinden sarstı beni. Sanki mutluluktan uçacakken körpe kanadımı kırmışlardı. Canım acıyordu. Tonla soru zihnimin içinde dolaşıyordu.

Neden buradaydı? Yan yana gelme nedenleri bir rastlantı mıydı yoksa okulda olma nedeni ablam mıydı? O mu gelmişti, ablam mı çağırmıştı? Ne zamandır birliktelerdi? Bu kadar hevesli ne konuşuyorlardı? Benim neden bunların hiçbirinden haberim yoktu? Kalbim gümbür

gümbür çarpıyordu. Her atışı acı veriyordu. Sanki etkisi tüm bedenimde hissedilebiliyordu. Gözlerim yanıyor, içim acıyor, her yanım ağrıyordu. Başım kalp atışımla uyumlu olarak zonkluyordu.

"Ayşin."

Cankut'un koluma dokunmasıyla bakışlarımı elinde kahvelerle dikilen ikiliden çektim. "Ne oldu?" Tüm hislerim ayaktaydı. Dilimdeyse düğümler birikmişti. Bendeki kıyameti anlatmaya mecalim yoktu ki. Üzgün nefesimi dışarıya birkaç seferde üflerken, suya hasret göz pınarlarım doldu taştı. Etraf buğulanmıştı. Uraz ise bana gelişini göreceğim kadar netti. Gözleri Cankut'la ikimizi tarıyordu. İfadesi değişmişti. Ablamla konuşurken eğleniyormuş gibi görünen tavrı, bize bakarken yok olmuştu. Neden? Onları yakalamış olmamdan rahatsız mı olmuştu?

"Neredeydiniz siz?"

Cankut cevap verecek gibi oldu. Onun Uraz'ı görür görmez çektiği eline karşılık korkusuzca koluna dokundum. Açılan dudakları anında kapandı ama elimin altındaki kasları inanılmaz gerildi. "İşimiz vardı," dedim umursamaz bir tavırla. Uraz'ın gözleri elime kaydı. Çenesi kasıldı. Gözleri kısıldı ve kanımı donduracak bir öfkeyle bana bakarken burnundan soluyordu. Kıskançlık acı bir tattı Uraz ama sen acıdan hoşlanıyordun değil mi?

"Ne işi?"

Cankut aramıza bir adımlık mesafe koyarak, kolunu elimin altından kurtardı. "Ayşin okula gelirken yağmura yakalanmış da. Ne de olsa senin emanetin. Hasta olmasın diye evine götürdüm. Ben aşağıda beklerken o üzerini değiştirdi, çok geç olmadan da geldik." Şaşkınlıkla kendini uzun uzun açıklayan Sarı'ya baktım. Yokluğumuza bulduğu kılıf, gerçekten yalan kokmuyordu. Buna

minnettardım ama işimi bozmuştu. Uraz'ın yüzünde hafif bir rahatlama olsa da gözleri hâlâ bizi tarıyordu.

"Sen neden buradasın?"

Sorumla beraber bakışlarını üzerime sabitlenirken, "İşimiz vardı," dedi aynı benim umursamaz tavrımla. Misilleme yapıyordu. "Ne işi?" diye sorarken gözlerim arkada bizi izleyen ablama kaydı. Duruşu dik, ifadesi ciddiydi ama yüzündeki keyif kırıntılarını okumak onu tanıyan biri için zor değildi. Ona sorsam, Cankut gibi bir açıklama yapmazdı. O yüzden iş, Uraz'ın dudaklarından dökülecekler kalmıştı.

"Orası beni ilgilendirir."

Konuyu her zamanki gibi kestirip attığını belli eden sesi sinir bozucuydu. Bakışlarını Sarı'ya çevirdi. "Okuldan sonra bana gel. Konuşmamız gereken şeyler var." Sesi, karşısında duran çocuğu öldürebilecekmiş gibi güçlüydü. Merakıma yenik düşüp "Ne konuşacaksınız?" diye sordum. Bana sadece bakmakla yetindi. Buzdan bir ateşi andırıyordu bakışları. Öfkesiyle donduruyordu, aşkıyla cayır cayır yanmama neden oluyordu.

"Akşama görüşürüz Sarı."

Bana hiçbir tepki vermeden yanımdan geçip gitti. Beni cezalandırıyordu. En azından benim kıskandırdığım insan eski flörtüm değildi. Onun yaptığı, hangi cezayı hak ediyordu acaba?

Beklenti içindeyken zaman geçmek bilmiyordu. Belki de bunun nedeni, Uraz'ın ablamla ne konuştuğunu bir türlü bulamamamdı. Kendi kendime işin içinden çıkamayacağımın farkındaydım ama en son konuşmamızdan sonra ablama sorarak da gururumu hiçe sayamazdım. Nasılsa Uraz beni yaralayacak bir şey yapmazdı. Sanırım...

Acaba Cankut'la ne konuşacaktı? Şu dövüş olayıyla ilgili miydi? Of Uraz. Neden başına buyruk davranıyorsun ki? Ya o dövüş sırasında karşına baban çıkarsa, nasıl dizginleyeceksin kendini? Nasıl koruyacaksın ya da...

"Ayşin!"

Adım fısıltı şeklinde kulağıma çalındı. Omzumun üzerinden Cankut'a baktığımda telefonuma bakmamı işaret etti. Matematik öğretmeninin tahtada soru çözmesini fırsat bilerek telefonumu çantamın içinden çıkardım. Sıranın altında gelen mesajı açarken garip bir heyecanın parmak uçlarımdan tüm vücuduma yayıldığını hissediyordum.

Gönderen: Cankut

İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Organize Suçlarla Mücadele Şubesi/ Vatan Caddesi/Fatih.

3. Sınıf Emniyet Müdürü Ömer Karaoğlan.

Aralıksız birkaç dersin ardından, tam da öğle arasına çıkacağımız anda beklediğimiz mesaj gelmişti. Heyecanla Cankut'a baktığım sırada zil çaldı. Hâlâ tahtadaki sorusunu tamamlamaya çalışan öğretmeni umursamadan ayaklandım. Bu benden beklenmeyecek bir hareketti. Özellikle matematik dersinde... Birkaç meraklı göz bana çevrilirken eşyalarımı çantama tıkıştırdım.

"Ayşin daha sorum bitmedi."

Yaşadığım heyecanla çıkardığım sesler hocanın da dikkatini çekmişti ve sayesinde şimdi bütün sınıf bana

bakıyordu. Hareketlerim bir nebze de olsun yavaşlarken "Biliyorum öğretmenim ama ben bitirdim," dedim. Yaptığım kabalığın affedilmeyeceğinin farkındaydım ama çok yavaştı. Çözümleri her zaman çok uzatıyordu ve benim şu anda kaybedecek bir dakikam bile yoktu. Öğretmen yavaşlığını vurguladığım için tehditkâr bir şekilde kaşlarını çattı. "Öyle mi?" Elindeki tebeşiri bana doğru uzatırken "O zaman gelip kaldığım yerden tamamlamak ister misin?" diye sordu. Gerçekten mi? Beni bununla korkutacağını mı sanıyordu?

"Tabii ki öğretmenim."

Çantamı koluma astım ve tahtaya doğru ilerledim. Hocanın elindeki tebeşiri aldıktan sonra "Sorunun çözümü doğru ama yolu çok uzatıyorsunuz hocam," dedim ve elimin tersiyle hocanın yazdığı bütün formülleri sildim. Sınıftan şaşkınlık nidaları yükseldiği gibi sessizlik bıçak gibi kesildi. Sanırım bunun nedeni okulda meydan okunmaması gereken en son öğretmene yaptığım hareketti ama bunu çoktan hak etmişti. Bizim geleceğimizle oynuyordu. Sadece onun doğrularıyla hareket etsek, üniversite sınavını kazanma ihtimalimiz çok düşüktü. Ve bizim gerçekten kaybedecek bir hayatımız yoktu.

Sorunun cevabını pratik yoldan hızlıca çözdüm ve "Zaman bizim için çok değerli öğretmenim," diyerek tebeşiri uzattım. "Kısa yollar, sınavda daha çok işimize yarar. İsterseniz bir düşünün." İmkânı olsa gözlerindeki ateşle beni kül edecek adam, "Bu saygısızlığını müdürle konuşmam gerekecek," dedi. Kibar bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Size hakaret etmedim. Ters bir hareket yapmadım. Soruyu çözmemi istediniz, ben de çözdüm. BABAM'la istediğiniz gibi konuşabilirsiniz. İyi günler." Bakışlarımı Cankut'a çevirip "Hadi!" dedim. Gözleri hayretle parlıyordu ve bu hareketimle reverans yapıp

"Emredersiniz Mrs. Kurt," dedi. Bu lakabına hazırlıksız yakalandım. Gözlerim utanç ve şaşkınlıkla büyüdü. Hâlâ sınıfta olduğumuzun farkında değil miydi bu çocuk? Didem sanki her hücremi inceliyormuş gibi bakıyordu. Emirhan'ın gözlerindeyse "Biliyordum" mesajı vardı. Üzerimdeki yoğun baskıyı atabilmek için koşar adım sınıftan çıktım. Tüm kılcal damarlarımın yanaklarımda toplandığına emindim. Bir an önce temiz havaya çıkmak istiyordum.

"Ne oldu Yer Fıstığı? Utandım sanırım."

Cankut'un yüzündeki imalı ifade genişlerken "Uraz'la aynı kaptan çok yemiş gibisin," dedi. "Tepkilerin ona benzemeye başlamış. Sadece biraz daha saygılı..."

Uraz'a benzemek...

Kimi seviyorsan o kişi olursun sözü doğru muydu yani?

"Gidelim mi artık? Malum önümüzde kalabalık bir İstanbul trafiği var."

Gerçekten de öğle aramızı sadece verilen adrese gitmekle harcamıştık. İkimiz de o kadar gergindik ki, arabada radyo hariç çıt çıkmamıştı. Aslında bu durum Ömer denen adamla karşılaştığımda ne diyeceğimi, konuya nasıl gireceğimi kafamın içinde tasarlamam için bulunmaz bir fırsat olmuştu.

Vatan Caddesi'ne girdiğimizde, Emniyet Müdürlüğünü bulmak hiç de zor olmadı. Tüm heybetiyle neredeyse bütün caddeyi boydan boya kaplıyordu. Her yerde polis bariyerleri, nöbet tutan polisler... İçeride kim bilir kaç tane polis vardı. Onca kişinin arasından Ömer Karaoğlan'ı nasıl bulacaktık?

"Ne arıyorsunuz burada?"

Cankut emniyetin girişinde durdu. Nöbet tutan polislerden biri bize doğru yaklaştı. Bakışları kadar sert hareketlerle camı açmamızı işaret etti. Her yanından resmiyet akıyordu. Arabanın içinde olmama rağmen duruşumu dikleştirme ihtiyacında bulundum. Sanki bütün cümleler nefesimle birlikte boğazıma düğümlendi.

"Başkomiser Ömer Karaoğlan'ı görmeye geldik."

Cankut babasının oğlundan bahsedermiş gibi rahattı. Bu çocuğun verdiği tepkiler gerçekten beni şaşırtıyordu. Polis, yüzünde okunması imkânsız bir ifadeyle ikimizin de yüzüne dikkatlice baktı. "Haberi var mı?" diye sorduğunda rahatsızca kıpırdandım. Yoktu. Gelmeden önce randevu falan mı almamız gerekiyordu ki? Cankut yine rahat bir tavırla "Var," dedi. "Olmasa burada işimiz ne, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışır gibi gülümsedi ama karşısındaki adamın en ufak bir mimiği kıpırdamadı. Camın açık olmasından dolayı değil de aramızdaki gerilim hattından ortam buz kesmişti.

"Adınız ne?"

Cankut bana doğru ufak bir bakış attı. Ne söylemeye çalıştığını anlamadım. Tekrar polise döndüğündeyse "Uraz Kurt geldi demeniz yeterli," dedi. Ciddi olamazdı. Tek bir yalan, tüm doğruları şüpheli pozisyonuna sokardı. Şimdi bu adam bize nasıl inanacaktı.

"Bekleyin biraz."

Polis yanımızdan ayrıldı. Cankut içerideki soğukluğu biraz olsun engellemek adına camı kapattı. "Ne yaptın sen? Neden Uraz olduğunu söyledin?" Kısık sesle sormama rağmen ona bağırmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Ne dememi bekliyordun? Böyle bir ortama kendi isimlerimizle girebileceğini mi düşündün sen? Adam emniyet müdürü hem de üçüncü sınıf. Elimizi kolumuzu sallayarak yanına gidemeyiz. Ayrıca düşündüğümüz gibi Uraz'la bir bağlantısı varsa bizi geri çevirmeyecektir."

Haklı olabilirdi. Yine de yalan söyleyerek 1-0 yenik başladığımızı hissediyorum. "Ya kimlik bilgilerimizi isterse," derken polisi göz hapsine aldım. Nöbet kulübesinin önünde durmuş, bize bakarak bir şeyler anlatıyordu. Bir terslik varmış gibi gerilim yaratmaları, kendimi suçlu gibi hissetmeme neden oluyordu. Zaten içimdeki kaçma telaşını bastırmak yeterince zordu. Neden daha da zorlaştırıyorlardı ki?

"Dua et de istemesin."

Polisin bize doğru tekrar geldiğini görünce, sallanan bacağımın üzerine elimi koyup bastırdım. Bildiğim bütün duaları okuyordum. Cankut benim aksime rahat bir tavırla araladığı cama doğru başını uzattı. Adam hâlâ dikkatle bizi inceliyordu.

"Ömer Müdürüm sizi bekliyor."

Derin bir nefes almak için can atıyordum. "C blok yemekhanesinde," dediğinde işimizi kolaylaştıran polise minnet dolu baktım. Yolun üzerindeki engel, adamın

hareketiyle kaldırıldı. Cankut, duruşunu bozmadan arabayı çalıştırdı ve teşekkür ederek içeri girdi. Derin bir 'Oh!' sesinin ardından koltuğa yayıldım. Resmen birkaç dakika içinde hissetmediğim hiçbir kasımın kalmadığını fark ettim. Öyle gerilmiştim ki...

"Arabayı nereye park edeceğiz?"

"C blok şurada... Hassiktir. O kapının önünde dikilen adamın Ömer olmadığını söyle."

Bakışlarımı Cankut'un bahsettiği yere çevirdim. Tam olarak o adamdı. Tüyler ürpertici duruşuna rağmen vücudunda bir tür rahatlık vardı. Sadece kendinden emin görünmüyordu, kontrolün de onda olduğunu vurguluyordu. Gerçek anlamda bir müdürdü.

"O."

Arabayı boş bulduğumuz bir yere park ettik. Gözlerini bir saniyeliğine bile üzerimizden çekmeyen adama kitlenip kaldım. Çok sert bakıyordu. Sanki burada olmamızdan hoşnut değildi. "O zaman gazamız mübarek olsun." İlk kez tedirginliği sesinde sezdiğim Cankut arabadan inme cesaretini gösterince, oyalanmadan peşinden indim. Yakıcı bakışların eşliğinde yürümeye başladık. Ellerini belinde birleştirmiş, dik duruşlu adam yaklaştıkça daha da heybetli bir hâl aldı ve ister istemez bakışlarımı kaçırmama neden oldu.

"Uraz Kurt..."

Sesi aynı hatırladığım gibiydi. Sadece korkutuculuğu üst seviyelerde dolaşıyordu. Cankut'la çıktığımız merdiven basamakları bir anda ayağımızın altından kayıyormuş gibi birbirimize tutunup durdurduk. Doğrudan adama baktığımda, sorgular bir şekilde bizi izlediğini fark ettim.

"Yalanını söylediğinize göre, beni tanıyorsunuz. Peki, siz kimsiniz?"

Gözleri ikimizin arasında mekik dokurken bir anda durdu. Kısılan bakışları benim üzerimdeydi. "Sen," derken sanki zihninin derinliklerini kurcalıyordu. "Sen şu dövüşe girmeye çalışan kızsın." Bu bir soru değildi ama cevap vermem gerektiğini hissettiriyordu. Sesimi bulmam birkaç saniyemi alırken "Evet efendim," dedim. Aydınlanma yaşamışçasına gözleri parıldadı.

"Arkadaşın da Uraz'dı tabii."

Ne diyeceğimi bilememenin verdiği şaşkınlıkla sadece onaylarcasına başımı kıpırdatabildim. Bakışları Cankut'un üzerine kaydığında, üzerimden iki ton ağırlık kalkmış gibi hissettim. "Sen?" Asker duruşu gibi dikilen Sarı "Cankut, Cankut Tanrıverdi komiserim," dedi. Dokunsam İstiklal Marşı'nı okumaya başlayacağına yemin edebilirdim. Az önceki rahat tavırlı, cool çocuk nerede saklanıyordu acaba? Rütbe bu kadar mı önemliydi?

Bir süre sessizce bizi inceleyen adam, vücudumdaki her hücrenin dikildiğinden emin olduktan sonra "Neden buradasınız?" diye sordu. Yağmur durmuş olsa da esen rüzgâr içimi ürpertiyordu. "Bunu daha sıcak bir ortamda konuşamaz mıydık acaba?"

"Gelin benimle."

Arkasını dönen adam hızla içeri girdi. Cankut afallamış bir şekilde bana bakarken, "Kızım senin cesaretinin ayarı yok, ben sana söyleyeyim," diye fısıldadı. Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi alırken dehşetle iç çektim.

"Sakın bana sesli düşündüğümü söyleme."

Cankut kalan basamakları tırmanırken "Yürü hadi," dedi. "Koca emniyet müdürüne atarlanan kız." Allah kahretsin, nasıl böyle bir salaklık yapardım? Sarı'nın peşinden koşarak yukarı çıktım. Adamı gözden kaybetmemek için neredeyse depar atarak yürüdük. Bir odaya girdiğini gördüğümüzde soluklanmak için yavaşladık.

Kapının üzerinde altın renkli bir plaka vardı ve büyük harflerle "3. SINIF EMNİYET MÜDÜRÜ ÖMER KARAOĞLAN" yazıyordu. Kapı açık olsa da tıklattık ve gel sesi gelene kadar bekledik. İçeri girdiğimizdeyse üzerimize çöreklenen hissin ne olduğunu çok iyi biliyorduk.

Korku.

"Şimdi söyleyin bakalım. Neden buradasınız?"

Sandalyesine kurulan adamın önünde hazır ol pozisyonunda bekliyorduk. Masasının önündeki koltukları oturmamız için işaret etti. Emrini sorgulamasak da ikimizin de eğreti bir şekilde koltuğa iliştiği gözümden kaçmadı. Rahat değildik. Sanırım buradan çıkana kadar da rahat bir nefes alamayacaktık. Cankut bir şeyler söylemem için bana bakıyordu. Bense yol boyunca kafamda planladığım tüm cümleleri hatırlamaya çalışıyordum.

"Dinliyorum."

Cankut'un "Hadisene, konuş!" diye haykıran bakışları, unuttuklarıma hiç de yardımcı olmuyordu. Adama baktım. Dudaklarımı bir şey söyleyecekmiş gibi araladım ama doğru cümleleri bulamadığım için tekrar kapattım. Durumu devralmaya çalışan Sarı "Efendim sebebi ziyaretimiz," diye cümleye başlayınca, önümde duran sehpanın altından tekmemi bacağına savurdum. Acıyla inlemesini son anda bastırdı. Bacağını çaktırmadan sıvazlarken zoraki bir gülümsemeyi yüzünde tutmaya çalıştı.

"Ömer Müdürüm," diyerek koltuğun biraz daha ucuna kaydım. "Ben Uraz'ın kız arkadaşıyım. Cankut da en yakın arkadaşı." Adam gözlerini ikimizin arasında dolaştırırken deri koltuğunda arkasına yaslandı. Gözlerini bana dikti. Hiçbir tereddüt hissetmedim. Anlatacaklarımı dinleyip, layıkıyla değerlendireceğine dair hiçbir şüphem kalmayınca lafı dolandırmaktan vazgeçtim.

"Biz, ikimiz de Uraz'ın sizi rüyasında gördüğüne şahit olduk."

Hafifçe kaşları çatılırken "Rüyasında mı?" diye sordu. Sanırım ilgisini çekmeyi gerçekten başarmıştım. "Evet efendim. Ben sayıklarken adınızı ve soyadınızı duydum. Araştırdığımda hiçbir şey bulamadım. Meğer Cankut da bir gece Uraz'ın sizi arattığını fark etmiş." Konuşmaya dâhil olması için Sarı'ya baktım. Görevi devralır gibi "E...evet. İnternet üzerinden sizi aratıyordu. Polis Ömer Kurt olarak," dedi. "Açıkçası ben sizin amcası olduğunuzu düşünmüştüm." Onaylarcasına başımı sallayıp tekrar adama döndüm. "Ben de ilk duyduğumda amcası kadar yakın biri olduğunuzu düşündüm. Çünkü başta Kurt olarak aratması, daha sonra gerçek soyadınızı sayıklaması, bir yandan babasını, diğer yandan da annesini sayı..."

"Burcu'yu mu?"

Lafımı keserken ki heyecanı duraklamama neden oldu. Uraz'ın annesinin adı Burcu muydu? Peki, bu heyecanın kaynağı bu kadın mıydı? Yaslandığı koltuğundan aniden doğrulurken "Burcu'yu mu görüyordu rüyasında?" diye sordu. Sanki bu âna açtı. Yaşayamamanın verdiği kıskançlığı, gözlerinin haresinde dalgalanan hasret öyle bir bastırıyordu ki... Bu, duygu savaşının altından farklı şeyler gizlendiği izlenimini veriyordu.

"Büyük ihtimalle. Fakat pek hoşuna giden bir anı olduğunu sanmıyorum."

Düşünceli bir sessizlikte çenesini sıvazladı. Neden bahsettiğimi algıladığında o insancıl tepkilerini kaybettiğini yüzünde görebiliyordum. Ciddiyeti de korkutuculuğu da geri gelmişti.

"Uraz'la hiç yüz yüze gelmediğinizi düşünüyorum."

Başını hayır anlamında salladı. "Eğer baskında pencereden kaçmasaydınız, tanışma fırsatı yakalayacaktım,"

dediğinde yakalanmışım gibi donakaldım. O gün arkamızdan koşan polislerin arasında Ömer Müdür de mi vardı?

"Neyse sen devam et."

Stresten dilim damağım kurudu ve sesimin önüne geçmeye başladı. Bu hissi geçirmek için boğazımı temizlerken "Uraz kapalı bir kutudur," dedim. Bana bir dakika beklememi işaret etti ve telefonu kaldırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken Cankut'a dönüp "Sen de ister misin?" diye sordu. Fakat cevap vermesini beklemeden "A...Alo. Ben Emniyet Müdürü Ömer Karaoğlan, odama iki su istiyorum," dedi. Karşı tarafın cevap verip vermediğine bile emin olamadığım kadar kısa sürede de telefonu kapattı. İlk düşündüğüm yargının altını çizdim. Bu adam gerçekten kontrolü elinde tutmak konusunda fazla iyiydi. Emrivakiye girse bile... Devam etmemi işaret etti. Nerede kaldığımı hatırlamaya çalıştığım kısa bir andan sonra "Uraz kapalı kutudur," diye yineledim. "O istemediği sürece kimse onu açamaz ve o da bunu asla istemez. Geçmişini kimse bilmez. Sanırım kendi bile. Bir şeyler hatırlıyorsa da bunu paylaşmaz. Tek başına yüklenir yaşadıklarının ağırlığını. Altında ezileceğini bilse bile, sesini çıkarmaz." Adam ilgiyle beni dinliyordu. Buna gerçekten hazırlıksız yakalanmıştım. Tüm planlarım doğaçlamaya kurban gitmişti ama sanırım onun da istediği tam olarak buydu. Uraz'ı gerçekten merak ediyordu. Yalansız, kılıfsız, gerçek Uraz'ı.

"Biz de onun sesi olmaya karar verdik. Bence Rabbim de bunu istiyor ki, işaretlerini bizimde duymamızı istedi."

Kapı tıklatılınca konuşmayı yarıda kestim. İçeri giren polis memuru, tepsideki suları müdürünün emriyle önümüze koydu. İzin isteyerek birkaç yudum aldım. Gerçek-

ten o kadar susamıştım ki ilk yudumu içerken boğazımın acıma hissini ancak birkaç yudum daha alarak geçirdim.

"Çıkarken kapıyı kapat."

Polis "Emredersiniz," dedikten sonra geri geri çıkıp kapıyı kapattı. Su şişesinin kapağını kapatırken "O yüzden buradayız," dedim. Kuşkulu bir ifadeyle bana bakan adam "İyi hoş da benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. İşte zurnanın zırt dediği yer en sonunda gelmişti.

"Uraz annesini öldüğünden beri hiç görmedi. Mezar yerinin nerede olduğunu bile bilmiyor ve onu özlediğini çok iyi biliyorum. Bir çocuk, toprak altında bile olsa annesiyle konuşabilmeli..." Kendi yaşadığım anlar aklıma geldiğinde, gözlerimin onca senenin intikamını alırcasına acımasına engel olamadım. "Ben düşündüm ki, eğer siz gerçekseniz ki kanlı canlı karşımda duruyorsunuz çok şükür, nerede yattığını biliyorsunuzdur. Verdiğim sözü tutabilmem için tek çarem sizsiniz."

Titreyen sesimin verdiği çabuklukla sorduğum sorudan sonra sustum. Ben konuşmayı kesince odanın içini ölümcül bir sessizlik kapladı. Bir yandan da tüm hava ağırlaşıp basıklaştı. Sanki odadaki tüm oksijen bir anda vakumlanmıştı. Çıt çıkmıyordu. Bu iyiye işaret miydi? Cankut'la birbirimize umut verircesine baktık. Ömer Müdür karmaşık bir ifadeyle masasındaki isminin yazılı olduğu tabelaya bakıyordu. Söylediklerimi düşünüyor, zihninde tartıyor ve bir sonuca varmaya çalışıyor gibiydi. Bu yüzden acele etmedim. Yeter ki vardığı yargı lehime sonuçlansın...

"Burcu'nun mezarından o adamın haberi olmayacak, değil mi?"

O adamdan kastının ne olduğunu düşünürken kaşlarımı çattım. Cankut benden önce davranıp "Patron'un hiçbir şeyden haberi olmayacak efendim," dedi. Bam

teline basılmış gibi kaşlarını çatan adam "Şuna patron matron demeyin Allah aşkına!" diyerek adeta gürledi. Sesi daha önce duymadığım biçimde öfke doluydu. Bu için için kaynayan bir öfkenin, hiddetin, tiksinmenin sesiydi.

"Kimin patronu, neyin patronu?"

Ağzındaki iğrenç tattan kurtulmak istiyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz etti. "Daha kendi hayatını yönetmekten aciz." Başını ellerinin arasına aldı ve kısa nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Cankut'la birbirimize baktık. Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü hissediyordum. Geçmişte, Ömer Müdür ve Patron'un arasında bir husumet geçmişti. Büyük ihtimalle de Burcu Anne'yi ilgilendiriyordu. Ama ne?

"Geçmişi değiştiremezsin ama
daha gelecek elinin içindedir."
H. White

Uraz

Geleceğin ellerine takılan kelepçeyi çıkarmak için okula gitmiştim. En ufak ters bir hamlemin, bileklerimi daha çok kanatacağının farkındaydım. Yine de denemeye değer olduğunu biliyordum. Değmişti de...

Eve geldiğimden beri spor yapıyordum. Kan ter içinde kalmıştım ama umursamıyordum. Çok sinirliydim. Çok hırslıydım. Çok kıskanıyordum. Ayşin ve Cankut'un yakınlığını hatırladıkça daha da sertleşiyordum. Zihnimde dönüp dolaşan komplo planları da bu duruma hiç destek olmuyordu.

Kapı zilinin çalmasıyla yumruklarıma ara verdim. Duvardaki saat, Cankut'un gelmesi için erken olduğunu gösteriyordu. Ayşin de okuldaki atışmamızın ardından gururunu hiçe sayıp buraya gelmezdi. O zaman bu kimdi?

Nefes nefese odadan çıktım. Çıplak ayaklarımın yerde bıraktığı izlerle koridorda ilerledim. Saçlarımdan akan terleri elimin tersiyle zapt etmeye çalışıyordum. Kapıya

geldiğimde rezidansın girişini gösteren kamerayı açtım. Gördüğüm kişi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Aşkta gurur gerçekten olmuyor muydu?

Başka birini görür müyüm diye kamerayı incelerken otomatiğe bastım. Ayşin kapı açılır açılmaz içeri girdi. Neyse ki tek gelmişti. Ne halde olduğumu hatırlayınca koşar adım banyoya gittim. Üzerimdeki teri havluyla kuruladım. Elimi yüzümü yıkadım. Saçlarımı havluyla kuruttuktan sonra dağınık bir şekilde karıştırdım. Ter kokup kokmadığımı kontrol ettim. Riske atmamak için parfümümü üzerime boca ettim. Yatak odasına geçerken kapı tekrar çaldı. Elime geçen ilk tişörtü üzerime geçirdim. Aynadaki hâlim tam bir ev moduydu. Sanırım buna da bir açıklama istemezdi. Kapı üçüncü kez çalarken açtım. Ayşin tam karşımda, elleri göğsünün üzerinde bağlı bir şekilde dikiliyordu. Bozuk attığı o kadar belliydi ki...

"Okulun yok mu senin Yer Fıstığı?"

"İzin aldım."

Yüzüme bakmamak için gözlerini sürekli üzerimde dolaştırıyordu. Gözlerim sorgular şekilde kısılırken "Ne izni?" diye sordum. Kısa bir an gözlerimin içine baktı. "Bir yere gitmemiz lazım," dediğinde tek kaşım havalandı.

"Nereye gitmemiz lazım?"

"Gidince görürsün Uraz. Hadi hazırlan, yolumuz uzun."

"Yer Fıstığı. Bak, emrivakilerden hoşlanmadığı..." diyerek uyarıcı bir tonda konuşacakken, "Bir kez de sorgulama ve istediğim bir şeyi itiraz etmeden yap Uraz. Lütfen!" diye carladı. Yavuz hırsız ev sahibini şaşırtır, diye işte buna deniyordu. "Sitem mi seziyordum o küçük dilinin üç milim kadar sağında?" Sorum karşısında gergin yüz hatları kısa bir anlığına yumuşadı. Hatta ifadesinde bir gülümseme görür gibi oldum ama emin olamadım.

"Seni burada bekliyorum."

Kapının eşiğine yaslandı. İçeri bile girmek istemeyecek kadar acil nereye gitmemiz gerekiyordu? Ve anladığım kadarıyla gitmeden öğrenme şansım da yoktu. Vakit kaybetmemek için kapının arkasında asılı olan montumu aldım. Üzerime geçirirken Ayşin yaslandığı yerden doğruldu.

"Bu kılıkta mı geleceksin?"

Koyu gri eşofman altıma ve gri, eskitilmiş tişörtüme göz gezdirirken "Beğenemedin mi?" diye sordum. Bu sefer sitem etme sırası bana geçmişti. "Nereye gideceğimizi bilmiyorum kombini ancak bu kadar oluyor." Yer Fıstığı şaşkın bir şekilde bana bakarken "Ee ama üşürsün," dedi ve dudaklarını gülümsemesini gizleyebilmek için kıpırdattı. "En azından kazak falan giyseydin."

"Gerek yok."

Uzanıp portmantodan aldığım bereyi başıma geçirdim. Cüzdanımı, ruhsatı ve arabanın anahtarı tek elime aldığım sırada "Onlara gerek yok," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Yolumuz uzun derken mesafeden bahsettiğini düşünmüştüm. Bu kılıkta beni yürütmeyeceksin değil mi?" Muzip bir şekilde dudaklarını bilmem dercesine büktü. "Ben sana üşürsün dedim."

"Yer Fıstığı!"

Özel bir şakanın tadını çıkarır gibi kıkırdadı. Benimle uğraştığını düşünerek botlarımı ayağıma geçirdim ve eğilip gevşek bağcıklarını içeri doğru soktum. Evin anahtarlarını da aldıktan sonra "Gidelim," diyerek dışarı çıktım. Ayşin koridora doğru gerilerken kapıyı kilitledim. Daha sonra asansöre doğru sessizce yürüdük. Zaten Cankut'la yakınlığından dolayı ona hâlâ kızgındım, bir de nereye gittiğimizi söylemediği yetmiyormuş gibi benimle uğraşması işleri iyice çığırından çıkılmaz hâle dönüştürüyordu.

Asansör bizi son hızla zemin kata kadar indirdi. Kapılar kayarak açıldı. Rezidanstan çıkıp açık otoparkta yürümeye başladık. Arabanın olduğu tarafa yönelmiştim ki, Ayşin koluma girdi ve beni başka bir tarafa doğru çekiştirmeye çalıştı.

"Ayşin bak yürümek konusunda ciddiysen..."

Ayak dirememden yorulup bana doğru döndü. "Hadi Uraz, üşüyeceksin. Bir an önce gidelim." O sırada arkasındaki araba, motorunun kükremesiyle çalıştı. Egzozundan dumanlar yükselen arabanın buğulanmış camlarından içerisini göremesem de bu arabanın kime ait olduğunu biliyordum. Kıskançlık damarım pıtı pıtı atarken Yer Fıstığı'na baktım.

"Ne karıştırıyorsunuz siz?"

Merhametsiz çıkan ses tonum Ayşin'in kafasını karıştırmış gibiydi. "Bir şey karıştırmıyoruz. Bize biraz güvenir misin?" Bize? İkisinden biz diye mi bahsetmişti o?

"Donacaksınız yahu. Ne dikiliyorsunuz orada?"

Camını aralayan Cankut'un bağırışıyla bakışlarımı ona çevirdim. Göz göze geldiğimiz anda her zamanki şaklaban suratını gülücüklere boğdu ve seri bir şekilde el sallamaya başladı, sanki onu görmemişim gibi...

"Neden annenin arabasını aldın?"

Cankut bozuntuya vermemeye çalışarak, "Birazdan anlarsın. Bin hadi," dedi. Burnuma hiç iyi kokular gelmiyordu. Ne kadar istemesem de sırf ne bok karıştırdıklarını görebilmek için arabaya doğru ilerledim.

Umarım bunun altından beni daha da kışkırtacak bir şey çıkmazdı.

Umarım.

İstanbul dışına çıktığımızı Şile tabelasını görene kadar fark etmemiştim. Kaşlarımı çatarak şoför koltuğundaki Sarı'ya odaklandım. Gönderdiğim enerjiyi hissetmiş olacak ki direksiyonu daha sıkı tutmaya başladı. Başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim ve arka koltukta oturan Ayşin'e baktım. Telefonunda neyle uğraşıyorsa ona baktığımı fark etmemişti bile.

Arabanın hızı yavaşlayınca önüme döndüm. Geldiğimiz yer, kafamın içinde dönen sorulara bir yenisini daha ekledi: Bizim, mezarlıkta ne işimiz vardı?

Cankut birkaç arabanın bulunduğu otoparka arabasını park ederken, "İşte geldik," cümlesi arka koltuktan yükseldi. Ayşin, ikimizin arasından başını uzatarak ön camdan mezarlığı incelemeye koyuldu. Onun da buraya ilk kez geldiği izlenimine kapılmama neden olsan tavrı, merakla fıldır fıldır dönen gözleriydi. O zaman burada ne işimiz vardı? Cankut için mi?

"Ben arabada bekliyorum."

Cankut'un sesi resmen düşüncelerime tokat attı. Onun için burada değilsek, kimin için buradaydık?

"Hadi Uraz, gel."

Ayşin biraz heyecan, bolca tedirginlik hissettiğim hareketleriyle arabadan indi. Bakışlarımı Cankut'a diktim. O ise benimle muhatap olmamak adına koltuğunu yatırdı ve uyuma numarası yapmaya başladı. Gerçekten burada ne döndüğüyle ilgili en ufak bir fikrim yoktu ve bu çok sinir bozucuydu. Oldum olası belirsizlikle attığım adımlar ayağıma dolanırdı. Umarım düşmeme neden olacak bir şeyle karşılaşmazdım. Öfkeli bir soluğu, Cankut'un üzerine doğru sesli bir şekilde verdim. Tepki vermediği gibi, yattığı yere yerleşir gibi başını sağa sola kıpırdattı. Ümüğünü sıkmama ramak kala arabadan indim. Kapıyı yüzüne çarpar gibi kapattım.

"Beraber geliriz derken bütün mezarlıklardan bahsettiğini düşünmemiştim."

Mezarlığa göz gezdiren Ayşin, gergin bir tebessümle bana döndü. "Başka mezarlık yok. Bu son, söz veriyorum." Şüpheli bir tavırla telefonunu cebine sokuşturdu. Aramızdaki mesafeyi küçük, emin olmayan adımlarla kapattı. Boşlukta sallanan elimi tutarken "Gidelim mi?" diye sordu. Gidelim de. Nereye? Kime?

Parmaklarımızı kenetleyen Yer Fıstığı, diğer elini koluma doladı. Beni bir yöne doğru çekiştirmeye başladı. Bu sefer ayak diremek yerine ne olduğunu bir an önce öğrenmek için işini kolaylaştırdım. Sokak sokak ayrılmış mezarlığın içinde yürümeye başladık. Ayşin köşe başlarına dikilmiş tabelaları kontrol ederken, beni sağlı sollu bir yerlere yöneltiyordu ve bu durum gerçekten sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Gözlerim mezar taşlarının üzerindeki isimlerde dolaşıyordu.

"Bozan Ailesi Kabristanlığı–Nazmiye Bozan, Ahmet Bozan, Güler Bozan"

"Filiz Tunçelli-Oğuz Tunçelli"

"Seçkin Özalp"

"Memnune Yurdatapan"

"Bayram Karaoğlan"

"Burcu Şener"

Durduk. Tam da annemle aynı isme sahip bir kadının mezarının önünde durduk. Ayşin yolumu keser gibi önüme geçti. Boşlukta sallanan diğer elimi de sıkıca tuttu. Titrediğini o an fark ettim. Sanki bir şey söylemek için hazırlanıyordu. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki... Yüreğime çöreklenen hissi inkâr etmeye hazır beynim "Hayır" dedi. Başımı itiraz eder gibi sağa sola salladım. Ayşin ellerimi daha da sıkı tuttu. Gözlerinin gittikçe sulanması, beni iliklerime kadar sarsıyor ve gerçekliğe iti-

yordu. Düşmemek için tutunduğum tek daldı sevdiğim kadının elleri. "Hayır, hayır, hayır!" Acı dolu bir tebessüm dudaklarımın kenarında birikirken, "Burada olma nedenimiz," derken sözcükler boğazıma dizildi. Nefes almaya çalıştım. İçimdeki buhranı birazcık bile rahatlatacak lanet olasıca bir nefes.

"O... O değil. O olamaz."

Nefesim kesik, sesim hırıltılıydı. Uzun bir zamandan sonra korkunun damarlarımda dolaştığını hissediyordum. Cesaretim kaybolmuştu. Şu an mı zor, bünyem mi zayıf emin değildim. "Uraz..." Ayşin'in ağlamaklı ses tonundan çıkacak kelimeleri duymamak için "Şşş..." diye fısıldadım. Dillendirirse gerçek olacaktı. Gerçek olacak diye ödüm kopuyordu. Ayşin ellerimi bırakıp, kollarını kaskatı kesilmiş bedenime doladı. Sarabileceği en sıkı şekilde beni sarıyordu. Benimse kollarım boşlukta sallanıyordu. Karşılık verecek takatim kalmamıştı.

"Ben yanındayım."

Ayşin gözyaşlarının arasından bir şeyler fısıldıyordu. Kendi soluğumun çatallaşmış sesine o kadar odaklanmıştım ki yarım yamalak duyabiliyordum.

Kalbim hiç sakinleşmeyecekmiş gibi çarpıyordu. Her atışı biraz daha yakıyordu canımı. Acı, bu sefer gücümü kırıyordu.

Son bir umut savaşında yükselen bir bayrak misali, Ayşin'i iki kolundan tuttuğum gibi kendimden uzaklaştırdım. Gözlerinin içine bakarken, gerçeği inkâr etmemi sağlayacak en ufak bir detay arıyordum ama bulduğum söylenemezdi. Allah kahretsin!

Gölgen, acın ve geçmişin. Bu üçünden kaçamazdın. Kaçamıyordun işte!

Katıksız bir nefret, damarlarımda dolaşan korkunun yerini aldı. Öfkenin vücut bulmuş hâliydim. Dudaklarımı

kanatırcasına ısırdım. Her sözcük dilimin ucunda küfre dönecekti, biliyordum. Tıpkı içimde yükselen o yıkıcı duyguyu daha fazla tutamayacağımı bildiğim gibi...

"Sen."

Dişlerimi kırmak istercesine sıkarken söylemiştim bunu. Sesim tıslamadan farksız bir şekilde çıktı bu yüzden. Ayşin ellerimin arasında irkildi. Yüz ifadesinden kafa karışıklığı belli oluyordu. "Senden!" Ürkek bedeninin korkuyla titrediği yetmiyormuş gibi bir de ben sarsıyordum. Kollarını o kadar sıkıyordum ki, montunun üzerinden bile canını yaktığının farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Kontrolden çıkmış gibi "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdım parmağımı sıkıştırmışım gibi yüksek sesle. Nefesini tutarcasına dona kaldı. Yaşadığını belli eden tek şey, yanaklarından nazlı nazlı süzülen gözyaşlarıydı. Annemin mezarına doğru dönüp "Senden nefret ediyorum!" diye boğazım yırtılırcasına kükredim. Sesim boş mezarlıkta yankılanırken, ağaçların üzerindeki birkaç kuşun kanat çırpışı o seslere eşlik etti. Ayşin'i bırakıp tamamen anneme doğru döndüm. Kızgın gözlerim mezar taşında dolaştı ve gözlerimden karanlık bir bulut geçtikten sonra karşımda olsa kendini suçlu hissedeceği her kahrolası haltı sayıp dökmeye başladım.

"Sana gidelim dendiğinde kalmandan nefret ediyorum! O adamın eziyetlerine rağmen sesini çıkarmamandan nefret ediyorum! Sürekli ağlamandan nefret ediyorum! Ölmenden nefret ediyorum! Anladın mı beni?"

Tenimin altında sönmeyen bir ateş vardı. Beni yakıyor ama kül etmiyordu. Hiddetle arkamı dönerken, "Sen," dedim Ayşin'e bakarak. Sanki ona dokunacakmışım gibi aniden geri çekilerek aramıza mesafe koydu. Korkuyordu. İlk kez bana bakarken korkuyu hapsetmişti gözlerine. Sonu yokmuş gibi gözüken gözyaşlarına bo-

ğulmuştu. Bu duygu yüreğime tokat gibi çarptı. Nerede olduğumdan çok, kiminle beraber olduğumu hatırlattı. İçimde şaha kalkmış hiddeti dizginlemeye çalıştım.

"Burayı nasıl buldun Yer Fıstığı?"

Allah kahretsin! Kalbim yerinden sökülüyormuş gibi geldi. Üzüntüsü belki de bu hayatta taşıyamayacağım tek yüktü. Tam onu kollarımın arasına almak için adım atıyordum ki arkamdan bir ses yükseldi.

"Ben söyledim."

Ayşin'in gözleri arkamdaki bir noktaya çevrilirken hıçkırıklarını durdurabilecekmiş gibi ellerini ağzına götürdü. Arkamdaki meraklı fedaiyi görmek için başımı omzumun üzerinden geriye doğru çevirdim. Sinekkaydı tıraşı, özenle taranmış kırlaşmış saçları, yüzündeki ciddi ifadesine uyumlu dik duruşuna rağmen kaygılı yakıcı bakışları tanıdık gelen adama baktım. Ona doğru döndüğümde kahverengi gözleri makinayı hatırlatan bir tavırla beni taramaya başladı. Sanki her hücremi hafızasına kazıyordu. Kimdi bu adam? Neden bu kadar tanıdıktı?

"Selam küçük adam."

Bu selamlaşma, zihnimin kuytu köşelerindeki bir anıyı yaktı. İşte şimdi dünyanın dibine vurmuştum. Bu kadarı, benim için nefes almayı unutturacak kadar ağırdı.

"Ben Emniyet Müdürü, Ömer Karaoğlan."

Bacaklarımın bağı çözüldü. Daha fazla beni taşıyamayacağını hissederek yere çöktüm. Ayşin düştüğümü sanmış olmalı ki telaşla iç çekti. Sanki tutabilecekmiş gibi bana koştu. Ömer denen adamsa kılını bile kıpırdatmamıştı.

"Ayşin, sen bizi arabada bekle."

Ayşin bana baktı. Beni bırakmak istemiyordu. Ne yaparsam yapayım, ne kadar kırarsam kırayım, en ihtiyacım olduğu anda orada olurdu. Tüm dünya bana sırtını

dönse bile o dönmezdi, biliyordum. "Ayşin." Otoriter seslenişine daha fazla karşı gelemeyen Yer Fıstığı emrine harfiyen uydu. Yanımdan geçip giderken gözlerini benden ayırmadı. Belki benden gelebilecek en ufak bir kal mesajını bekliyordu ama şu anda ona kal demeye gücüm yoktu. Ayşin yanımızdan uzaklaştıktan sonra bana doğru ağır adımlar atan adam yanımda çömeldi. Hâlâ beni inceliyordu. "Sadece gülüşün değil, gözlerin de annene çok benziyor," dediğinde, sitemle aldığım birkaç nefesin ardından kuruyan göz pınarlarım doldu taştı. Yaşların akmasını bir nebze olsun engelleyebilmek için gözlerimi kapattım. Öyle çaresizdim ki...

"Lütfen bunların hepsi bir rüya olsun."

"Zaten o gördüğün rüyalar seni buraya getirdi delikanlı."

Kirpiklerimi araladım. Geçmişin sisi görüşümü bulanıklaştırmıştı belki, ama zihnim hâlâ açıktı. Şimdi anlıyordum Ayşin'in bu işlere neden giriştiğini. Lanet olsun. "Benim kim olduğumu hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı hiç gücüm kalmamışçasına salladım. Derin bir iç çekişi bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. Yüzünü net olarak göremesem de kaygılı olduğunu hissettim.

"Ben, annen ve baban..."

"O adam benim babam değil!" diye uyardım. "Babammış gibi bahsetme." Hoşuna gitmiş bir şekilde tebessüm ederken "Patronunmuş gibi de bahsedemem," dedi, sanki benim istediğim oymuş gibi.

"İsabet olur."

Bir anda ciddileşti. Konuşmasını baştan alarak "Ben, annen ve Okan yetimhaneden çocukluk arkadaşıydık. Hatta Okan'la ben kan kardeşiydik," dedi. Doğru mu duymuştum? Annem ve o adam yetimhanede mi bü-

yümüştü? O yüzden mi bana kimse sahip çıkmamıştı? Peki ya Patron, kendi bu zorluğu yaşamışken nasıl olur da beni göz göre göre o cehenneme yollardı? Hoş, çıkış biletimi de o kesmişti ama olsun.

Merakım hareketlenirken "O yüzden mi sürekli evimize geliyordun?" diye sordum küçük bir çocuk gibi. Bunu fark ettiğimdeyse durumu toparlamak adına "Yani rüyalarımda seni sürekli evde görüyordum," diye ekledim. "Şu anda karşımda olduğuna göre, belli ki onların hepsi gerçek." Gülümseyip gülümsemediğine emin olamadım. Adam başını hayır anlamında salladı.

"Annenin ölümünden birkaç ay öncesine kadar o eve adımımı atmadım ben." Neden? Madem çocukluk arkadaşlarıydı. Ne olmuştu da birbirlerinden uzaklaşmışlardı? Aklımda dolaşan soruları seslendirmiş olmalıydım ki açıklamaya başladı.

"Belki kızacaksın ama annene oldum olası vurgundum ben. Uğruna şiirler yazacak kadar..." Tıslarcasına gülümserken "Bir Âşık Veysel daha," diye iç geçirdim. "Ama hiçbir zaman açılma cesaretini gösteremedim. Uzaktan sevdim. Çok sevdim ve bunu bilen tek kişi Okan'dı." Sesi öyle bir tonda çıkmıştı ki, annemi gerçekten sevdiğini ama Patron'a anlattığı için de pişman olduğunu içimde bir yerde hissetmiştim.

"Annen de Okan'a tutkundu. Aklı beş karış havadaki Okan'a... Tabii o, benim duygularımı bildiği için yüz vermiyordu. Yani ben öyle sanmışım." Sesindeki kıskançlık, ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın fark ediliyordu. "Benim rahmetli babam on yedi yaşımda ortaya çıkınca yetimhaneden bir sene erken ayrıldım." Bakışları arkamdaki bir noktaya kayınca dönüp baktım. Anneminkine göre daha eski duran mezar taşındaki ismi daha önce okuduğumu anımsadım. O, babası mıydı?

"Bayram Karaoğlan."

"Benim yokluğumda ikisi sevgili olmuş, hatta birlikte olmuşlardı. Tabii ben bunu çok sonradan öğrendim. Öğrenir öğrenmez de annene zarar gelmemesi için onlardan uzak durdum."

"Okan'ın ona zarar vereceğini önceden biliyor muydun yani?"

Başını evet anlamında sallarken "Okan rahatsızdı ve bununla ilgili tedavi görüyordu. Hoş, en ufak bir şeyde hastalığı nüksediyordu ama," dedi. Patron hasta mıydı? Peki, neden tedavi gerektirecek kadar hasta olduğu hiçbir anı hatırlayamıyordum.

"Hastalığı neydi?" diye sorduğumda "Şizofreni," cevabını almak şah damarıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Patron'un tüm o gerçeklikle arasındaki bağlantıyı yitirdiği, gerçek olmayan olaylara inandığı anlar, kişiliğini değiştirdiği, düşüncelerini çarpıttığı, alıştığımızdan farklı davranışlar sergilediği zamanlar hastalığından dolayı mıydı? Allah kahretsin, neden bunu fark edememiştim ben!

"Bunu çok iyi saklayacak bir iş yapıyor, değil mi?"

"Bir dakika, bir dakika!" Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. Kafamdaki taşları yerine oturtmaya çalışırken "Annemi bu yüzden mi öldürdü yani?" diye sordum. Başını onaylarcasına sallayıp "Temelde öyle," dedi inanılmaz rahat bir tavırla. "Kendi yaptıklarını annen yaşıyormuş gibi düşünüyordu. Yapmadığı eziyet kalmamıştı. Annen dayanamayıp beni arayınca her şeyi öğrendim. Müdahale etmeye çalıştım, annen izin vermedi. Korumaya çalıştım, Okan fark etti. Benim hâlâ ona âşık olduğumu, annenin de bana karşılık verdiğini düşündü. Ben âşıktım ama annen bana hiçbir zaman karşılık vermedi. O ne yaparsa yapsın, aldatsın, canını yaksın, Okan'dan başkasını düşünemeyecek kadar saplantılıydı."

Ömer denen adam konuşuyordu ama ben ona bakmak yerine hiddetimi annemin üzerine yağdırıyordum. Nefret ediyordum. Ondan da aşkından da...

Son cümlesiyle bir an tanıdığım birinden bahsediyormuşuz gibi geldi. Gözlerimi annemin mezarında dolaştırırken Yer Fıstığı zihnime doldu. Yoksa ona âşık olmamın nedeni, içten içe anneme benzediğini hissettiğim için miydi? Benim yüzümden başına tonla olay gelmişti. Ölmemişti belki ama kıyısından dönmüştü. Bu da beni o adam yapardı. Babam.

"Annene öyle bakma Uraz. İnan bana bu hikâyede en suçsuz olan o."

Hem sinirlenmeme hem de savunmaya geçmeme neden olan şey, ağzından çıkan o haksız kelimeler silsilesiydi. İçimde kabaran öfkeyle başımı Ömer'e çevirdim. "Suçsuz mu?" Dudaklarım küçümser bir edayla büküldü. Dalga geçen kelimelerim ağzımdan birer küfür gibi döküldü. Oturduğum yerden kalkarken bunca öğrendiğim şeyden sonra bacaklarımın hâlâ beni taşıyor olmasına şükretmeliydim. "Suçsuz olan kim biliyor musun?" diyerek birkaç adım geriledim. Annemin mezarını göstererek "O değil," dedim ve işaret parmağımı kendime doğru çevirdim. "Ben! Altı yaşındaydım ben. Altı! Ne annem vardı ne babam. Beni tanıyan kimse yoktu. Kimsesizdim. Neler yaşadım, neler gördüm? Neler hissettim biliyor musun? Sen neredeydin o zaman? Hayatımın içine sıçılırken neredeydin?"

Benim ardımdan ayağa kalkan adam, ellerini teslim olur gibi iki yana açarak adım adım bana yaklaştı. Tavrı sanki bir suçluyu sakinleştirmeye çalışır gibiydi. "Annenin ölüm haberi geldiğinde doğu görevindeydim Uraz. İzin almam birkaç günümü almıştı. Ben gelene kadar anneni kimsesizler mezarlığına gömmüşlerdi, seni de

yetimhaneye göndermişlerdi. İlk iş olarak anneni babama emanet etmek için buraya taşıdım. Okan'ın ulaşamaması için farklı bir soyadı kullandım. Tüm bunlarla uğraşırken senin izini kaybettim çocuk."

"Bana çocuk deme!"

Kükreyişim mezarlığı inletti. Ömer olduğu yere mıhlandı. "Polissin lan sen! Polis! İstediğin an, istediğin kişiye ulaşabilirsin. Kimi kandırıyorsun?" Dilime hükmedemiyordum. Karşımdaki adamsa kelime cambazı gibi tam kontrol sağlıyordu. "Babanı hafife alıyorsun."

"Bence seni gözümde büyütüyorum."

Dilimin ucuna yayılan iğrenç tattan kurtulmak istiyormuş gibi her kelimeyi tükürüyormuşçasına telaffuz ettim. "Kurt!" Siktir. Soyadımla hitap etmişti. Ciddiyetini bozmayan adam, sakinliğini korumak için ekstra çaba sarf ediyordu. Bunu kasılan çenesinin altında belirgin bir şekilde atan damardan anlayabiliyordum. "Seni tam bulduğumu sandığımda yetimhaneden kaçtın. Ben, senelerdir senin yüzünden Okan'ın peşindeyim. Emniyet müdürüyüm lan ben! İşimi yaptıracak tonla adamım var. O baskını uzaktan yönetmem gerekirken, bizzat kendim girdim ateşin içine! Neden peki? Düşündün mü bunu hiç?" Her kelimede sesinin oktavı biraz daha arttı. "Senin için ulan! Senin orada olduğunu bildiğim için. Seni bulabilmek için!" Beni göstererek, bana doğru geldi ve en sonunda göğsümü delmek istercesine işaret parmağını bastırdı. "Annenin emanetisin bana," derken elini enseme kaydırdı ve sanki beni sakinleştirebilecekmiş gibi var gücüyle sıktı. Alnını alnıma sertçe yaslarken, kan çanağına döndüğünü fark ettiğim gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. "Eğer o gün kaçmasaydın, şu an çok başka şeyler konuşuyor olacaktık." Derin bir iç çekişin ardından beni kendine çekti ve beklemediğim bir baba-

canlıkla sarıldı. Buna hazırlıksız yakalanmıştım ve işin kötü tarafı bu çok iyi gelmişti. Ellerim boşlukta sallansa da yüreğimle ona sarılmış gibiydim. Ben kollarının arasındayken, baskından sonra olan her şeyi tek tek anlattı. Patron'u sorguya çekişini, ona yakın olan herkese zarar verdiği için beni uzaktan takip ettiğini, her zaman bir gözünün üzerimde olduğunu, yalnız olmadığımı, kimsesiz hiç olmadığımı...

"Şimdi bana yardım etmelisin."

Sarılmayı bıraksa da ellerini omuzlarımdan çekmedi ve var gücünle sıkmaya başladı.

"Eğer hayatının intikamını almak istiyorsan, yardım etmek zorundasın."

"Acı, bir saati on saat yapar."
Shakespeare

Ayşin

Uraz'ı en son mezarlıkta bırakmıştım ve o günün üzerinden neredeyse üç hafta geçmek üzereydi. Bu, sanki üç asırlık bir sürgün yemişim gibi hissettiriyordu. Çünkü Uraz ortada yoktu. Başlarda beni cezalandırdığını düşünmüştüm. Telefonu kapalıydı, evi kapı duvar... Ne okula uğruyordu ne de tanıdığım biriyle görüşüyordu. Sırra kadem basmıştı sanki ve beni ayakta tutan tek şey, iki günde bir attığı "Seni kurtluyorum," mesajıydı. Geri dönüş yapmaya çalıştığım an telefonu kapanıyordu. Nefes alıyor olmasına bile sevinemiyordum, nerede aldığını bilmediğim için.

Gündüze sığmayan acılarım gece uyutmuyordu. Yüreğim mahşer yeriydi, ruhum ise kül. Ağlamak anadiliydi sanki bu yokluğunun. Konuşamadığım her an dökülüyordu kirpiklerimden yaşlarım. "Gözlerden yaş akmadıkça, kalp bayram etmez," diyordu babam. Heves-le o bayram gününü bekliyordum.

Kafamı dağıtmak için okuduğum tüm kitapların üzerinden geçmiştim ama hâlâ başucu kitabım "Aşk Ve

Gurur"du. Her gece Uraz'ın okuduğu sayfalara göz gezdiriyor, sesini zihnimde yaşatmaya çalışıyordum. Uykuya dalmadan önce onu yaşıyordum. Uyanıkken onu...

"Nasıl anlatsam bilemedim. Bin sene heyecanla beklediğin bir şey sonunda gelmiş de gerek kalmamış gibi. Aşk ve Gurur gibi... Evet, "Aşk" gerçekten insanı zayıf yapabilir ama "Gurur" hele akli üstünlük de söz konusuysa "Gurur" her zaman emin ellerde olacaktır."

Telefonumun titremesiyle gözlerimi okuduğum kitaptan ayırdım. Ekranda görmeyi ummadığım isim, uzun zamandır bitkisel hayattaymışım gibi hissettirdi. Bedenimin canlandığını, sanki yaşama döndürmeyi bilen tek kişi oymuş ve büyük bir ustalıkla bana nefesimi bahşetmiş gibi hissedebiliyordum. Kalp atışlarım tüm vücudumda gürlercesine yankılanıyordu. Titreyen ellerimin verdiği çabuklukla telefona uzandım. Açıp hiç sesimi çıkarmadan bekledim. Bu anın gerçekliği için onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Yer Fıstığı."

Gözümden bir damla yaş firar etti. "Buradayım," diyebildim. Mutluluk ve gözyaşı birbirine karıştığında insanın yüzünde saçma bir tebessüm oluyordu. "Ben de buradayım. Kapıyı açar mısın?" Doğru mu duymuştum? Yüreğim ağzımda atmaya başladı. Cevap vermeyi geçtim, yutkunamadım bile. Sadece yataktan kalktım ve saatin geç olmasını umursamadan koşarak kapıya gittim. Aşağıda olmasını bekliyordum. Oysaki aramızda sadece bir kapı olduğunu fark ettim. Öyle özlemiştim ki onu...

Heyecandan dilim damağım kurumuştu. Sanki ilk kez buluşuyormuşçasına kapıyı açtım. Boynuna atlamayı, onu ne kadar sevdiğimi, bir o kadar özlediğimi

haykırmayı ve ardından beni bu zamana kadar yalnız bıraktığı için içimde biriktirdiğim ne varsa kusmayı düşünüyordum ama sadece durdum. Çünkü karşımda duran adam bana ilk tanıdığım Uraz'ı hatırlatıyordu: Gözü kara, umursamaz, soğuk.

Vücudu da ilk zamanlarına dönmüştü. Kaslarını üzerindeki mont bile saklayamıyordu. Dinç gözüküyordu ama gözlerindeki yorgunluğu onu tanıyan biri anında fark ederdi. Benim gibi...

"İçeri davet etmeyecek misin?"

Tebessüm etmeye çalışıyordu ama sesinde hiçbir vurgu yoktu. Garip bir his kalbime çöreklenirken mıhlanıp kaldığım yerden güç bela çekildim. Uraz ayakkabılarını kapının önünde bırakarak içeri girdi. Bu çok kalmayacağını gösteriyordu. İçimde biriken ağlama hissini, sanırım gittiği âna saklasam iyi olacaktı.

Kapıyı sessizce kapattım. Uraz çoktan odama doğru yönelmişti. Ağır adımlarla peşinden ilerledim. İlk kez Uraz oradayken odama girmek istemiyordum. Sanki orası bizim için bir sondu.

Kapının eşiğinden korkarak içeri baktım. Yatağımın başında dikilen Uraz, okuduğum kitabın sayfalarına dokunuyordu. Yüzünde gerçek bir tebessüm görür gibi oldum ama emin olamadım. Neden sevdiğim adama değil de, bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissediyordum?

"Neden buradasın?"

Kuruyan boğazım sesimin önüne engel oldu. Kapıyı ardımdan kapattım. Uraz kitabı kurcalamayı bırakıp bana döndü. "İhtiyacım vardı," dediğinde "Neye?" diye sordum.

"Sana."

Buna inanmayı o kadar çok istiyordum ki... "Seni görmeye," derken bana doğru bir adım attı. "Seni duy-

maya," derken bir adım daha. Aramızdaki mesafe gittikçe kapanırken kalbim delicesine çarpmaya başladı. Bu söyledikleri gerçek miydi?

"Seni hissetmeye, sana sarılmaya, seni öpmeye..."

Önümde bittiği gibi beni kollarının arasına aldı ve çölde suya hasret kalmış bir adam gibi beni öpmeye başladı. Karşı koymak istedim ama bedenimdeki her hücre bana ihanet ederek dokunuşuyla canlanıyor, her sinir ucu birbirine değen elektrikli teller gibi kıvılcım saçıyordu. Direnemedim. Eğer bu gerçek değilse hiçbir şey gerçek değildi.

Uraz öpüşmeyi kesip beni kollarının arasına aldı. O kadar sıkı sarıyordu ki, özlediğini söylemesine gerek yoktu ama bu sessizliği neydi? Sustuğu yerde bir şeyler kırılıyordu sanki.

"Uraz, ne oluyor?"

Saçlarımın arasında burnunu dolaştıran adam, tüm kokumu içine hapsetmek istercesine derin bir nefes aldı. Hâli, tavrı ve hareketleri kafamı karıştırıyordu. "Sana bir hediye getirdim." İstemeye istemeye benden ayrılan Uraz, montunun cebinden ufak bir paket çıkardı. Acemice paketlendiği belliydi. "Bu ne?" diyerek elime aldım.

"Bak bakalım."

Hediyeleri paketleriyle beraber saklamayı sevdiğim için nasıl olursa olsun dikkatlice açtım. İçine baktığımda gördüğüm şey yavaşça dudaklarımın aralanmasına neden oldu. "Uraz bu," derken ipini tuttuğum gümüş, kırmızı gözlü kurt kolyesini çıkardım. Normal kolyelere göre ağırdı. Gerçek gümüş olmalıydı.

"Bu göğsündeki dövmenin aynısı."

"Sana özel yaptırdım."

Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan Uraz'a ufak bir bakış attım. Ondan bir parça taşıyan, bana özel bir

kolye... Sanırım daha özel bir hediye düşünemiyordum. Kolyeyi incelemeye devam ettim. Et kalınlığının fazlalığı dikkatimi çekti. İçi açılabiliyor muydu? Tırnaklarımı boşluğuna geçirdiğim gibi tık sesi geldi. İçini açtığımdaysa beni karşılayan, Norveç'te binbir zorlukla çektiğim ikimizin fotoğrafıydı.

"Ama bu çok..." Parmaklarımı fotoğrafın üzerinde dolaştırdım. Sanki o günkü anımızı tekrar yaşıyormuş gibi hissettim. Mutluluktan gözlerim dolarken "Çok güzel," dedim. Uraz'ın belli belirsiz gülümsediğini fark ettim ve bu sefer gözlerine ulaştığını görebiliyordum. "Nereden aklına geldi?" Tekrar kolyeye bakarken sağ tarafta, daha geniş duran boş kısma gözüm takıldı. Özel yaptırdım dememiş miydi? Fotoğraf koymak için fazla derindi. Oraya ne koymamı bekliyordu ki?

"Her zaman yanında olmak istiyorum."

Bakışlarımı sevdiğim adama çevirdim. Bu, benim istediğim tek şeydi ama sanki aynı şeyden bahsetmiyorduk. Kolyeyi sanki büyük bir sırrı mühürlüyormuş gibi kapattı. "O yüzden," deyip elimden aldığı kolyenin iplerini tuttu.

"Boynundan çıkarmanı istemiyorum. Ne olursa olsun."

Arkama geçip kolyeyi boynuma taktı. Göğsümün tam üstüne ayarlamıştı. Dövmesinin olduğu yere... Elimi kolyenin ağırlığında dolaştırdım. "Çok yakıştı." Önüme geçen adama teşekkür edercesine gülümsedim ama hâlâ kafamda sağdaki kısmın neden derin olduğu dolaşıyordu ve Uraz'ın neyi amaçladığı...

"Sana kitap okumamı ister misin?"

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Üç haftadır ortada yoktun. Bir gece yarısı geliyorsun ve biz ne olduğunu konuşmayıp, kaldığımız yerden kitap mı okuyacağız?"

Sitemli bir şekilde ellerimi kolyeden çektim. Uraz söylediklerime değil de bu hareketime sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. "Bir şey olduğu yok Yer Fıstığı. İşlerim vardı." Alaycı bir kahkahayla "İşlerin vardı," diye tekrarladım. "Acaba bu işlerin yapacağın dövüşle bir alakası var mı?" Yüz hatları bunu nereden bildiğimi sorgularcasına gerildi. Bir şey söylemesine izin vermeden "Öğrenemeyeceğimi mi sanıyordun? Gerçekten beni salak yerine mi koyacaktın?" diye sordum. Ciddiyetini bozmadan beni incelemeye devam etti. Konuşmaya niyeti mi yoktu, yoksa susmak için çaba mı sarf ediyordu emin olamıyordum. "Belli ki bu üç haftada antrenman yapmışsın. Benden daha ne kadar gizlenecektin?" Sakin kalmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı. Bu beni korkutacak mıydı? Asla. "Dövüş bu akşam mı? Saklandığın delikten çıktığına göre, bu yakınlarda olmalı. Beni davet etmeyeceğine göre, ne o?" Sözlerimin onu kışkırtmasını, söylemediği ne varsa öfkenin verdiği cesaretle haykırmasını istiyordum ama Uraz, sahip olduğu tüm iradeyi kullanırcasına susuyordu. Ta ki "Helallik almaya falan mı geldin?" diye sormama kadar. Gözleri bir anda kısıldı. Çenesi kasıldı. Dişlerini sıktığına yemin edebilirdim. Kabaran bir horoz misali duruşu dikleşti. Çenesinin altında atan damarı net bir şekilde görebiliyordum. Kanımı donduracak bir öfkeyle bana bakarken burnundan soluyordu.

"Söyleyeceklerin bitti mi?"

İşte bu tavrı korkutucuydu. Başımı evet anlamında salladım. Gözlerimin içine merhametsiz bir ifadeyle baktı. Sanki söylediklerim, içinde bir yerde gizlediği düğmesine basmıştı ve Uraz onu ilk tanıdığım, kapıdan girerken ki adama dönüşmüştü.

"Allaha emanetsin Yer Fıstığı."

"Cesaretin ölçüsü ölmek değil, yaşamaktır."
Vittoiro Alfieri

Uraz

Hava her zamanki gibi ter, kan ve sigara kokularıyla harmanlanmıştı. Bir zamanlar müptelası olduğum bu karışım, şu anda midemi bulandırıyordu. Ayşin haklıydı. Değişmiştim. Fakat bunun iyi yönde mi olduğundan şüpheliydim.

Yine onu incitmiştim çünkü...

Üç hafta boyunca kendimden uzak tutmamın tek nedeni, olur da işler planladığım gibi gitmezse yokluğuma daha rahat alışması içindi. 21/90 kuralı kafamın içindeki B planıydı. Bir şeye alışmak için zihnimizin yirmi güne ihtiyacı vardı. Yirmi birinci gün zaten alışmış oluyordunuz ve bu alışkanlığı üç ay boyunca devam ettirirseniz kalıcılığı sağlardınız. Gerçek basitti. Bilinç ve bilinçaltı çatıştığında kazanan her zaman bilinçaltı olurdu ve Ayşin'in planladığım geleceği için buna çok ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacından daha çok...

İçerisi çok kalabalık olmalıydı. Haykırışları soyunma odasının kolonlarını titretiyor, kirişlerden ufak tefek parçalar dökülmesine neden oluyordu. Çok eski bir bina-

daydık. En son böyle bir yerde canımızı zor kurtarmıştık. O zaman yanımda olmasından dolayı öfkelendiğim kıza şu an nasıl da muhtaçtım anlatamam. Onu düşünürken kendimi önemsememiştim. Fakat onu çok özlemiştim. Görmeyince katlanmak kolay olur derlerdi ya, onlar hanımeli kokusunun yarattığı hissi bilmiyorlardı. Bilmesinler de zaten. O koku sadece bana özel kalmalıydı, benim olmalıydı. Sonsuza kadar... Ve bunun için de yaşamalıydım ama içimden bir ses, bu sefer bunun kolay olmayacağını söylüyordu.

Soyunma odasının kapısı açılıp kapandıkça, kana aç kalabalığın çıkardığı sesleri, uğultu şeklinde içeri doluyordu. Ardı ardına söylenen kelime, kanımı dondurmaya yetmişti."Ölüm!"

İstedikleri bu muydu? Gerçekten bir insanın canına mı bahis oynuyorlardı? Alt tarafı birkaç aydır ortalıkta yoktum. İşler ne zaman bu kadar acımasız hâle dönüşmüştü?

"Kurt?"

Tereddütle yükselen ismim, soyunma odasında yıkık bir şekilde oturan adamdan gelmişti. Ağzı burnu kaymış, kanla kaplı yüzü bakışlarımı yakaladığı an nefesini tuttu. Sanki çok rahat nefes alabiliyormuş gibi. "İnanmıyorum, sensin." Aynı şeyi söylemeyi o kadar isterdim ki, patlayan dudağı ve morarmış şiş gözü bu işi imkânsız hâle dönüştürüyordu. Oturduğu banktan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Acı dolu bir iç çekti. Nasıl hissettirdiğini çok iyi bildiğim için "Ne yapıyorsun? Otur oturduğun yerde," dedim ama beni dinlemeyip ayaklandı. Harabeye dönmüş bedeni tüm çıplaklığıyla gözlerimin önündeydi. Diğer yaraları neyse de karnına aldığı darbeler sanki tek bir noktada birleşmiş gibi morarmıştı.

"Burada olduğuna inanamıyorum."

Ayaklarını sürüyerek bana doğru geldi. Çaprazımdaki banka yine iniltiler eşliğinde oturdu. "Yoksa Kobra'nın sır gibi sakladığı yeni dövüşçü sen misin?"

Bunu Kobra'dan ben istemiştim. Patron'a yaşatacağım son oyunun sürprizi kaçmamalıydı. Belli ki başarmıştı da. "Hemen Ölüm'e oynadığım bahsi değiştirmeliyim."

Kanla kaplanmış dişlerini göstererek güldü. Beni desteklemesi gurur vericiydi ama benim takıldığım nokta "Ölüm" oldu. Kendine ölüm ismini verme cesaretini gösterecek kadar güveniyor muydu?

Ortam ısınmaya başlamıştı. Belli ki birazdan "Çember" adının hakkını verecekti. Mahşer yeri...

"Kurt!"

Kapının yeniden açılmasıyla beklediğim insan içeri girdi. "Hazır mısın?" Kobra'yı onaylamak adına ayağa kalktım. Gözlerini üzerimde dolaştırırken gördüğüm ifade, inanç ve gururdu. Birkaç haftadır onunla gizli kapaklı buluşup, adının Ölüm olduğunu şu anda öğrendiğim adamla ilgili konuşuyorduk. Bana taktikler veriyor, yaptığım antrenmanları kontrol ediyordu. Son üç gündür onu görmemiştim. Son üç gündür kimseyi görmemiştim.

"On dakika içinde seni çağıracağım."

Başımı tamam anlamında sallarken "Cankut geldi mi?" diye sordum. Kobra bilmediğini söyleyecekmiş gibi ağzını araladığı sırada arkasında bir yüz görüldü. "Biri beni mi soruyor?" İlk kez onu görmekten dolayı mutluydum. Pişmiş kelle gibi sırıtmasına rağmen...

"Ah kıyamam. Nasıl da özlemiş beni."

Cankut yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. Zevzekliğini, yaşadığı iç çatışmasını saklayabilmek için yaptığını çok iyi biliyordum. Bu yüzden ona kızmak yerine karşılık verdim. Tıpkı bir veda kucaklaşması gibi...

"Kurt!" diye dikkatimi çeken Kobra "On dakika!" diye hatırlatmasını yaptı. Arkamdaki bir noktaya gözleri kayınca, meraklı bir çift gözün yakıcı hissini sırtımda hissettim. Sarı'yı kendimden ayırırken arkamdaki adamı işaret ettim. Gözleri anlık da olsa adama kaydı. "Bize bakmıyor bile," dediğinde omzumun üzerinden başımı geriye doğru çevirdim. Gözleri kapalı banka uzanmış, yaşam savaşı verir bir hâli vardı. Tekrar Cankut'a döndüğümdeyse beklediğim bakış beni selamladı.

"Emin misin?"

"Eminim Sarı."

Yanaklarını şişirerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Bu konuşma bir veda konuşması olmayacak değil mi?" Bunu o kadar tedirgin bir şekilde sormuştu ki, gülümsemeden edemedim. O, iyi bir dosttu. Ne kadar kızsam da bağırsam da arkamı kollayan belki de tek insan.

"Öyle olması gerekiyor."

Kızarmaya başlayan gözlerini benden kaçırdı. Birazdan ağlarsa şaşırmayacaktım. "Gel buraya," diyerek ensesinden çektim. Bu sefer ona sıkıca sarılan kişi bendim. Bir süre sessizce burun çekişlerini dinledim. Ağlama demeyecektim. Göz pınarlarım intikamla kurumasa büyük ihtimal ben de ağlardım. Dile kolay, az zaman geçirmemiştik beraber. Çoğunda beni kızdırsa da ne çok badireler atlatmıştık ve artık sona gelmiştik.

Son altı dakika...

"Ayşin sana emanet."

Kaskatı kesilen bedeni, ilk şoku attığı gibi kollarımın arasından çıkmaya çalıştı ama ensesinden daha sıkı tutarak onu engelledim. Yüzüne bakarak konuşamazdım. "Büyük ihtimal bana çok kızacak ama nefret etmesine izin verme." Cankut hareket etmeyi kesti. Ses çıkarmadan söylediklerimi dinliyordu. "Eğer o çemberden sağ

çıkamazsam, beni annemin yanına gömün. Belki aramızdaki toprakta anne oğul olmayı becerebiliriz."

"Kurt."

Cılız, çaresiz bir ses kulağımın dibindeydi. "Ve benim neyim varsa senindir. Tek bir şey hariç," derken ilk kez, benim için sır olan bir şeyi biriyle paylaşıyor olmanın tedirginliğini yaşamıyordum. "Spor odasındaki dolapta siyah bir kutu var. O kutunun içindekini başucuma gömmeni istiyorum." Derin bir nefes alırken, yüzümde o günkü anının etkisiyle sıcak bir tebessüm oluştu. "Bu zamana kadar çok kan döktüm ama hiçbiri bu bez parçasındaki kadar değerli değildi."

Cankut, canının yanmasını hiçe sayarak elimden kurtuldu. Gözlerimin içine karmaşık ifadelerle baktı. Kızgındı, hem de ağzımı burnumu kırmak isteyecek kadar hiddet taşıyordu yüreğinde. Üzgündü ama en çok da hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi.

"Ölmeyeceksin Kurt."

Kelimeleri telaffuz ederken doğru olmadıklarını o kadar iyi biliyordu ki. "Damarındaki kana değil, ruhundakilere güveneceksin. Ölmeyeceksin. O yüzden bana hiçbir şey emanet etme. Yine bunu yapma!" Gözüm duvardaki camı çatlak saate takıldı. Son iki dakika...

"Her şey için, en çok da varlığın için teşekkür ederim. İyi ki vardın."

"Kurt!"

Tüm ciddiyetimle, daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden soyunma odasından çıktım. Rutubet kokan koridorlarda kendimden emin adımlarla ilerlerken, yüzümde oluşan pis gülümsemeye engel olamadım. Gün hesaplaşma günüydü. Gün ödeşme günü...

"Çemberine dönüyorsun Kurt Uraz. Hazır ol."

"Evet baylar bayanlar! Aranızda yolunu şaşırıp buraya düşenler varsa, çıkışlar iptal!" Megafondan çıkan sesle ortamdaki uğultu sevinç nidalarına dönüştü. "Çünkü burası mahşer yeri. Burası çember!" Kalabalık coşkuyla alkışlıyor, haykırışları ıslık seslerine karışıyordu. "Beni bilen bilir. Tanımayanlar içinse ben Kobra. Kuralları ben koyarım, kazananı ben belirlerim. Rakipler ringe çıktığı gibi bahisler biter!"

Para seslerini ve tek bir ismin yükselişini bulunduğum yerden bile duyabiliyordum. Bunun için kızamazdım. Kimse adıyla nam salmış adamın karşısına dikilecek kişinin, çemberin asıl sahibi olduğunu bilmiyordu.

"İyi düşünün. Belki de Ölüm'ün gizemini aralayacak rakibi sizi çok şaşırtacak."

"Gizemli rakibe oynuyorum! Evim de arabam da kazanamazsa sizindir."

Kulağı sağır edecek gürültünün arasından duyduğum sesle gülümsedim. Resmen benim malımla bana oynuyordu piç kurusu. "İşte bu! Başka yok mu?" Kobra, Cankut'un gazıyla birkaç ismi daha benim lehime çevirdi. Patron'un şu andaki yüz ifadesini öyle merak ediyordum ki...

"Dövüşçülere dokunmak, yardım etmek ve ringe yaklaşmak yasak. Aksi takdirde sizi iki kızgın boğanın tek hedefi yaparım!"

Kalabalık acımasızca gürledi. "O zaman artık rakipleri birbiriyle tanıştıralım mı?" diye sorduğunda yükselen kükreyiş, tenimin altında yanmakta olan ateşi harladı. Yaslandığım duvardan uzaklaştım. Çıkacağım kapıya

doğru ilerlerken ellerime sardığım bandajların sıkılığını kontrol ettim.

"Sağ köşeden gelen, hepinizin tanıdığı isim, Ölüm'ün ta kendisi!"

Duyduklarım sağır edecek kadar kulaklarımı tırmaladı. Tüm kalabalık tek bir ağızdan "Ölüm" kelimesini haykırıyordu. Adamın çembere geldiğini daha da coşan seslerden anladım. Olduğum yerde hareketlenirken üzerimdeki gerilimi uzaklaştırmaya çalıştım. "Sol köşedeyse... Hepinizin daha da iyi tanıdığı bir isim..." derken son nefesimi aldım. Adımın anons edilmesini beklemeden dışarı çıktım. Kobra beni görür görmez, boğazı yırtılırcasına bağırdı.

"Çemberin Efendisi Kurt Uraz!"

Kalabalığın arasından geçip çembere girerken çıkan gürültü sağır ediciydi. "Ölüm! Ölüm! Öl... Kurt! Kurt! Kurt! Kurt!" Beni gören herkes, ilk şoku attığı gibi adımı haykırmaya başladı. Kurt sesi yeri göğü inletiyordu. Uzun zaman sonra ilk kez kalabalıkla bir olduğumu hissediyordum. Bu gurur vericiydi. Çembere doğru yürürken gözümü bir an olsun Patron'un locasından ayırmadım. Ayaklanmıştı. Yüzünü karanlıktan dolayı tam olarak seçemesem de gerginliğini duruşundan anlayabiliyordum. Beklemiyordu, şu anda burada olmamı istemiyordu. Onun için geldiğimin farkındaydı.

Çembere çıktığım gibi rakibime döndüm. Demek Ölüm buydu. Bakışları gerekli talimatları almak ister gibi Patron'un üzerindeydi. O da burada olmamı beklemiyordu. Bundan istifade ederek, daha önce görmediğim adamı baştan aşağı süzdüm. Kobra'nın söylediği her detayı yakalamaya çalıştım. Benden çok da iri değildi ama kasları küçümsenemezdi. Bugüne kadar dövüştüğüm herkesten farklıydı. Fakat aynı benim gibiydi. Bakışlarını

bana çevirdiği anda gözleri şehvetle kısıldı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Bu sadece bir dövüş olmayacaktı. Artık emindim.

Bu gece ölümle dans edecektim. Ölümüne...

"Kurt!"

Çok yakınımda yankılanan adımla başımı çevirdim. Cankut elindeki bir şişe suyu bana fırlattı. Dudaklarını kıpırdatarak "Ömer burada," dedi. Biliyordum. Burada olmasını ben istemiştim. Yakaladığım bir şişe suyu başımdan aşağı döktüm. Ortamın sıcaklığı bu şekilde biraz daha azaldı ama içimdeki yangın hiç sönmeyecekmiş gibiydi. Elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. Su damlaları anında buharlaşmıştı sanki.

Kobra'yla göz göze geldik. Bu hayatta sırtımı güvenerek dayadığım ikinci insandı. O da bana çok kızgındı biliyordum ama şu anda daha çok... Hazır olup olmadığımı gözleriyle sorduktan sonra başımı belli belirsiz salladım ve gardımı aldım. Omuzlarımı döndürerek kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Yüzündeki endişeli ifade milimetrik bir tebessüme dönüştü.

"Bu gece çok kan dökülecek!"

"Lütfen bu sen olma," diyen bakışlarını kalabalığa doğru çevirdi. "Şov başlasın!"

Düdüğünü çaldığı gibi kalabalık arasındaki yerini aldı. Mekânda sesler bir anda yükseldi. Ölümle göz göze kitlenip birbirimizin hamlelerini bekledik. Kızgın bir boğa gibi beni izliyordu. Aynı benim gibiydi. İlk yumruğu atmamak için direniyordu.

Bu gece uzun olacağa benziyordu.

Kalabalığın nefesini tuttuğunu duyabiliyordum. Beni tanıyanlar bekleyişimin nedenini bilirdi ama karşımdaki sabırsız adamın sakin duruşu kafalarını karıştırıyor gibiydi.

"Ölüm! Bitir işini!"

Patron'un gür sesi, kalabalığın sessizliği arasında yankılandı. Sanki bunu bekliyormuş gibi üzerime doğru koştu ve suratıma yumruğu geçirdi. Buna ben izin vermiştim. Hafifçe gerilerken ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Kalabalığın büyük bir kısmı hâlâ sessizdi. Ağzıma gelen kan tadını yere tükürmeme izin vermeden yumruklarını ardı ardına savurmaya başladı. Karşılık vermedim. Sadece kendimi korudum. Görebildiğim kadarıyla bu acizliğim hoşuna gitmişti. Hamlelerini canlı bir şekilde görmem için bundan başka şansım yoktu. Yumruk atmadan önce adım attığını fark ettiğim an ayaklarına odaklandım. Acı damarlarımda dolaşırken, adrenalin tüm hücrelerime nüfuz etmeye başladı. Yenilendiğimi hissediyordum. Ağzımdaki kanın özlediğim tadı da buna destek oluyordu.

Sağ adımını attığını fark ettiğim an yumruğunun aksi yönüne doğru eğildim ve beklemediği anda tam karnının üzerine yumruğumu geçirdim. O sessiz kalabalık bir anda ayaklandı. Büyük bir çoğunluk Ölüm'e para yatırmasına rağmen beni destekliyordu. Bu, enfes bir hazdı. Ölüm nefessiz bir şekilde geriledi. İfadesi birden değişti, az önce eğleniyormuş gibi görünen tavrı aldığı darbeyle yok oldu. Çenesi kasıldı. Gözleri kısıldı. Ağzındaki kanı öfkeyle yere tükürdü. Elinin tersiyle salyalarını silerken burnundan soluyordu.

Boynumu kütlettim ve omuzlarımı döndürerek az önce darbe alan kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Tekrar gardımızı alırken bu sefer beklemedim. Şaşırtmacalı bir şekilde ona doğru koştum ve havalanıp göğsüne tekmemi geçirdim. Bu hareketimle yükselen sesler "Kurt!" diye haykırıyordu. Ben yere inerken o da gerisin geri yeri boyladı. Kalkmasına izin vermedim. Yüzünde Patron'u

gördüğümü hayal ederek tekmelerimi savurmaya başladım. Her darbem biraz daha sertleşirken ayağım acıdan uyuşmaya başladı.

Ortamın sıcaklığı içimdeki hırsla birleşince ter içinde kalmıştım. Darbelerimle çemberin ucuna kadar gelen adam can havliyle ayağımı kavradı. Kurtulmaya çalışırken dengemi kaybettim. Gerisin geri düşerken bu dövüşler için hâlâ taze olan ameliyat yerimin acısı nüksetti. Boğazım yırtılırcasına inledim. Bir an tüm kalabalık ölüm sessizliğine büründü. Çıt bile çıkmıyordu. Ölüm'ün bana doğru geldiğini gördüm. Can havliyle rastgele tekmemi savurdum. İnleme sesiyle yer titredi. Tam isabet. Kobra saymaya başladı.

"1, 2, 3..."

İkimizin de pes etmeye niyeti yoktu. Aynı anda yerden kalktık. Sanki o da benim gibi acıdan besleniyordu. Hızla üzerime hamle yaptığı an dans eder gibi ondan kurtuldum. Madem bu son oyunumdu. Biraz eğlenceden zarar gelmezdi. Beni yakalamaya çalıştıkça elinden kurtuldum. Bu onu daha da hırslandırdı. Savurduğu darbe kıl payıyla sağ gözüme geldi. Hafif bir acı hissiyle sendeledim. Görmüyordum. Ölüm'ün tekmesi kaburgalarımı kıracak güçteydi. Acıyla yere kapaklansam da pes etmeyip kollarımla bacaklarını sardım ve onu da yere çektim. Üzerime düştü. Daha ne olduğunu anlamadan bacaklarını boynuma dolayan adam nefesimi kesiyordu. Ellerimle bacaklarını ayırmaya çalıştım. Bağırarak boynumu kırmak istercesine sıkmaya başladı.

Bu benim hamlemdi. Yapacağım her şeyi biliyordu. Belli ki Patron ona bütün dövüşlerimi ezberletmiş olsa gerek. Hangi pozisyonda ne yapacağımı aklına kazımıştı. Gözlerim patlayacak kadar zonkluyor, ara ara görüntüler kayıyordu. Nefes alamıyordum. Boynumdaki acı

tüm bedenimi ele geçirmişti ve artık hiçbir şey benim kontrolümde değildi. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Dünya bulanık, ağır çekim, inanılması güç bir düşten ibaretti. Baş dönmem gittikçe artıyor, görüşüm azalıyordu.

"Kurt! Hadi Kurt! Yapabilirsin!"

Acı içimi paramparça ederken konuşamıyor, tepki veremiyordum. Göz kapaklarım öylesine ağırlaşmıştı, başım öylesine dönüyordu ki daha fazla mücadele edemedim ve girdabın içine daldım. Kan çanağına dönmüş gözlerim acıyla kapandı. Karanlık beni esir ederken hiç ışık yoktu. Ta ki tanıdık bir kıkırtı kulağıma çalınana kadar... Kirpiklerimi güçlükle araladım. Sesin geldiği kulağıma doğru başımı çevirdim. Oradaydı. Ayşin tüm zarafetiyle karşımdaydı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Duru teninde uçuş uçuş duran beyaz elbisesiyle ak gül gibi olmuştu. Okyanus rengi gözlerindeki parıltılara mahkûm olmuştum. Her kalbin çarpıntısı, kendi ecelinin ayak sesleriydi. Ecel böyle güzel gelecekse bana, ölüme müebbet yemeye razıydım.

Siz hiç okyanusu dudaklarından öpmüş müydünüz? Öyle nefessiz bir sonsuzluk hissederdiniz ki... Tıpkı şu andaki gibi...

Ayşin konuşmadı. Sadece o âşık olduğum gülümsemesiyle bana baktı. Gamzesinin çukuru öyle rahat görünüyordu ki... "Beni oraya gömsünler," diye iç geçirdim. Hanımeli kokusu burun deliklerimden sızarken bir anda arkasında parlak bir ışık belirdi. Göz kamaştırıcıydı ama ben Ayşin'den başka bir şeyi göremiyordum. Öpülesi avuçlarını göstererek ellerini bana doğru uzattı. Gücümün son parçasıyla elini tutmaya çabaladım. Başaramadım. Ben sussam o duysa diye diledim. Ben baksam, o gözlerimden ne söylemek istediğimi okusa...

"Seni kurtluyorum."

Ölüm bir bataklık misali beni hâlihazırda dibe çekerken, son nefesim ağır gelmeye başladı. Gözlerim karanlığa teslim olurken, ruhumun kaçış yolu sadece bedenimi terk etmekti.

Ayşin

3 Ay Sonra

"Sen bana, gerçekten sevilmeye değer bir kadının sevgisini kazanabilmek için daha başka erdemlere sahip olmam gerektiğini öğrettin. Asıl önemli olan sevmeyi öğrenme çabasıdır durmadan. Eğer geçen nisandaki gibi hissediyorsanız hemen söyleyin. Benim hislerim ve arzularım değişmedi. Ama ağzınızdan çıkacak tek bir kelime beni ebediyen susturur. Ama hisleriniz değiştiyse şunu söylemek zorundayım, vücudumu ve ruhumu büyülediniz, sizi seviyorum. Bugünden sonra bir daha sizden ayrılmak istemiyorum."

Aşk ve Gurur'dan son cümleleri okuduktan sonra kitabı kapattım. Bitmişti. Kapağın üzerinde ellerimi dolaştırdıktan sonra üç aydır, her gün okuduktan sonra geri bıraktığım yerine, hanımellerinin arasına koydum. Onun başlattığını ben tamamlamıştım. Tüm yarım bıraktıklarına inat...

Haziran ayının muazzam sıcağına rağmen, oturduğum taş ürpermeme neden olacak kadar soğuktu. Belki bir karayel esip üşütmüştü. Belki de sessizliği...

"Susma!" diye geçirdim içimden. Derin acılar dilsiz olurdu, bilirdim ama o susmamalıydı. Birkaç yaralı sözle

bırakıvermişti beni. Gözyaşlarımla bile acısını atamıyordum. Hatırladıkça kanatıyordum. O kanla çizmesini öğrenmiştim hayalini, her hâlini...

Fikrine sürgündüm, sesineyse hasret.

Kalbim üç aydır boş bir mezardan ibaretti. Toprağını boynumda taşıyordum. Yaptırırken bunu istemişti. Öyle ağırdı ki bu vasiyet...

Yalnızlık çöreklenirken üzerime taşımakta zorlanıyordum.

Gitmek çözecekse ve biri gidecekse, buralar gitmeliydi. O değil. Ölmeden önce verdiği her sözün altında imzası varken, gitmeyeceğinin altında toprağı yatıyordu. En zayıf ânımdaki keşkelere esir etmişti beni.

Elimi kalbimin üzerindeki kolyeden çekip mezar taşındaki isminde dolaştırdım. Sözcükler saplanıp boğazımı tıkadı. İsmi ise dilimin ucunda kaldı. Aldığımız hiçbir nefes içimizde kalmıyorken, o mu kalacaktı zaten?

"Ayşin. Uçağı kaçıracaksın."

Aklımdan uçup giden düşünceleri ablam yakalamıştı. Bugün geri kalan ömrümün ilk günüydü ve bunu sağlayan dünümün katiliydi. Uraz, hayallerime giden yolun önündeki tüm engelleri benim için kaldırmıştı. Bunu eve gelen kabul mektuplarıyla anlamam hiç geçmeyecekmiş gibi duran pişmanlık duygusuna beni mahkûm etmişti. Meğerse ablamla yakınlığı, sadece benim geleceğimi düşündüğü içindi.

Giderken olmaz denileni oldurmuştu.

Önce ablama yurt dışındaki okuma fikrini kabul ettirmişti. Ablam benim başvurularımla uğraşırken, Uraz bu sefer babamı ince ince işlemişti. O olmadığı üç haftada düşündüğü tek şeyin ben olması, son sözlerimin ağırlığını daha da hissettiriyordu.

"Ayşin, hadi."

Kendimi, dengemden geri kalanı toparlamaya zorladım. Uraz'ın mezarından destek alarak ayağa kalktım. Gözlerim hemen yanındaki annesinin mezarında dolaştı. Ektiğim hanımelleri ona doğru ulaşmış, sonu da sarıp sarmalamıştı. Ölüm bazen birleştirici oluyordu. Uraz'a kavuşmak için son nefesimi beklemekten başka çarem yoktu.

Bu son vedaydı.

Bakışlarımı tekrar Uraz'a çevirirken parmaklarım kolyeyi kavradı. Çok uzun süre buralarda olamayacaktım ama o hep benimle olacaktı.

"Seni sonsuza kadar kurtluyorum sevgilim."

Uzun bir yolun ardından havalimanına giriş yapmıştık. Mezarlıkta çok oyalandığım için fazla vaktim kalmamıştı. Neyse ki bu ihtimali düşünerek check-in işlemimi günler öncesinden yapmıştım. Bavullarımı vermek için sırada beklerken, en son buradaki hatıram zihnimin kuytularından çıktı. Nasıl heyecanlıydım. Uraz ise çaktırmasa bile nasıl panik... Uçak korkusu yüzünden ilerlemeyen sıraya söylediği sevgi sözcüklerini hatırlayınca buruk bir tebessüm dudaklarımın kenarına yerleştirdi. Keşke o günlere dönebilseydim.

"Norveç'e gittiği için ne kadar da mutlu bir Yer Fıstığı."

İrkildim. Ne zaman arkama geldiğini anlamadığım tanıdık ses tüylerimi diken diken yaptı. Cankut önüme geçerken "Korkuttum mu?" diye sordu. Kırdığı potun farkında bile değildi. Gözleri elimdeki biletin üzerinde dolaşıyordu. Ne görmeyi bekliyordu ki?

"Lütfen bir daha bana öyle seslenme."

Yüzünde tanıdık bir mahcubiyet oluşurken dudaklarını mühürler gibi birbirine bastırdı. "Ayrıca mutlu falan değilim. Sadece Uraz'la ilgili..." derken duraksadım. Bu konunun onun da canını yaktığını bildiğimden dolayı cümlemin devamını "Neyse," diyerek bitirdim.

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Seni."

"Dün vedalaşmıştık zaten. Buraya kadar gelmene gerek yoktu Cankut."

Bozulduğunu belli eden bir imayla "Beni gördüğün için de en az Norveç'e gittiğin kadar mutlusun maşallah," dedi. "Seninle gelmediğime şükret bence." Gözleri hâlâ biletimi tarıyordu. Bir an gerçekten benimle gelmek istediğini düşündüm. Üç aydır "Uraz'ın emanetisin" konu başlığı altında yaptığım her şeyden haberi oluyor,

nereye gitsem karşımda bitiyordu. Biraz Urazcılık oynuyor gibiydi. Bu durum başlarda yalnızlık hissime yoldaş olsa da sonlara doğru gerçekten bunaltıcı bir baskıya dönüşmüştü ve bunu birkaç sene daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Çok şükür."

Gözlerini kısarak bakışlarını bana çevirdi. "Aşk olsun." Yüzümde oluşan silik gülümseme, hâlâ içimde bir yerlerde yaşama tutunmaya çalışan ruhumun varlığıydı. Aşk olmuştu zaten. Hem de öyle unutulmaz olmuştu ki... Davetsiz bir misafir gibi girmişti yüreğime, sahibi olup çıkmıştı tüm duygularımın. Ahtım onu sevmekti ya, varsın imtihanım onu özlemek olsun. Sonuçta özlemek, ölmekten sadece iki fazlaydı. Benim de ölümüm buydu.

Vedalardan yorulan kalbime daha fazla zulüm etmek istemiyordum. Kaçar gibi ayrılmıştım ailemin yanından. Üzüldüklerinin farkındaydım ama beni anlayacaklarını da biliyordum. Uçağa binerken hissettiğim burun sızlamasını özleme yordum. Kokusunu içine çekerek öptüğün birini özlerken burnunun direği sızlardı çünkü. Uraz onu bu denli özlediğimi bilebilseydi, büyük ihtimal yokluğundan utanırdı.

"Hoş geldiniz efendim. İyi uçuşlar."

Hosteslerin güler yüzleri eşliğinde koltuk numarama doğru ilerledim. Özellikle Uraz'layken oturduğum koltuğu seçtiğim için neredeyse gözüm kapalı bulabilirdim. Anılarla yaşamak hoşuma gitmese de özlemimi bir nebzede olsun yaşanabilir kılan tek şey buydu. Kulaklığımı içinden çıkardıktan sonra çantamı baş üstü dolabına dikkatlice yerleştirdim. Yerime geçip, camdan dışarısını izlerken bir yandan da karışan kulaklığımı çözmeye çalışıyordum. Zorlu mücadelemi başarana kadar uçağın yarısı doldu. Kulaklığımı telefona taktım ve rastgele bir şarkıyı açtım. Başımı koltuğa yaslarken hafifçe şarkıyı mırıldandım.

"Alacakaranlığım, varla yok arası,
Zindandan hallice kibirli yalnızlığım.
Yaş hâlâ tutuşmuyor
Kederim hasret olmuyor
Zaman demir almıyor
Yeniliyor kızgınlığım."

Tam nakarata gireceği sırada yanıma biri oturdu. Koltuğu sarsmasıyla gayriihtiyari bakışlarım ona çevrildi. Donakaldım. Sadece bir dakikaydı ama kafa karışıklığımı, endişemi, korkumu, özlemimi, aşkımı, mutluluğumu

bir arada yaşadığım çok uzun bir dakika. Acın yüreğine taht kurduysa, insan uyanıkken de rüya görürdü. Bunu birkaç ayda çok kez tecrübe etmiştim ama hiçbiri bu kadar gerçekçi olmamıştı.

"İlelebet aşk bu bendeki,
Kör olası yaktı içimi.
Ara sıra uğra kalbime,
Oyunun içinde tut beni."

Kalbim bu düşünceyle duraksadı. Ardından neredeyse beni boğacak şekilde -çünkü ağzımdan dışarı fırlamaya çalışır gibi gırtlağıma oturmuştu- nefesimi kesti. Göğsüm parçalanacakmış gibi oldu. Sanki bu anın gerçekliğini inkâr etmek için ellerim kolyemi kavradı. Toprağı avuçlarımın arasındaydı. "Gerçek değilsin, Uraz hiç değilsin." Başımı itiraz eder gibi iki yana sallarken kulaklığın teki düştü. "Uraz değildi. Öldü o. Kimsin sen? Uraz öldü." Ruhumu istila eden duygular gözlerime hücum etti. Savaşmaya mecalim yoktu. "Git! Git defol! Öldü o. Sen kimsin?" diye haykırdım. "Allahım aklımı kaçırıyorum. Uraz öldü. Git, git lütfen. Bırak peşimi yalvarırım."

"Yer Fıstığı."

Bana doğru yaklaştı. Başımı daha da hızlı salladım. "Hayır, git lütfen. Sen gerçek değilsin." Sanki hayalet görmüşüm gibi gidebildiğim kadar geri gittim. Sırtımın uçağın plastiğimsi duvarına yapıştığını hissediyordum. "Öldün sen. Öldün. Git." Sonu yokmuş gibi görünen gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Yine de bana dokunacak bir mesafede durduğunu görebiliyordum. "Yer Fıstığı," diyerek uçurumdan atlarcasına bir cesaretle ellerimi yakaladı. O an donakaldım. Avuçlarımın içini öptü. Sıcaklığını hissetmemle yarama tuz basılmış gibi

çığlık attım. Uraz sarılmak için beni kendine doğru çekti. Hâlâ bir yanım gerçekliğini sorguladığı için kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Kokusu burnuma dolduğu an "Ölmedin," diye fısıldadım ve hıçkırıklarım ciğerim sökülene kadar ağlamaya dönüştü. Hostesler müdahale etmek istediğinde birileri onları durdurdu. Tüm uçak bizi izliyordu ama bu benim zerre kadar umurumda değildi. Titreyen bedenimi zapt etmeye çalışan Uraz'a "Ama kefenini açtım ben. Kefenini açtım," dedim şaşkınlıkla. Yüzünü görebilmek için Uraz'dan güç bela uzaklaştım.

"Oradaydın. Sen ölüydün."

Uraz konuşmuyor, sadece bana tekrar sarılmaya çalışıyordu. İzin vermedim. "Mezarına gittim ben. Her gün gittim. Allah'ın her günü kitap okudum başında. Beni hisset diye hanımeli diktim toprağına, toprağını taşıyorum aylardır koynumda."

İçimde kontrol edilemez bir kırma isteği yükseldi. Ellerimi tutmaya çalışan Uraz'ın suratına okkalı bir tokat geçirdim. Bir anlığına yüzü neredeyse öfkeyle gerildi. Sonra yüz hatları düzeldi. Bu daha önce çalışılmış bir tepkiydi. Tüm bu yaşayacaklarını planlayarak karşıma geçmişti.

"Üç ay! Üç ay neredeydin?"

Haykırışlarım uçağı inletirken Uraz'a vurmaya devam ettim. Canının acıması, ellerimin yanması zerre kadar umurumda değildi, yüreğimdeki ateşin yanında. "Ben neler çektim biliyor musun? Bana bunu yapmaya ne hakkın vardı? Üç ay! Sevdiğim herkesi kaybettiğimi düşündüm. Önce annemi, sonra seni. Üç ay! Hiç mi vicdanın sızlamadı?" Uraz susuyordu. Sustuğu yerde tufan oldum sanki. İrin gibi akıyordu nefretim. Tüm özlemimi zehir etmişti. "Neler çektim ben!" derken sesim yorgun düşmüş bir savaşçı gibi geri çekildi. Oturduğum koltuğa

yığıldım. Bana dokunmasına izin vermedim. Gözyaşlarım hiç dinmeyecekmiş gibi görünen yağmur olmuştu ama daha sakin akıyordu şimdi. Titrek nefeslerimin arasında sayıklamaya devam ettim.

"Üç ay. Öldün sen. Günah değil mi bana? Neden? Sensiz gecelere adını ezberlettim ben. Üç ay."

Uraz'a bakmayıp önümdeki koltuğa odaklanmış bir haldeydim. Takatim kalmamıştı bağırmaya. Sessizce bana bakan adama ne diyebilirdim ki daha fazla?

Aramızda gürültülü bir sessizlik oluştu. Yolcular tüm meraklarına rağmen yerlerine geçmeye devam etti. Hostesler normal düzenine döndü. Uçağın kalkış zamanının anonsları duyulurken Uraz'a baktım. Korkuyor muydu hâlâ? Korkuyorsa da müstahaktı. Acımayacaktım ona!

"Artık dinleyecek misin beni?

Önüme döndüm. Neyi dinleyecektim ki? Uçak kalkana kadar ağzını bıçak açmayan adam, kemer ikaz ışığı söndüğü gibi bana doğru döndü. Üç ay ve öncesini tek tek, acele etmeden, hiçbir ayrıntıyı atlamadan tüm yol boyunca anlattı. Patron'u ömür boyu hapse mahkûm edebilmeleri için böyle bir oyuna girişmişlerdi. Suçüstü yapabilmelerinin tek yolu, son bir oyundu. Kobra'dan Cankut'a kadar herkes bunu biliyordu. Uraz'ın katil ya da gerçek bir ölü olmaması için her şey ince ince hesaplanmıştı. Bu fikir Ömer Müdür'den çıkmıştı. O üç ay benimle görüşmemesinin tek nedeni, bu oyunun ortaya çıkmaması içindi. Patron'un içeride olmasına rağmen adamlarının harıl harıl çalıştığını, hatta bu güne kadar her gün takip edildiğimi söyleyince ters bir bakış attım. Nasıl buna izin verebilmişti?

"Ne yapıp edip sana geleceğimin farkındaydı Yer Fıstığı. Sensiz yapamayacağımın..." Öyle bakıyordu ki bana, gözleri felaketim oldu. Kızgındı, üzgündü, mah-

cuptu, pişmandı ama en çok da özlem doluydu. Bunun kalan ömrümüz için gerekli olduğunu vurguluyordu. Kızgındım, küskündüm, üzgündüm, hiçbir zaman geçmeyecek yaraların esiriydim ama seviyordum. Çok seviyordum. Parmak uçlarımın altındaki kolye, içimdeki yangını hissedercesine alev alevdi. Uçak inişe geçtiğinde yumruk yaptığı elini son bir cesaretle bana uzattı. Anlam veremedim. Önce her bir eklemini özlediğim ellerine, daha sonra özürlerin esiri olmuş gözlerine baktım.

"Hayat bir satranç oyunuymuş Yer Fıstığı. Oyunu kuralına göre oynadığın takdirde kaybetme şansın yok ama bunun için çok önemli bir taşa ihtiyacın var." Parmaklarını yavaşça araladı. Bir istiridyenin içindeki inci gibi, avucunun içine yerleştirdiği yüzük parladı.

"Hayatımın şahı olur musun?"

Kalakaldım. Buna hazırlıksızdım. Hoş, son birkaç saattir olan her şeye hazırlıksızdım. Kalbimdeki tüm duygular, affet onu diye çığlık çığlığa bağırıyordu. Beynimse süründürmem gerektiğini söylüyordu ama benim savaşımda her zaman kazanan kalbim olurdu.

"Mat yapmama izin verecek misin?"

Gülümsedi. Yaşadıklarımızdan dolayı tam bir gülümseme değildi ama ona yakındı. Başını hayır anlamında salladı. "Bizim oyunumuz hiç bitmesin." Yüzümde uzun zamandan sonra gerçek bir tebessüm oluştu. Kalbim çılgınlar gibi çarparken "Bitmesin," dedim. Gözlerimin içine, bir daha beni incitmeyeceğinin yeminlerini veren bir adam gibi bakıyordu. Uçak inişe geçtiği sırada yüzüğü parmağıma taktı. Ellerinin titremesinin korkudan olduğunu bildiğim için sıkıca tuttum. Sıcaklığı avuçlarımı yakıp kavuran deli bir yangındı. Sönmek istemiyordum.

Norveç manzarasını kuşbakışı izlemek yerine sevdiğim adamın gözlerinde kaybolup gitmeyi tercih ettim.

Uçak sert bir iniş yaptı. Savrulurken elimi daha sıkı tuttu. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Işıklar yandı. Uçak zeminde hızını düşürmeye çalışıyordu. Sabırsız yolcular kemerlerini çözmeye başlamıştı bile. Pilotun anonsları duyulurken başımı dışarı çevirdim. İçimde gittikçe artan mutluluk, yüzüme büyük bir gülümseme yerleştirmişti. Yine buradaydık. Yine el eleydik ve bundan sonraki hayatımızın ilk adımlarını birazdan atacaktık. Birlikte...

Uçak durur durmaz kenetlenmiş ellerimizin üzerinde bir sıcaklık oluştu. Bakışlarımı bu sıcaklığa, daha sonra da ona neden olan kişiye çevirdim. Cankut keyifli bir şekilde gülümserken ellerimizin üzerine elini yerleştirmişti ve gözleriyle ikimiz arasında mekik dokuyordu.

"Eee... Nerede kalmıştık?"

SON

